

NHIỀU TÁC GIẢ

BÃO LỬA U23

THƯỜNG CHÂU TUYẾT TRẮNG

Sống
alphabooks
NHÀ XUẤT BẢN THỂ DỤC – THỂ THAO

BÃO LỬA U23 - THƯỜNG CHÂU TUYẾT TRẮNG

Tác giả: **Nhiều tác giả**

Thể loại: **Nhận Định**

Phát hành: **Alphabooks**

Nhà xuất bản: **NXB Thể Dục Thể thao**

Đóng gói: **nguyenthanh-cuibap**

Nguồn text: **Waka - 02/05/2018**

LỜI CẢM ƠN

Cuốn sách được Ban Dự án Bão Lửa của Sống – Thương hiệu sách Tác giả Việt của Alpha Books thực hiện để tri ân tập thể cán bộ, cầu thủ U23 Việt Nam – những anh hùng trên sân cỏ, HLV Park Hang Seo cùng các thành viên Ban huấn luyện, các ông bầu Đoàn Nguyên Đức, Đỗ Quang Hiển… những người đã tâm huyết gây dựng, tận lực cống hiến cho thắng lợi vang dội của bóng đá Việt Nam trong Vòng chung kết U23 châu Á 2018.

Xin trân trọng cảm ơn báo Tuổi trẻ, Thanh niên, Dân trí, VnExpress, VietNamNet, Kênh 14, Zing, các tác giả – các cây bút thể thao Trương Anh Ngọc, Phạm Trung Tuyến, Hoàng Linh, Phan Đăng, Võ Văn Thành, Thịnh Joey, Quốc Việt, Lan Phương, Vũ Hoàng, Nguyên Khôi, Vũ Song Toàn, Hồng Ngọc, Vũ Lê, Hoài Nam, Nguyễn Sóng Hiền, Hoài Thu, Trần Tuấn, Bảo Nhi, Minh Nhân, Phan Tuấn Anh, Phùng Thị Ngọc Linh, Cao Xuân Nhật, Khánh Trang; các phóng viên ảnh Phạm Tuấn Hữu, Nguyễn Khánh; các nhà văn, nhà nghiên cứu Nguyễn Quang Thiều, Chu Văn Sơn; Tiến sĩ Toán học Đinh Hoàng Anh, Tiến sĩ Trần Vinh Dự; Trợ lý Ngôn ngữ của HLV Park Hang Seo – Lê Huy Khoa, ông Nguyễn Cảnh Bình,… cùng các đồng nghiệp đã giúp chúng tôi thực hiện cuốn sách này.

Mặc dù đã rất cố gắng nhưng cuốn sách sẽ không tránh khỏi những thiếu sót, vì vậy chúng tôi rất mong nhận được những ý kiến đóng góp chân thành của bạn đọc, tác giả để kịp thời chỉnh sửa, bổ sung khi tái bản.

Chúng tôi chân thành cảm ơn!

LỜI GIỚI THIỆU

Đối với không ít người Việt, đây là một khoảng thời gian tuyệt vời chưa từng có. Trong vòng hai tuần, họ đã sống qua không biết bao nhiêu cung bậc cảm xúc khi chứng kiến những chàng trai trẻ của đội tuyển U23 vượt qua mọi trở ngại để đi đến trận cuối cùng của một giải đấu trẻ cấp châu lục, để rồi chỉ chịu thua đúng vào phút cuối cùng của hiệp phụ. Sự tiếc nuối là vô bờ bến, bởi nhiều người tin rằng, nếu đứng vững đến hết 120 phút, bước vào loạt luân lưu, các chàng trai của chúng ta sẽ lại chiến thắng, bằng lòng quả cảm, bằng niềm tin sắt đá, như họ đã làm hai trận trước đó ở tứ kết và bán kết.

Điều đó không xảy ra. U23 Việt Nam chỉ đoạt ngôi á quân, nhưng trong lòng của hàng triệu người hâm mộ, họ đã vô địch. Màn chào đón họ trở về Tổ quốc ở Hà Nội, với những con đường tắc nghẽn người đợi xe bus chở họ đi qua trong gió lạnh của một ngày mùa đông, và rồi sự yêu mến của người hâm mộ cả nước trong những buổi vinh danh sau đó ở các địa phương, sẽ mãi mãi là một kỷ niệm đẹp đối với nhiều người và bản thân các cầu thủ, và là minh chứng cho thấy, những gì các cầu thủ trẻ đã làm trong giải đấu ấy quá tuyệt vời. Tôi đã bật cười khi được một hãng tin nước ngoài đặt câu hỏi, tại sao người Việt Nam lại ăn mừng một đội tuyển trẻ như là vừa đoạt chức vô địch World Cup như thế. Đơn giản là họ không hiểu rằng, đối với một quốc gia gần 100 triệu dân mà đội tuyển quốc gia quanh năm chỉ biết "vẫy vùng" thành tích ở khu vực Đông Nam Á, với niềm vui lớn nhất là vượt qua Thái Lan, thì niềm hạnh phúc lớn lao chính là thấy những đội tuyển của họ chiến thắng ở những giải đấu cấp châu lục, dù là ở lứa nào.

Lứa cầu thủ dưới 23 tuổi ấy đã tạo ra một chiến công thực sự ngoài tưởng tượng và kỳ vọng, bằng sự mạnh mẽ, quả cảm, ý chí quyết thắng, đã kết nối mọi người lại, vực dậy trong họ tình yêu bóng đá đã nguội

lạnh, để rồi tạo ra một không khí theo kiểu World Cup trên đất nước Việt Nam. Và còn một điều nữa mà tôi giải thích thêm cho một phóng viên người Trung Quốc, rằng người hâm mộ phát cuồng vì các cầu thủ không chỉ vì những điều trên, mà còn vì sau bao năm sống trong cảm giác thất vọng vì rất nhiều thất bại trong quá khứ, thậm chí từng trải qua những đau đớn vì bị phản bội, khi đã xảy ra nhiều trường hợp tuyển thủ quốc gia bán độ. Người phóng viên này cũng nói với tôi rằng, ở nước của anh, thành công của U23 Việt Nam được đưa ra mổ xẻ, thậm chí tranh cãi quyết liệt. Anh viết, nhiều người Trung Quốc sợ rằng, "rồi đây, cứ theo đà này, thì chỉ trong vài năm nữa, bóng đá Việt Nam sẽ vượt mặt Trung Quốc", và rằng, "báo chí Trung Quốc đã nói về việc cần phải học bóng đá trẻ Việt Nam".

Sự bất ngờ và rồi thán phục của những người nước ngoài với hiện tượng ăn mừng của chúng ta trước sự kiện U23 cũng là điều dễ hiểu. Sự bất ngờ và thán phục của chính chúng ta với những gì mà U23 đã làm cũng dễ hiểu, nhưng theo một chiều rất khác. Đấy là chúng ta khâm phục những chàng trai ấy, bởi họ thể hiện một diện mạo khác hẳn về mọi mặt với những đội tuyển trước kia chúng ta từng chứng kiến, và những chiến thắng trên loạt luân lưu 11m là những nét đẹp đẽ trên bức tranh hoành tráng được vẽ ra chỉ trong hai tuần. Đương nhiên, không một quốc gia đam mê bóng đá nào lại chỉ biết hài lòng với thành tích của một hoặc nhiều đội tuyển ở lứa trẻ. Cái đích lớn của phát triển bóng đá các quốc gia luôn phải là đội tuyển quốc gia và xa hơn nữa, là hướng đến World Cup. Nói thế để hiểu rằng, con đường phía trước của nền bóng đá chúng ta còn dài và chông gai lắm. Ngủ quên trên thành công, có thể cho là hiện tượng, của một lứa trẻ là sai lầm nghiêm trọng. Và phải chăng, vì cảm nhận được những gì đã xảy ra khó có thể hoặc rất lâu nữa mới lặp lại, mà chúng ta đổ ra đường ăn mừng và háo hức như thể World Cup đang được đăng trên chính nước mình? Phải vui hết mình, vì biết rằng, không biết đến bao giờ mới lại hạnh phúc đến thế!

Đã có rất nhiều những bài báo viết về chiến công của đội tuyển U23 trong quãng thời gian ngắn ngủi ấy. Nhưng cuốn sách mà bạn đang cầm trên tay đây khác hẳn với những gì đã được viết ra, đơn giản vì nó không chỉ cô đọng lại từng khoảnh khắc của những trận đấu đã qua, mà còn cung cấp những cái nhìn rất sâu về từng khía cạnh của những nguyên nhân và chân dung những con người đã làm nên chiến thắng, những khó khăn đã trải qua, những rắc rối gặp phải trên đường vào chung kết, nhưng cũng không quên nhắc đến con đường tiếp theo của bóng đá Việt Nam sau thành công này. Tập hợp được nhiều cây bút thể thao có tiếng thực ra cũng đã là thành công của những người biên tập, trong một cuốn sách rất đáng đọc vào lúc này, khi những dư âm của chiến công U23 vẫn còn, nhưng cũng là để ngẫm ngợi sâu hơn về nhiều điều liên quan đến họ nói riêng và cả nền bóng đá Việt Nam nói chung.

Mà nền bóng đá ấy, mang tiếng là đã lên chuyên, vẫn giống như một công trường ngổn ngang gạch đá, còn rất nhiều điều phải suy nghĩ, bàn bạc và thực hiện sao cho thực sự chuyên nghiệp. Ngay cả việc hành xử thế nào sau một thành công, để nó không chỉ là một hiện tượng nhất thời, cũng đã cho thấy chúng ta chuyên nghiệp ở mức độ nào rồi...

- TRƯƠNG ANH NGỌC

PHẦN MỘT
U23 – Họ Là Ai?

BÀI HỌC LÀM NGƯỜI

Bài Học Trước Hết Ở Các Lò Đào Tạo Cầu Thủ - Học Làm Người

- Lan Phương - Quốc Việt

Cầu thủ đội tuyển U23 Việt Nam không chỉ thi đấu thành công ở giải U23 châu Á mà còn có phong thái đĩnh đạc, cách hành xử văn minh. Đó là thành quả của quá trình chăm sóc, học hành từ các lò đào tạo trẻ nổi tiếng của bóng đá Việt Nam.

Việc đội trưởng U23 Việt Nam Lương Xuân Trường tự tin đối thoại trôi chảy bằng tiếng Anh hơn 1 tiếng đồng hồ trong chương trình Talk Việt Nam (VTV4) đã gây ấn tượng mạnh với người hâm mộ.

NGUYÊN TẮC 2 CHỮ T

Nói về việc thông thạo tiếng Anh và tiếng Pháp của cầu thủ từ lò Hoàng Anh Gia Lai (HAGL), bầu Đức chỉ cười, vì từ hơn chục năm trước, với tầm nhìn táo bạo của mình, ông đã hướng tới điều đó, bất chấp nhiều người cho là ông "nổ" hay "gàn". Ông đã chọn Arsenal vì tư duy chơi bóng kỹ thuật, thông minh. Qua giới thiệu của "Giáo sư" Arsene Wenger, ông đã hợp tác với "lò" JMG nổi danh vì có những triết lý phù hợp với bóng đá Việt Nam cũng như triết lý trồng người: Trước hết phải là những công dân tốt, có ích, sau mới là cầu thủ.

Nguyên tắc trồng người tại HAGL dựa trên 2 chữ T là "Tôn trọng" và "Tiến bộ". Thứ nhất, học viên phải tôn trọng tất cả các yếu tố của bóng đá, trò chơi, người chơi, trọng tài, luật lệ và quy định... Điều này được quy chuẩn bằng văn bản và nội quy, hướng các cầu thủ trẻ từ những ngày đầu bước vào Trung tâm Hàm Rồng phải theo khuôn phép của luật lệ. Sau đó là phát triển nhân cách, để cho mỗi cá nhân cống hiến sức mạnh, nghị lực và khả năng của bản thân cho đồng đội, cho câu lạc bộ

(CLB) của mình. Đó là lý do vì sao những Công Phượng, Xuân Trường... luôn biết vượt qua thị phi để các cầu thủ trẻ noi theo.

Tuy nhiên, trong quá trình đào tạo các cầu thủ trẻ đôi khi cũng có những khó khăn, bởi ở độ tuổi đó họ thường bốc đồng, thích làm theo ý mình. Như tiền đạo Thanh Bình của U20 Việt Nam từng phạm lỗi nặng. Nhưng thay vì đuổi khỏi học viện, các thầy đã cùng ngồi lại chia sẻ, phân tích cho chàng trai cá tính này. Chính văn hóa như một gia đình, cùng sự trân trọng tài năng đã giúp Thanh Bình trưởng thành lên nhiều, để anh có cơ hội bước ra sân chơi World Cup, hứa hẹn sẽ là một trong những chân sút chủ lực của HAGL trong vài năm tới.

BẢN LĨNH TRƯỚC CÁM DỖ

Bên cạnh những tiêu chí về đào tạo chuyên môn và học vấn, HAGL luôn kiên trì với quan điểm tránh để các cầu thủ trẻ phải đối mặt với cám dỗ tiền bạc quá sớm. Trưởng đoàn bóng đá HAGL Nguyễn Tấn Anh cho biết: “Bầu Đức luôn tâm niệm các cầu thủ trẻ hãy tập trung rèn luyện, không vội dính đến tiền bạc. Bởi vậy HAGL là học viện bóng đá đặc biệt trong cả nước khi các học viên chỉ lãnh một phần lương, số lớn còn lại được kế toán gửi trực tiếp về gia đình”. Hằng ngày, vào buổi sáng các học viên đến trường để học văn hóa. Vào các buổi tối (trừ Chủ nhật), các em sẽ được học ngoại ngữ (tiếng Anh và tiếng Pháp). Thậm chí bầu Đức còn thuê những giáo viên người nước ngoài như ông Servano Rene Gajardo (người Philippines) để giúp các em phát âm chuẩn.

Còn nhớ khi cơn sốt U19 Việt Nam đang lên cao trào, cuối năm 2014 bầu Đức lẳng lặng khánh thành phân viện Hàm Rồng của Trường Đại học Sư phạm Thể dục Thể thao TP. HCM. Khi mọi người đang khen các chàng trai giỏi ngoại ngữ, có phông nền văn hóa tốt thì ông đã nghĩ xa hơn. Ít người biết rằng ngoài lịch tập luyện và thi đấu dày đặc ở V-League cũng như các đội tuyển quốc gia, những lãnh đạo CLB HAGL luôn vất vả duy trì lịch học văn hóa cho những chàng sinh viên – cầu thủ. Để làm sao trong vài năm tới, khi đủ trưởng thành trên sân cỏ làm

trụ cột cho đội tuyển quốc gia, lứa Công Phượng sẽ vững vàng khi trở thành một cử nhân chuyên ngành, có thể kiếm sống khi giải nghệ. Nhờ vậy, ngay ở tuổi 20 Xuân Trường đã tự tin hướng đến giấc mơ trở thành nhà quản lý thể thao, như Công Vinh đang làm.

PVF[1], VIETTEL CŨNG QUÁN TRIỆT DẠY CẦU THỦ THÀNH NHÂN

[1] Quỹ Đầu tư và Phát triển Tài năng Bóng đá Việt Nam được sáng lập bởi tập đoàn Vingroup. Ngày 4/12/2008, PVF chính thức làm lễ ra mắt và ngày 12/6/2009 khai giảng khóa đầu tiên với 50 học sinh được tuyển chọn từ khắp các tỉnh thành trên cả nước ở lứa tuổi sinh năm 1997-1998. (BTV)

Hà Đức Chinh là một thanh niên rất ngoan, có hiếu với bố mẹ, lễ phép với các thầy và thân thiện với cộng đồng. Chinh là một trong những cầu thủ trưởng thành từ lò đào tạo PVF.

Huấn luyện viên (HLV) Nguyễn Việt Thắng cho biết: "Chúng tôi dạy dỗ các em từ những thứ tưởng như nhỏ nhặt nhất. Ra sân tập phải xếp hàng, để giày thẳng hàng thẳng lối, không xả rác bừa bãi. Đi ăn phải tuyệt đối đúng giờ, đúng màu áo đội của mình. Chúng tôi cũng hướng các em tới những hoạt động mang tính cộng đồng, nhằm giúp các em thấu hiểu hơn những gì đang diễn ra xung quanh mình. Cầu thủ không nên chỉ biết mỗi đá bóng mà còn phải biết thông cảm, sẻ chia. Cầu thủ thời đại mới phải có trái tim ấm áp. Những HLV như chúng tôi thực sự mong muốn "tưới" cho các em những dòng nước trong lành để các em trở thành những cây xanh không bị sâu trong tương lai".

Thế hệ sau Hà Đức Chinh, từ lứa 10 tuổi trở đi, PVF cho học văn hóa tại Vinschool. Mỗi tuần các cầu thủ được học thêm 4 buổi tiếng Anh vào buổi tối, với giảng viên Việt Nam và nước ngoài. Cũng 2 buổi trong tuần, họ được dạy kỹ năng sống, những kiến thức mà sách vở trường lớp không có.

Chia sẻ với Thanh Niên về cách dạy làm người ở Trung tâm thể thao Viettel, thượng tá Hà Hữu Tám, Bí thư Đảng ủy, Phó giám đốc trung tâm,

nói: "Giá trị cốt lõi của một đơn vị quân đội chính là truyền thống cách mạng, truyền thống của người lính. Chúng tôi đặt ra 4 tiêu chí, trong đó văn hóa được ưu tiên số 1. Văn hóa ở đây gồm cả văn hóa học đường và văn hóa ứng xử. Nếu cầu thủ không được đào tạo, không được học hành nghiêm túc sẽ không có kiến thức nền".

Theo thượng tá Tám, mỗi cầu thủ của Viettel đều phải trải qua thời gian huấn luyện quân sự theo chương trình bắt buộc của toàn quân. Trong thời gian rèn luyện quân sự, họ không được hưởng chế độ ăn 300.000 đồng/người/ngày của cầu thủ mà ăn đúng chế độ người lính để hiểu được sự vất vả mà có ý chí vươn lên. "Chỉ sau 1 tháng học quân sự, họ trưởng thành lên rất nhiều. Chúng tôi muốn các cầu thủ Viettel mang phong cách của công dân toàn cầu. Mục tiêu của Viettel không phải đào tạo cầu thủ lấy lợi nhuận mà phục vụ cho Tổ quốc, cho quân đội", thượng tá Tám chia sẻ.

CLB HÀ NỘI HƯỚNG CẦU THỦ TỚI CHÂN – THIỆN – MỸ

CLB Hà Nội rất tích cực tham gia các hoạt động thiện nguyện, như hằng năm tham dự chương trình "Chạy vì trẻ em Hà Nội" hay hiến máu nhân đạo trong ngày "Chủ nhật đỏ". Các cầu thủ trẻ như Quang Hải, Duy Mạnh, Đức Huy, Thái Quý… là những nhân vật không bao giờ vắng mặt trong các sự kiện từ thiện này. Theo Chủ tịch CLB Nguyễn Quốc Hội: "Chúng tôi muốn cầu thủ của mình hướng tới chân – thiện – mỹ. Một trong những cách làm tốt nhất là tham gia nhiều hoạt động xã hội, như thế không chỉ giúp kết nối con người với con người, lan tỏa tinh thần tương thân tương ái mà còn là sự thể hiện trách nhiệm cao của đội bóng với xã hội".

SÔNG LAM NGHỆ AN (SLNA) CẮT HỢP ĐỒNG NẾU CẦU THỦ TỰ Ý BỎ HỌC

Ông Hồ Văn Chiêm, Giám đốc điều hành CLB SLNA, cho biết: "Chúng tôi đề cao việc học hành của cầu thủ. Do đó, quy định của lò đào tạo SLNA là các cầu thủ phải học văn hóa đến nơi đến chốn, ít nhất phải tốt

nghiệp lớp 12. Nếu trong quá trình tập luyện, thi đấu mà cầu thủ tự ý bỏ học, chúng tôi sẽ chấm dứt hợp đồng ngay lập tức. Cũng mừng là SLNA chưa phải cắt hợp đồng với ai vì lý do này". Được biết cầu thủ U23 Việt Nam Xuân Mạnh đã tốt nghiệp THPT với số điểm rất cao.

HAGL - Từ Những Cái Khoanh Tay Chào Đến Tuyệt Phẩm "gà Hầm Sâm"

- Quốc Việt

Là người tiên phong nâng cấp tư duy làm bóng đá trẻ tại Việt Nam, bầu Đức trong thời gian dài một mình vừa đi vừa dò đường để tìm ra phương trình phù hợp nhất cho đặc trưng con người Việt Nam.

NUÔI DƯỠNG TÂM HỒN TỪ TỪNG CHI TIẾT NHỎ

Triết lý đào tạo trẻ của HAGL thể hiện qua mỗi chi tiết nhỏ, như việc suất cơm của các anh lớn đội 1 giống hệt các đàn em đang theo học ở học viện hay các lớp năng khiếu. Các học viên nhí ăn ở tập trung tại Hàm Rồng tránh xa được rất nhiều tật xấu. Khu nhà của học viên luôn hướng ra các sân tập nhằm giúp các cầu thủ trẻ luôn cảm thấy bầu không khí bóng đá. "Ngay cả khi bị chấn thương không thể tập luyện thì ngồi trong phòng, các em cũng có thể xem bạn chơi bóng. Và tất nhiên, nhìn các đàn anh đội 1 chơi bóng. Đó là cách nuôi dưỡng sự cạnh tranh, sự đam mê với trái bóng và cả trách nhiệm nữa", Giám đốc điều hành Huỳnh Mau cho biết. Hệ thống sân bãi, phòng chức năng… tại Hàm Rồng khiến Giám đốc kỹ thuật Chung Hae-seong khi đặt chân đến rất ấn tượng. Nhưng hơn thế, ông Chung đánh giá rất cao giáo trình giảng dạy của JMG. Bởi HLV Guillaume Graechen giúp phát huy tối đa trí sáng tạo, tư duy chơi bóng thông minh phù hợp với cá tính từng người. Đặc biệt, hình ảnh mọi học viên khi gặp người lạ đều khoanh tay chào, những đàn anh Xuân Trường, Công Phượng, Tuấn Anh góp tiền mua đầu điện tử tặng phòng giải trí của các "ông tiên" đàn em ở nhà cũng khiến ông rất tâm đắc.

Một nét đột phá khác tại Hàm Rồng những năm qua và đang tiếp tục cải thiện là công tác dinh dưỡng. Sau khi bổ sung sữa và thực phẩm giàu

dinh dưỡng cho bếp ăn Hàm Rồng, cùng với nhà tài trợ VPMilk, HAGL đã nâng chuyện ăn uống lên tầm chiến lược khi mời chuyên gia Hàn Quốc sang chia sẻ bí quyết nấu các món giàu dinh dưỡng như gà hầm sâm. Bên cạnh đó, chuyện uống sữa từ khuyến khích đã trở thành bắt buộc với tối thiểu 1.000ml mỗi ngày. Đây cũng là một trong những nhân tố giúp các cầu thủ HAGL ngày một mạnh mẽ và bền bỉ hơn trên sân cỏ.

ƯU TIÊN SỐ 1: ĐẦU TƯ CHO TƯƠNG LAI

Quan tâm số 1 luôn ưu tiên cho tương lai cũng thể hiện rõ trong những hoạt động khác của CLB HAGL. Ký hợp đồng với VPMilk, đầu tiên bầu Đức cho những đàn em của Công Phượng – lứa cầu thủ sinh năm 1999 – 2001 đã vô địch U15 quốc gia năm 2016 – sang Hàn Quốc tập huấn 3 tuần. Họ đã có 6 trận giao hữu với U19 Gangwon FC, FC Uijeongbu và 4 trận khác với các đại diện từ hạng Nhất đến hạng Ba Hàn Quốc. Ngoài ra, tập thể này còn thường xuyên đá giao hữu quốc tế, như các trận với U19 Mito Hollyhock…

Đây là truyền thống của học viện HAGL JMG, bởi sau khi các học viên bắt đầu mang giày từ năm thứ 4 thì sẽ được đi tập huấn nước ngoài. Khóa 1 và 2 được ưu tiên rất lớn với những chuyến du đấu nhiều tháng trời tại Thái Lan, Bỉ, Pháp và Anh… Học viện khẳng định và chứng minh tiếp tục duy trì cách làm này cho các khóa sau bất chấp giai đoạn kinh tế khó khăn nhất. Nỗ lực và sự kiên trì này thể hiện trách nhiệm rất rõ của bầu Đức với học viện HAGL JMG và rộng hơn là tương lai bóng đá Việt Nam.

Kết hợp những giải đấu quốc nội và mở rộng hoạt động giao lưu quốc tế, HAGL bằng cách linh hoạt hơn đang dần tạo thành một hệ sinh thái bóng đá rất riêng cho mình, để các cầu thủ nhí không những có nhiều kinh nghiệm bóng đá mà còn có thêm trải nghiệm chuyên nghiệp từ các nền bóng đá hàng đầu.

Ông Nguyễn Tấn Anh cho biết: “Từ rất nhỏ các cầu thủ HAGL đã được dạy ý thức không chửi thề, nói tục. Gặp người lạ biết khoanh tay cúi

chào. Những việc nhỏ nhưng lặp đi lặp lại thành thói quen. Để sau này khi lớn các em không bao giờ cố ý chơi xấu hay làm đối phương bị chấn thương… Thời gian qua, khi đưa các em cho mượn tại Đắk Lắk, Long An, Hải Phòng, Nhật Bản, Hàn Quốc… luôn nhận được lời khen về kỹ thuật chuyên môn tốt. Nhưng sướng nữa là ai cũng khen ngợi nếp sinh hoạt và ứng xử của cầu thủ HAGL. Đó là niềm hãnh diện của chúng tôi. Có vậy, những đầu tư cho gà hầm sâm hay chuyên gia nước ngoài đẳng cấp mới thực sự đáng giá”.

NHỮNG CẦU THỦ CHÂN TRẦN

Lương Xuân Trường – Hành Trình Từ Cậu Bé Tí Hon Cùng Ước Mơ Với Trái Bóng Tới Người Hùng Thầm Lặng Của Đội U23 Việt Nam

- Hoài Thu

Thủ quân Lương Xuân Trường của U23 Việt Nam được công nhận về tài năng, nhân cách, ngoại hình và cả sự chuyên nghiệp đối với nghề.

TUỔI THƠ GẮN LIỀN VỚI TRÁI BÓNG, NỐI DÀI ƯỚC MƠ CỦA CHA

Sinh ra ở Tuyên Quang, ngay từ nhỏ Lương Xuân Trường đã có tình yêu với trái bóng. Bà Nguyễn Thị Sơn, mẹ của tiền vệ Lương Xuân Trường kể: "Khi mang bầu Trường, mỗi khi cô xem bóng đá, em đạp khỏe hơn. Giờ nghĩ lại, thấy cứ như em biết chơi bóng từ lúc còn trong bụng mẹ ấy".

Động lực để chàng đội trưởng của U23 Việt Nam rèn luyện và chiến đấu chính là niềm đam mê với trái bóng được nuôi dưỡng từ mơ ước của bố. Bố của Lương Xuân Trường, ông Lương Bách Chiến, một cầu thủ nghiệp dư có tiếng ở Tuyên Quang là người thầy đầu tiên hướng cậu con trai đến với bóng đá chuyên nghiệp.

Mới 5, 6 tuổi, tiền vệ HAGL này đã phải thực hiện những bài tập nặng như ghi đủ 100 bàn vào lưới của bố hay thực hiện đủ 100 đường tạt bóng trong mỗi buổi tập mới được ăn cơm tối. "Giáo án khắc nghiệt" của ông Chiến từng khiến cậu con trai phát khóc nhưng lại là bước đệm quan trọng để Xuân Trường trở thành một trong những tài năng của bóng đá Việt Nam.

12 tuổi, Lương Xuân Trường đã xa gia đình để vào Pleiku, tham gia vào đội tuyển HAGL. Khi đó cả gia đình đều rất lo lắng bởi Trường còn quá nhỏ để tự lập. Nhưng quyết định đó đã góp phần giúp Trường có ngày hôm nay.

Mỗi khi Trường được thi đấu ở sân Mỹ Đình, bố mẹ luôn sắp xếp thời gian để có thể tham gia trực tiếp cổ vũ cho con trai. Đối với Trường, sẽ là một cảm giác thiếu thốn điều gì đó khi không thấy ánh mắt của cha, lời động viên của mẹ và những người thân trên khán đài.

Kể về nỗi nhớ nhà khi còn nhỏ, Xuân Trường tiết lộ, anh có buồn nhưng không bao giờ khóc. Còn nhỏ, Trường cũng như các bạn, chỉ đá bóng và luyện tập với niềm đam mê. Ngoài giờ luyện tập, Trường cố gắng học tập và trau dồi kiến thức, tiếng Anh để khỏa lấp đi nỗi nhớ của người con xa gia đình. Nhờ đó, Trường là một trong những cầu thủ U23 Việt Nam có thể giao tiếp và trả lời phỏng vấn bằng tiếng Anh trôi chảy, linh hoạt.

LƯƠNG XUÂN TRƯỜNG – VIÊN NGỌC QUÝ CỦA ĐỘI TUYỂN VIỆT NAM

Lương Xuân Trường sinh năm 1995 và cao 1m78. Sở hữu gương mặt lạnh lùng và đôi mắt hí, nhiều fan nữ đều trầm trồ trước vẻ điển trai như sao Hàn của đội trưởng tuyển U23 Việt Nam.

Trưởng thành từ câu lạc bộ HAGL và xuất hiện cùng với những cầu thủ như Công Phượng, Tuấn Anh hay Văn Toàn, Lương Xuân Trường đã được biết đến như một cầu thủ trẻ xuất sắc của bóng đá Việt Nam trong màu áo U19 quốc gia. Xuân Trường có lối chơi kỹ thuật và những đường chuyền tuyệt vời. Bình luận viên Vũ Quang Huy từng nhận xét: “Có lẽ bóng đá Việt Nam chưa có một tiền vệ nào có thể chuyền bóng đa dạng và tốt như vậy. Lương Xuân Trường là một của hiếm về khả năng chuyền bóng với những đường chuyền chuẩn xác cả về lực, hướng bóng bằng cả hai chân”.

Ít ai biết, Lương Xuân Trường là cầu thủ bóng đá trẻ người Việt Nam vinh dự được thi đấu cho Gangwon FC (Hàn Quốc) theo dạng cho mượn từ HAGL và đội tuyển Việt Nam ở vị trí tiền vệ. Xuân Trường là một trong những tài năng xuất sắc bậc nhất khóa 1 HAGL Arsenal JMG và được coi là một trong những anh chàng “soái ca” của bóng đá Việt Nam.

Cách đây 2 năm, khi còn thi đấu cho Gangwon FC, Xuân Trường đã từng chia sẻ về ước mơ của mình trên Tri thức trực tuyến. “Khi tôi mới bước chân vào học viện HAGL Arsenal JMG, tôi đã khát khao một ngày nào đó mình và đồng đội sẽ được ra sân ở đấu trường cao nhất của giải quốc gia là V-League. Tôi cũng mong muốn cùng đội U23 Việt Nam vô địch SEA Games 2017, bởi từ rất lâu bóng đá Việt Nam chưa làm được điều này. Đó cũng là mong mỏi của hàng triệu người hâm mộ nước nhà”.

Khoảng thời gian chơi bóng tại Hàn Quốc là một bước đệm quan trọng giúp Xuân Trường có những bước tiến mới trong sự nghiệp bóng đá và trưởng thành hơn rất nhiều. Môi trường bóng đá rất cạnh tranh ở Hàn Quốc với những giáo án tập luyện dày đặc, thời tiết khắc nghiệt là thách thức rất lớn đối với Xuân Trường. Chàng cầu thủ trẻ thường xuyên bị chấn thương, đuối sức bởi thể trạng không thể tốt như các cầu thủ bản xứ. Xuân Trường đã phải nỗ lực rất nhiều để theo kịp lịch trình luyện tập, đảm bảo phong độ trên sân cỏ. Đó cũng là một phần lý do khiến Xuân Trường ít có cơ hội được ra sân thi đấu khi chơi tại câu lạc bộ Hàn Quốc.

Thời gian tại xứ Hàn Quốc đã dạy cho Xuân Trường không chỉ kỹ thuật chơi bóng, cơ hội rèn luyện thể lực và sức bền mà còn cho anh những bài học sâu sắc. Khi đó, đội trưởng Lương Xuân Trường của U23 Việt Nam đang bị chấn thương ở chân. Thông qua người đại diện, anh xin phép HLV trưởng được vắng mặt trên sân khi đội nhà thi đấu. Nhưng câu trả lời của HLV trưởng của LCB Incheon United (nơi Trường đang biên chế) là không.

Vị này nói rằng, việc có mặt trên sân để theo dõi trận đấu của câu lạc bộ là điều bắt buộc đối với mọi cầu thủ, ngay cả khi không có tên trong danh sách thi đấu. Tất cả các thành viên của đội bóng, dù phải bó bột hay đi nạng cũng phải tới sân để theo dõi và cổ vũ đồng đội thi đấu. Đó là tinh thần tập thể, đoàn kết của một đội bóng và là sự chuyên nghiệp mà mọi cầu thủ cần có.

CHÀNG THỦ QUÂN ĐIỀM TĨNH, ẤM ÁP

Tại giải U23 và đặc biệt là trận tứ kết, bán kết vừa qua, Xuân Trường không ghi bàn thắng nào, nhưng người hâm mộ vẫn không thể nào quên hình ảnh người đội trưởng điềm tĩnh, quan tâm đến đồng đội này. Đó là nét mặt lạnh lùng và hành động cúi xuống hôn hình cờ tổ quốc in trên ngực áo, là dáng đứng hiên ngang khi thực hiện thành công pha sút luân lưu, là hành động quan tâm ấm áp đầy tâm lý của Trường đối với đồng đội.

Sự tự tin, điềm tĩnh của đội trưởng Xuân Trường không hẳn đến từ kinh nghiệm mà đến từ trong huyết quản, tố chất của cầu thủ này. Mọi thứ trong con người Trường đã ngay ngắn và chuẩn mực, điều đó đã làm nên một con người điềm tĩnh. Chính vì thế, Xuân Trường luôn tự tin trên sân cỏ và xứng đáng là người dẫn đầu đội tuyển U23.

Xuân Trường đã trở thành người thủ lĩnh thực sự của đội tuyển U23 Việt Nam trong AFC Cup vừa qua. Thủ lĩnh cả ở tinh thần, cả trong lối chơi. Xuân Trường đã làm rất tốt vai trò giữ nhịp trận đấu, thu hồi bóng, điều tiết lối chơi cho toàn đội.

Khi đội bóng cần đá chậm rãi để tránh bị cuốn vào lối đá của đối thủ, Xuân Trường triển khai bóng chậm rãi, đúng với ý đồ của HLV Park Hang Seo. Ngược lại, khi đội cần phản công chớp nhoáng, Xuân Trường cũng là người thường xuyên tung ra những đường chuyền chớp nhoáng cho các đồng đội ở phía trên.

Những người hâm mộ bóng đá Việt Nam có thể dễ dàng nhận thấy sự tiến bộ vượt bậc cả về thể lực và kỹ thuật chơi bóng của Xuân Trường ở giải đấu này. Ở những năm trước Xuân Trường thường không đủ thể lực chơi hết 90 phút nhưng trong AFC Cup 2018 Xuân Trường đã chơi trọn vẹn tất cả các trận. Những trận gặp các đối thủ Tây Á là những trận đấu “tra tấn” về mặt thể lực nhưng Xuân Trường đã hoàn thành vai trò một cách xuất sắc góp phần quan trọng vào chiến thắng của đội tuyển U23 Việt Nam.

Trong trận bán kết, sau cú sút phạt đầy bản lĩnh và thành công của mình, Trường đã xin phép rời sân bóng, lặng lẽ đi vào phía trong để lấy áo khoác và khăn ấm cho đồng đội khi nhiệt độ trên sân cỏ đang là 0 độ C. Có lẽ ý chí và sự ấm áp từ người đội trưởng đã truyền thêm động lực cho đồng đội của anh, mặc dù, sự "truyền lửa" đó không rõ ràng. Lương Xuân Trường luôn khiêm tốn trước những lời khen. Đội trưởng của U23 Việt Nam luôn nói về công lao chung của tập thể. Với anh, chiến thắng của đội tuyển đều là công lao góp sức của các đồng đội, ban huấn luyện và các thành viên hỗ trợ.

(Bài viết được đăng tải trên mục Sống của CafeF ngày 30/01/2018)

Bùi Tiến Dũng – Từ Nhịn Đói, Phụ Hồ Đến Người Hùng Lịch Sử Của U23 Việt Nam

- Bảo Nhi - Minh Nhân

Đôi tay ấy từng lấm lem vữa, bùn, xi măng và cát. Đôi tay ấy từng bấm bụng thật chặt vượt qua cơn đói vì thiếu từng bữa ăn. Đôi tay ấy từng gạt đi hai dòng nước mắt vì nghịch cảnh số phận. Và đôi tay ấy đưa U23 Việt Nam đi từ ngưỡng cửa lịch sử này đến đỉnh cao lịch sử khác. Đôi tay ấy là của thủ môn Bùi Tiến Dũng…

LÀM RUỘNG, LÀM THUÊ, LÀM PHỤ HỒ

"Tiến Dũng! Không vàoooooo!" Bình luận viên truyền hình 2 lần lạc giọng sau những tình huống không thể tin nổi xảy ra trước tầm mắt. Anh là người duy nhất trong đội hình của U23 Việt Nam mà hai tiếng "Không vào!" có giá trị lớn chẳng khác nào một bàn thắng, thậm chí là cả một chiến thắng cho đội nhà.

Câu chuyện cổ tích dành cho U23 Việt Nam hết qua chương hào hùng này lại tới chương lẫy lừng khác. Chiến thắng sau loạt luân lưu nghẹt thở trước U23 Qatar đưa niềm tự hào của Đông Nam Á vào tới trận chung kết châu lục. Và với riêng Bùi Tiến Dũng, hai lần thành người hùng sau những màn đấu súng trước Iraq và Qatar như một sự chiều lòng của số phận, sau quá khứ cơ cực, khó khăn và nhiều nước mắt.

Làng Bào, xã Phúc Thịnh, huyện Ngọc Lặc, tỉnh Thanh Hóa là nơi Tiến Dũng cùng em trai Tiến Dụng sinh ra và lớn lên. Tiến Dũng là con thứ hai trong gia đình 3 chị em. Nhà Dũng nghèo. Bố mẹ quanh năm bán mặt cho đất, bán lưng cho trời. Tuổi thơ em gắn với bờ tre, gốc rạ, những củ sắn, củ khoai trở thành bữa ăn quen thuộc từng ngày, từng tháng.

Tiến Dũng và em trai Tiến Dụng thích bóng đá. Nhưng nhà lấy đâu ra điều kiện để mua cho hai anh em dù chỉ là một trái bóng nhựa. Dũng – Dụng lấy lá chuối, giấy vụn cuộn tròn lại để chơi. Hoặc may mắn hơn là chờ những quả bưởi hỏng sau nhà rụng để cùng nhau vui đùa. Cái thời đó, cái tủ kính ở nhà thay kính đến 3 lần! Sợ bố mẹ đánh, Dũng chui xuống gầm giường trốn, còn em Dụng cứ "hiên ngang" vì phận làm em lắm khi sung sướng hơn phận làm anh.

Khi về tới nhà thấy vắng "thằng anh", cô Điều "chất vấn" Dụng: "Em ơi, anh đâu rồi?".

Cậu bé Dụng lém lỉnh, cả gan nói dối mẹ: "Anh đi chơi chưa về, chắc đi đá bóng cùng bạn".

Đến lúc ăn cơm tối, cô Điều lại lo lắng: "Anh ở đâu gọi anh về ăn cơm chứ con. Bố mẹ không mắng đâu, kính vỡ rồi thì kệ chứ đánh các con nó cũng đâu lành lại được. Thôi các con về ăn cơm đi!".

Thế là Dũng từ gầm giường bò ra, quần áo bám bụi bẩn hết.

Đến năm lớp 7, trung tâm huấn luyện huyện Thường Xuân chiêu sinh, Dũng và Dụng xin bố mẹ cho đi thi tuyển. Nhưng nhà đã nghèo sẵn, giờ mỗi tháng lại phải chu cấp cho mỗi đứa 600.000 đồng, chú Khánh cô Điều nghĩ thì thương con nhưng thật chẳng biết xoay xở ra sao.

Ông Bùi Văn Nguyệt, chú ruột của Tiến Dũng kể lại: "Dù nhà rất nghèo nhưng thấy các cháu đam mê, gia đình đã cố gửi các cháu sang luyện tập ở huyện Thường Xuân".

Hằng tháng, bố mẹ cố gắng làm lụng gửi tiền sang cho hai con. Thế nhưng giấc mơ bóng đá đã không suôn sẻ với cả hai anh em. Trung tâm đào tạo trẻ tại huyện miền núi Thường Xuân hoạt động đi xuống. "Các cháu không còn được đi luyện tập thường xuyên nữa. Cùng lắm thì thi thoảng tham gia các đội bóng phủi của huyện", ông Nguyệt buồn bã kể lại.

May mắn sau đó đã mỉm cười nhưng chỉ là với cậu em trai Tiến Dụng. Đúng lúc đó, tình cờ Dũng đọc được trên mạng tin PVF Hồ Chí Minh tuyển sinh lứa 1998 tại Thanh Hóa. Nếu được tuyển, mọi chi phí ăn ở sẽ được lò đào tạo chi trả, gánh bớt nhọc nhằn cho bố mẹ ở quê. Thế nhưng, vì thương con chú Khánh khi đó sụt sùi nói với hai anh em: “Bây giờ các con ở gần đây, bố còn lo được. Chứ ở tận trong đó tụi con còn nhỏ nữa thì bố mẹ biết đường đâu mà đi. Chịu khó ở đây đi con, rồi thành tài cả”.

Dũng không nghe lời, “xui” em Dụng trốn về “đầu quân” cho PVF: “Nhà mình khó khăn lắm, phải nộp tiền ăn uống hằng tháng. Không được đâu bố à, cho em về thi tuyển, còn con ở đây”.

Vượt qua hàng loạt ứng viên, Dụng xuất sắc giành suất vào Nam. Nếu như người ta phải đá tới 5 lần để đánh giá, thì riêng Dụng chỉ cần 2 quả đã nhận được cú gật đầu quý báu của huấn luyện viên. Sợ em trai nghĩ ngợi, Tiến Dũng vỗ vai: “Em yên tâm tập luyện. Việc nhà cửa, đồng áng, chăm sóc bố mẹ cứ để anh lo”.

Vài tháng sau, trung tâm đào tạo trẻ tại huyện miền núi Thường Xuân ngừng hoạt động, Dũng về nhà giúp bố mẹ. Đến nước này, cô Điều đã nghĩ tới viễn cảnh cậu con trai vốn yêu bóng đá mê mệt sẽ nói lời từ biệt sân cỏ. Quả đúng như vậy, Dũng thưa chuyện với mẹ: “Bố mẹ khó khăn quá thì con ở nhà giúp đỡ bố mẹ, con tìm nghề khác con làm cho bố mẹ đỡ vất vả”.

Nghe con thưa chuyện, cô Điều khóc thương: “Con ơi, bố mẹ thì vất vả thật đấy nhưng vẫn còn sức khỏe. Các con đam mê cứ theo đuổi sự nghiệp đi!”.

Nhưng rồi suốt hơn 1 năm trời, Dũng không còn nghĩ nhiều đến bóng đá. Cậu ở nhà làm phụ hồ, làm đủ thứ việc linh tinh nếu có ai thuê. Có lần đi thử việc ở Thanh Hóa, trong người Dũng chỉ có 50.000 đồng. Thương con mà nhà lại nghèo quá, còn mỗi 200.000 đồng, cô Điều thủ thỉ bảo Dũng cầm tiền đi đường mà uống nước. Tuy nhiên, khi đặt chân

đến trung tâm Thành phố Thanh Hóa, Dũng gọi một cuộc điện thoại về cho mẹ.

"Mẹ ơi, mẹ cho con 200.000 đồng nhưng con đút lại vào túi áo của mẹ trong buồng rồi. Bố mẹ lấy tiền mà mua thức ăn. Con đủ tiền xe là được rồi!".

Và cô Điều lại khóc, nước mắt chảy lưng tròng nghĩ tới đứa con trai một mực lo cho bố mẹ.

Suốt hơn 1 năm trời, Tiến Dũng không còn nghĩ nhiều đến bóng đá. Cuộc sống của anh quanh quẩn với ruộng đồng, với những ngày tháng làm phụ hồ, trát vữa, trộn bê tông. Đôi tay Dũng chai sần cứng ngắc. Từng ngón tay sun lại, thô ráp và sần sùi vì nước, hóa chất, cát và xi măng. Nhớ lại những ngày tháng ấy, Dũng không hối hận. Bởi có đi làm thuê như thế, anh mới kiếm được tiền để đỡ đần bố mẹ khi khốn khó.

ĐĨA THỊT MỠ ĐỔI ĐỜI

Đã có lúc, Tiến Dũng nghĩ rằng cuộc đời anh sẽ gắn bó với xi măng, gạch vữa và những buổi cuốc mướn làm thuê. Thật may, cánh cửa này đóng lại thì sẽ có một cánh cửa khác mở ra. HLV Nguyễn Thành Dũng đưa Tiến Dũng về đội trẻ Thanh Hóa. Thời điểm đó, bóng đá trẻ xứ Thanh chìm trong khó khăn.

Mâm cơm của những chàng trai đang tuổi ăn, tuổi lớn chỉ độc một đĩa thịt lợn mỡ và chút ít canh, rau cho đủ bữa qua ngày. Tiến Dũng cùng những đồng đội thuở ấy phải chia nhau từng muôi cơm, miếng thịt. Những buổi sáng đi học văn hóa, anh chỉ có nắm xôi tí hon ăn lót dạ. Thậm chí có hôm, Dũng phải bấm chặt bụng nhịn đói. Bóng đá trở lại với Tiến Dũng chẳng dễ dàng. Nhưng anh chẳng bao giờ than vãn rằng mình cơ cực đến vậy. Với Tiến Dũng, được đá bóng đã là điều may mắn, được ăn thịt, dù là thịt mỡ cũng là niềm hạnh phúc vô bờ bến.

Miệt mài tập luyện trong khung gỗ, Tiến Dũng được HLV Hoàng Anh Tuấn trao cơ hội triệu tập vào đội U21 Việt Nam chuẩn bị cho giải giao

hữu Nations Cup[2] tại Malaysia vào tháng 6/2016. Anh không phải là sự ưu tiên số 1, thậm chí là đứng thứ 4 trong số 4 người gác gôn của đội bóng. Khi ấy, Tiến Dũng chẳng bao giờ dám mơ mộng, rằng đến một ngày mình được đứng trong khung gỗ đội nhà. “Được một lần nữa tập luyện cùng em trai, lại trong màu áo đội tuyển trẻ quốc gia đã là điều tuyệt vời. Còn mọi thứ, em chỉ biết cố gắng hết mình thôi”, Dũng tâm sự.

[2] Cúp bóng đá châu Đại Dương (tiếng Anh: OFC Nations Cup) là giải bóng đá giữa đội tuyển bóng đá quốc gia thuộc châu Đại Dương do Liên đoàn bóng đá châu Đại Dương (OFC) tổ chức. Giải lần đầu tiên diễn ra tại New Zealand năm 1973 và nhà vô địch đầu tiên là đội tuyển nước chủ nhà. Từ năm 1996, giải được tổ chức 2 năm 1 lần. (BTV)

Tiến Dũng miệt mài, chăm chỉ rèn luyện trên sân. Anh kiên trì, không tự ái, chịu thương chịu khó với ý chí phấn đấu cao ngùn ngụt. Anh từng bước khẳng định được mình qua những trận đá tập nội bộ trước mắt các thầy của đội bóng.

Tiến Dũng sau đó vượt qua Sỹ Huy, Thanh Tuấn để trở thành thủ môn số 1 của U19 Việt Nam. Vòng chung kết U19 châu Á 2016, sự xuất sắc đến mức khó tin của anh chàng gác gôn giúp U19 Việt Nam tạo nên cơn địa chấn tại Bahrain. Tấm vé dự Vòng chung kết U20 World Cup 2017 vẫy gọi Tiến Dũng, Tiến Dụng. Hai anh em đứng trước cơ hội được cùng nhau sát cánh tại một giải đấu lớn mà cả hai thậm chí chưa từng mơ ước.

Và rồi một năm sau, Dũng cùng đồng đội làm nên hết cơn địa chấn này đến kỳ tích khác tại giải U23 châu Á. Dũng chẳng ngại bất kỳ cú sút nào của đối thủ, kể cả loạt đấu tay đôi trên chấm 11m. Người ta gọi Dũng là người hùng trên chấm luân lưu định mệnh. Bình thường chàng trai gốc Mường hiền lành, ít nói hay ngại ngùng nhưng hễ cứ xỏ găng là lột xác thành một tay gôn lì lợm. Một khi đã ra sân cỏ, Dũng sẵn sàng vô hiệu hóa tất cả cơ hội ghi bàn của đối thủ, điển hình như những cú bắt đúng bài 2 đội Iraq và Qatar vừa qua.

Mấy năm qua, Dũng chiến đấu trên cương vị là thủ thành nhưng trước đây, Dũng chỉ muốn đấu ở vị trí trung vệ. Vì thấy cậu có chiều cao HLV lại ngỏ ý cho cậu sang tập thủ môn. Dũng không muốn và tỏ ra chán chường một thời gian. "Thời điểm đó về nhà tôi vẫn thường xuyên khuyên bảo con. Con quyết định theo sự nghiệp bóng rồi thì bố mẹ chấp nhận. Nhưng nếu con đã tập làm thủ môn thì phải tập trung một vị trí thôi. Như thế bản thân mình mới phát triển được", cô Điều nhớ lại thời gian Dũng lưng chừng giữa hai hướng sự nghiệp.

EM TRAI, GIỮ GÔN CÙNG ANH NHÉ!

Trước ngưỡng cửa lịch sử dự Vòng chung kết U20 World Cup, cả hai anh em Dũng, Dụng cùng dặn nhau rằng phải cố gắng hết mình để cùng nhau cất tiếng hát quốc ca đầy tự hào tại Hàn Quốc. Thế nhưng ông trời đã không chiều lòng người. Tiến Dụng bị gãy xương quai xanh sau chuyến tập huấn tại Đức. Chứng kiến em trai không thể thi đấu ở World Cup, Tiến Dũng lặng người. Một lần nữa, họ lại vào cảnh "anh ở đầu sông, em cuối sông"...

... Ngày 10/5, sân Thống Nhất, trận giao hữu quốc tế giữa U20 Việt Nam và U20 Argentina, thủ môn Bùi Tiến Dũng bước ra sân với một sự khác lạ. Sau tấm áo màu vàng dành cho thủ môn là một chiếc áo khác. Đó là áo số 6. Số áo quen thuộc mà Bùi Tiến Dụng đã mặc xuyên suốt những giải đấu ngót 2 năm cùng U20 Việt Nam. Trước trận đấu đó, Tiến Dũng gặp em trai mình. "Anh qua Hàn Quốc sẽ mặc áo của em để cùng thi đấu". Câu nói ấy đủ khiến Tiến Dụng bùi ngùi. Thời khắc chàng tiền vệ trẻ xa anh trai, xa gia đình để vào PVF có lẽ cũng không xúc động đến nghẹn ngào như khi nghe câu nói ấy.

Không chờ đến khi sang Hàn Quốc, Tiến Dũng đã mặc chiếc áo ấy phía trong áo đấu của mình ngay từ trận đấu với U20 Argentina. "Em muốn em trai mình sẽ cùng toàn đội thi đấu ở U20 World Cup", thủ thành người Thanh Hóa bày tỏ thật lòng tình cảm của mình.

CHÀNG THANH NIÊN ÍT NÓI CHUYÊN TRANH LÀM VIỆC NHÀ VỚI BỐ MẸ

Hai anh em Dũng thương bố mẹ, luôn cố gắng dành dụm tiền gửi về để lo cho cả gia đình. Có lần nghe tin bố nhập viện và thiếu máu gấp, Dũng bắt xe từ Thanh Hóa về làng Bào. Cho máu xong, cậu lại xuống trung tâm đào tạo. Khi đó, mẹ Dũng như ngồi trên đống lửa, ngủ không yên giấc chỉ lo sức khỏe của con. “Con ơi, bố con khỏe rồi. Con cho bố con máu, con có được nghỉ hay không. Con làm việc nặng nhọc, mẹ không yên tâm!”. Dũng trấn an rằng mọi thứ vẫn ổn, cậu chỉ tập luyện nhẹ nhàng thôi, mong mẹ dành toàn tâm lo cho bố đang ốm đau.

Cứ hễ được nghỉ phép về nhà, Dũng lại “tranh” nhổ sắn, cho lợn ăn, rửa bát, dọn nhà. Cô Điều đã phải thốt lên: “Thằng này không ngán một cái gì!” khi nói về đứa con trai “ương bướng” này. Cô kể, mỗi lần ăn xong Dũng lại bảo mẹ xuống nhà xem ti vi đi, bát đũa để đấy cậu lo. Rồi khi thấy mẹ xách thùng rau cho lợn, Dũng lại chạy ù ra hét lớn: “Mẹ ơi để con xách cho!”.

Vượt qua nghịch cảnh và rào cản của cuộc sống, của những ngày đầu đến với sự nghiệp, Tiến Dũng đã và đang khẳng định mình trên bước đường thành công của nghiệp gác gôn. Nhưng anh vẫn khiêm tốn chia sẻ rằng: “Còn nhiều việc phải làm lắm anh ơi. Đây là lúc em phải làm tốt hơn nữa để đền đáp người hâm mộ cũng như nỗ lực để cống hiến cho màu cờ tổ quốc nói chung và Thanh Hóa nói riêng. Bởi nếu không có họ, không biết bây giờ em đã đi về đâu nữa”.

(Bài viết được đăng tải trên mục eMagazine của Kenh14.vn ngày 26/01/2018)

MỘT THẾ HỆ KIM CƯƠNG

U23 Việt Nam – Bức Chân Dung Không Dở Dang

- Hoàng Linh

Bóng đá được biết đến như là một môn thể thao tập thể, nhưng ở bất cứ đội bóng thành công nào đều có những ngôi sao và cả những người hùng thầm lặng làm nền cho đồng đội tỏa sáng, như câu chuyện của U23 Việt Nam ở Vòng chung kết U23 châu Á 2018.

NHỮNG NGÔI SAO DẪN LỐI

Thủ môn Bùi Tiến Dũng

Sai lầm nghiêm trọng ở trận U23 Việt Nam – U23 Hàn Quốc tại vòng loại giải U23 châu Á 2018 đã khiến Tiến Dũng bị mất suất bắt chính tại SEA Games 29 năm 2017. Tuy nhiên, kể từ khi HLV Park Hang Seo dẫn dắt đội tuyển, Tiến Dũng đã thi đấu cực kỳ xuất sắc và trở thành chốt chặn không thể thiếu trong hành trình lịch sử của U23 Việt Nam tại Vòng chung kết U23 châu Á 2018.

Ngoài những pha cứu thua xuất thần, Tiến Dũng còn chứng tỏ năng lực đặc biệt trên chấm 11m khi đã có tới 4 lần cản phá penalty thành công, trong đó gồm 1 quả 11m ở trận U23 Việt Nam – U23 Hàn Quốc tại vòng bảng và 3 lần đẩy penalty thành công khi U23 Việt Nam lần lượt giành chiến thắng trước U23 Iraq và U23 Qatar bằng thi đấu luân lưu 11m ở vòng tứ kết và bán kết.

Ít ai biết rằng trước khi bước vào giải đấu này Tiến Dũng vẫn chưa hoàn toàn bình phục chấn thương ở đầu gối, nhưng thủ thành này vẫn chơi rất ấn tượng và góp phần quan trọng trong chiến tích giành chức á quân châu lục của U23 Việt Nam.

Tiền vệ Nguyễn Quang Hải

Chỉ ghi ít hơn 1 bàn thắng so với Vua phá lưới Almoez Ali (U23 Qatar, 6 bàn), sẽ không quá lời nếu nói rằng Quang Hải là cầu thủ xuất sắc nhất

của U23 Việt Nam tại Vòng chung kết U23 châu Á 2018. Ngoại trừ bàn mở tỷ số trong trận thua 1-2 trước U23 Hàn Quốc ở vòng bảng, 4 bàn thắng còn lại của Quang Hải ở giải năm nay đều mang tính chất quyết định, trong đó đặc biệt đáng nhớ là cú đúp bàn thắng ở trận bán kết và cú sút phạt đẹp như mơ ở trận chung kết.

Quang Hải là cầu thủ duy nhất có tới 2 siêu phẩm trong danh sách bình chọn những bàn thắng đẹp nhất giải, và cuối cùng Quang Hải đã giành chiến thắng với 139.704 lượt bầu chọn (chiếm 64% số phiếu) trong tổng số 218.915 phiếu bầu chọn.

Trước đó, bàn mở tỷ số vào lưới U23 Hàn Quốc của Quang Hải cũng giúp cầu thủ này nhận được hơn 98% phiếu bầu ở cuộc bình chọn bàn thắng đẹp nhất vòng bảng.

Không sở hữu thể hình lý tưởng nhưng Quang Hải nổi bật nhờ nhạy cảm ghi bàn, kỹ thuật hoàn hảo cùng nhãn quan chiến thuật tuyệt vời. Nhờ thế, Quang Hải luôn được đồng đội tạo điều kiện tốt nhất trong tất cả những tình huống mà U23 Việt Nam có thể ghi bàn vào lưới đối phương, và chưa lần nào Quang Hải phụ sự kỳ vọng của mọi người.

Tiền vệ Lương Xuân Trường

Không phải là mẫu cầu thủ thi đấu máu lửa nhưng Xuân Trường vẫn được thừa nhận là thủ lĩnh thực sự của U23 Việt Nam nhờ lối chơi điềm đạm, thông minh cùng khả năng gắn kết đồng đội. Thật ra những ai theo dõi lứa cầu thủ Xuân Trường, Công Phượng… từ khi họ mới “xuống núi” vào cuối năm 2013 đều biết Xuân Trường mới là đội trưởng đầu tiên của đội U19 HAGL, nhưng sau một chấn thương khá nặng Xuân Trường đã phải nghỉ thi đấu và chiếc băng thủ quân này tạm thời được trao cho Công Phượng rồi mới trở lại cánh tay Xuân Trường.

Là một trong những cầu thủ U23 Việt Nam được HLV Park Hang Seo tin tưởng cho thi đấu trọn vẹn trong cả 6 trận đấu của U23 Việt Nam tại Vòng chung kết U23 châu Á 2018, Xuân Trường đã hoàn thành xuất sắc vai trò thủ lĩnh của mình. Cũng vì thế mà có thời điểm Xuân Trường gần

như đã cạn kiệt thể lực, chẳng hạn những phút cuối hiệp phụ của trận chung kết, nhưng HLV Park Hang Seo vẫn giữ Xuân Trường ở lại trên sân vì vai trò quá đỗi quan trọng của cầu thủ này.

Trả lời phỏng vấn sau trận U23 Việt Nam – U23 Iraq, Xuân Trường chia sẻ sau mỗi trận đấu nhiều cầu thủ U23 Việt Nam, trong đó có Xuân Trường, kiệt sức tới mức độ đi bộ cũng khó, nhưng ý chí và nghị lực đã giúp họ đứng lên để tiếp tục chiến đấu và chiến thắng.

Tiền vệ Phan Văn Đức

Chỉ được góp mặt vào đội tuyển U23 Việt Nam ở những giây phút cuối cùng nhờ sự tiến cử của Giám đốc kỹ thuật Jurgen Gede nhưng Phan Văn Đức đã mau chóng chiếm được niềm tin của HLV Park Hang Seo.

Sau khi được HLV Park Hang Seo cho làm quen với không khí thi đấu bằng cách cho vào sân thay người ở 3 trận vòng bảng, Phan Văn Đức đã được đá chính bắt đầu từ vòng tứ kết và cầu thủ của SLNA đã nhanh chóng khẳng định được chỗ đứng.

Với tốc độ cùng khả năng đi bóng và dứt điểm hiệu quả bằng cả hai chân, Phan Văn Đức giữ vai trò quan trọng trong nhiệm vụ kết nối giữa tuyến tiền vệ với hàng tiền đạo của U23 Việt Nam, và chính Văn Đức đã ghi được một bàn thắng rất ý nghĩa ở trận tứ kết với U23 Iraq để gỡ hòa 2-2 cho U23 Việt Nam.

VỆ BINH DẢI NGÂN HÀ

Trung vệ Bùi Tiến Dũng

Chấn thương kéo dài đã khiến Bùi Tiến Dũng không thể tham dự đầy đủ chuỗi trận giao hữu trước giải của U23 Việt Nam, nhưng HLV Park Hang Seo vẫn kiên nhẫn giữ chỗ cho trung vệ này ở U23 Việt Nam, và cuối cùng niềm tin của ông thầy người Hàn Quốc đã được đền đáp xứng đáng, khi Tiến Dũng kịp thời bình phục trước ngày khai mạc giải và tham gia trọn vẹn tất cả các trận đấu của U23 Việt Nam.

Thực ra không phải bây giờ mà từ cách đây vài năm năm, khi U23 Việt Nam còn là U19 Việt Nam thì Tiến Dũng đã là trụ cột của hàng thủ dưới thời HLV Guillaume Graechen, rồi HLV Toshiya Miura và HLV Hữu Thắng ở đội tuyển U23 Việt Nam, và không có gì ngạc nhiên khi HLV Park Hang Seo cũng mau chóng đặt trọn niềm tin vào Bùi Tiến Dũng sau khi ông lên nắm quyền.

Tiến Dũng là trung vệ duy nhất của U23 Việt Nam được đề nghị tham gia loạt sút luân lưu 11m ở trận tứ kết với U23 Iraq và Tiến Dũng đã hoàn thành xuất sắc nhiệm vụ ở lượt sút quyết định để giúp U23 Việt Nam đoạt vé vào bán kết.

Trung vệ Trần Đình Trọng

Đình Trọng là một trong những tuyển thủ U23 Việt Nam hiếm hoi lọt vào mắt xanh HLV Park Hang Seo ngay sau khi ông thầy này dự khán những trận đấu đầu tiên ở V-League 2017, và dưới thời HLV Park, Đình Trọng đã nhanh chóng chiếm giữ vị trí then chốt ở khu vực trung tâm hàng thủ của U23 Việt Nam.

Khi Bùi Tiến Dũng còn chưa góp mặt và Duy Mạnh vẫn chưa quen với việc thi đấu ở hàng thủ gồm 3 trung vệ thì Đình Trọng đã là một trong những cầu thủ chơi ổn định và đáng tin cậy nhất ở tuyến phòng ngự.

Không những thế, Đình Trọng cũng là cái tên nhận được sự tín nhiệm khi U23 Việt Nam cần sự đột biến trong lối chơi, chẳng hạn như lúc chúng ta bị U23 Iraq dẫn trước 2-1 ở đầu hiệp phụ thứ 2, Đình Trọng từ vị trí trung vệ được đưa ra chơi hậu vệ phải và chính Đình Trọng đã góp công lớn vào bàn thắng gỡ hòa 2-2 của U23 Việt Nam với cú tạt bóng khiến thủ môn U23 Iraq mắc lỗi, tạo điều kiện để Phan Văn Đức chớp cơ hội ghi bàn.

Trung vệ Đỗ Duy Mạnh

Đây là một trong những cái tên phải nhận vô số lời chỉ trích trong giai đoạn U23 Việt Nam chuẩn bị cho Vòng chung kết U23 châu Á 2018,

nhất là tại giải giao hữu M-150 Cup tại Thái Lan, khi Duy Mạnh tỏ ra rất lúng túng và lạc lõng ở sơ đồ hàng thủ gồm 3 trung vệ mà HLV Park Hang Seo bố trí cho U23 Việt Nam.

Là cầu thủ có sở trường ở vị trí tiền vệ trung tâm nhưng đã không ít lần được HLV sắp xếp chơi trung vệ, Duy Mạnh là một trong những cầu thủ chậm thích nghi nhất với sơ đồ 3-4-3 mà HLV Park Hang Seo áp dụng với U23 Việt Nam, nhưng sự chậm chạp này chỉ diễn ra trong giai đoạn chuẩn bị, còn khi bước vào giải đấu chính thức thì Duy Mạnh như đã lột xác hoàn toàn.

Trên đất Trung Quốc, Duy Mạnh đã chơi rất chắc chắn và ổn định ở vị trí trung vệ, và người hâm mộ nhớ tới Duy Mạnh nhờ pha cứu thua ngay trên vạch cầu môn ở những phút cuối cùng của trận U23 Việt Nam – U23 Syria. Nếu không có tình huống cứu thua đó của Duy Mạnh thì có thể hành trình của U23 Việt Nam ở giải U23 châu Á đã kết thúc ngay sau vòng bảng.

Hậu vệ trái Đoàn Văn Hậu

Là em út của đội tuyển U23 Việt Nam (sinh năm 1999) nhưng Văn Hậu lại là cầu thủ sở hữu chiều cao tốt nhất (1m85) và là lựa chọn đương nhiên cho vị trí hậu vệ trái nếu như không gặp vấn đề về thể lực.

Chính Văn Hậu là người thực hiện đường chuyền quyết định để Quang Hải ghi bàn mở tỷ số trong trận U23 Việt Nam – U23 Hàn Quốc. Sự ăn ý giữa Văn Hậu và Quang Hải đã giúp cánh trái của U23 Việt Nam trở thành một hướng tấn công nguy hiểm trong các trận đấu tại vòng bảng.

Tuy nhiên, chấn thương rách bắp đã khiến Văn Hậu vắng mặt trong 3 trận đấu tiếp theo ở vòng loại trực tiếp, và đây được xem là một tổn thất rất lớn với đội quân của HLV Park Hang Seo.

Hậu vệ phải Vũ Văn Thanh

Không có nhiều hậu vệ Việt Nam được báo chí nước ngoài đánh giá cao nhờ tư duy chiến thuật hiện đại và lối chơi công thủ toàn diện như Văn Thanh. Thuận chân phải nhưng Văn Thanh có thể chơi cực tốt ở vị trí hậu vệ trái, và thực tế là sau khi Văn Hậu vắng mặt vì chấn thương, Văn Thanh đã quán xuyến hành lang trái một cách cực kỳ xuất sắc, giống như lúc Văn Thanh từng tỏa sáng ở vị trí này tại AFF Cup 2016.

Văn Thanh cũng là hậu vệ duy nhất đã tham dự trọn vẹn cả 2 cuộc đấu súng trên chấm 11m của U23 Việt Nam, và 2 lần sút của Văn Thanh đều mang tính chất quyết định, bao gồm cú sút đầu tiên ở trận tứ kết với U23 Iraq và cú sút cuối cùng ở trận bán kết với U23 Qatar, trong đó đặc biệt đáng kể là cú sút 11m ở trận thắng U23 Qatar, khi Văn Thanh xung phong nhận sút ở lượt thứ 5 vì thấy các đồng đội đều không muốn sút quả này.

Hậu vệ phải Phạm Xuân Mạnh

Cùng với Phan Văn Đức, Phạm Xuân Mạnh cũng chỉ được góp mặt vào giờ chót sau khi đã thi đấu ấn tượng ở giải U21 Quốc gia năm 2017 và được ông Park Hang Seo trực tiếp đưa lên đội tuyển U23 Việt Nam.

Khác với Văn Đức được làm quen dần dần với không khí trên sân, Xuân Mạnh bất ngờ được đá chính sau khi Văn Hậu phải nghỉ thi đấu vì chấn thương và Văn Thanh được kéo sang cánh trái, nhưng đã không có bất cứ sự lúng túng hay bỡ ngỡ nào từ phía Xuân Mạnh.

Hậu vệ đang khoác áo SLNA đã hoàn thành xuất sắc nhiệm vụ nhờ lối chơi cơ động, mạnh mẽ, rất phù hợp với vị trí chạy cánh, và việc Xuân Mạnh được HLV Park Hang Seo tin dùng trong suốt cả 3 trận đấu ở vòng loại trực tiếp chính là bằng chứng thuyết phục cho năng lực của cầu thủ này.

NHỮNG NGƯỜI HÙNG THẦM LẶNG

Tiền vệ Phạm Đức Huy

Rất hiếm khi xuất hiện trên mặt báo cũng như trong các khuôn hình nhưng Đức Huy vẫn là một trong những cầu thủ quan trọng nhất của U23 Việt Nam ở Vòng chung kết U23 châu Á 2018. Ở CLB Hà Nội và cả ở đội tuyển U23 Việt Nam dưới thời các HLV tiền nhiệm, Đức Huy thường được bố trí chơi tiền vệ cánh phải hoặc thậm chí là hậu vệ phải, nhưng tại Vòng chung kết U23 châu Á 2018, Đức Huy được HLV Park Hang Seo sắp xếp ở vị trí tiền vệ trung tâm.

Công việc của Đức Huy là đảm nhiệm vai trò lá chắn trước hàng thủ và bọc lót cho đội trưởng Xuân Trường. Vì thế, Đức Huy đã tham gia vào hầu như mọi cuộc chiến nóng bỏng nhất ở khu vực trung tuyến và dù Đức Huy không lần nào có tên trên bảng tỷ số, nhưng nếu không có một nhân vật làm nhiệm vụ dọn dẹp và thu hồi bóng như Đức Huy thì những cầu thủ ở tuyến trên như Quang Hải hay Phan Văn Đức khó lòng có cơ hội tỏa sáng.

Tiền đạo Nguyễn Công Phượng

Sẽ là hơi bất công khi xếp Công Phượng vào nhóm này, bởi kể từ ngày "xuống núi", Công Phượng luôn được coi như là ngôi sao sáng giá nhất thế hệ mình. Tại giải giao hữu M-150 Cup diễn ra ngay trước thềm Vòng chung kết U23 châu Á 2018, Công Phượng cũng chơi nổi bật với cú đúp bàn thắng vào lưới U23 Thái Lan.

Tuy nhiên, ở Vòng chung kết U23 châu Á 2018 thì vai trò của Công Phượng đã khác. Anh vẫn đá chính đều đặn ở tất cả các trận, nhưng ít khi ở lại trên sân cho tới lúc mãn cuộc và ở giải này Công Phượng lại có những đóng góp khác, vẫn quan trọng nhưng lại khá thầm lặng.

Đấy là pha bỏ bóng thông minh để Quang Hải sút tung lưới U23 Hàn Quốc, hay tình huống đi bóng lắt léo buộc hậu vệ U23 Uzbekistan phải phạm lỗi để Quang Hải có cơ hội ghi bàn gỡ hòa 1-1 cho U23 Việt Nam từ chấm đá phạt ở trận chung kết.

Đấy là những pha đột phá và quấy rối không ngưng nghỉ ở 6 trận đấu của U23 Việt Nam tại Vòng chung kết U23 châu Á 2018, khiến hàng thủ đối phương mệt nhoài và mở ra khoảng trống cho các đồng đội khác, như Quang Hải, như Văn Đức.

Và đấy là bàn mở tỷ số ở trận tứ kết với U23 Iraq, giúp U23 Việt Nam có được khởi đầu thuận lợi để hướng thế trận theo ý muốn của mình.

VŨ KHÍ BÍ MẬT TỪ BĂNG GHẾ DỰ BỊ

Tiền đạo Hà Đức Chinh

Hà Đức Chinh được HLV Park Hang Seo xếp đá chính ở 2 trận đầu tiên tại vòng bảng với U23 Hàn Quốc và U23 Australia, nhưng ông thầy người Hàn Quốc mau chóng nhận ra rằng Đức Chinh sẽ thích hợp hơn nếu được tung vào sân ở giữa hiệp 2, khi hàng thủ đối phương đã mệt nhoài và lơi lỏng sự cảnh giác sau những pha đột phá liên miên của Công Phượng.

Và sự thực là Đức Chinh đã chơi tốt hơn sau khi được vào thay người, như tình huống tiền đạo này đánh đầu tung lưới U23 Iraq để nâng tỷ số lên 3-2 ở cuối hiệp phụ thứ 2, hay pha bóng Đức Chinh suýt nữa xé lưới U23 Uzbekistan với pha bay người đánh đầu lái bóng ở tầm thấp trong trận chung kết.

Tiền đạo Nguyễn Văn Toàn

Văn Toàn luôn là cái tên được HLV Park Hang Seo nhớ tới đầu tiên khi cần có một sự đột biến và tươi mới trên hàng công, chẳng hạn như khi U23 Việt Nam đang bị dẫn bàn ở trận tứ kết với U23 Iraq. Sau khi được tung vào sân, Văn Toàn đã góp công lớn trong tình huống dẫn tới bàn gỡ hòa 2-2 của U23 Việt Nam, khi Văn Toàn cướp được bóng từ thủ môn U23 Iraq và chuyền ra cho Văn Đức trong tư thế không bị ai kèm.

Tiền vệ Nguyễn Phong Hồng Duy

Hồng Duy được HLV Park Hang Seo cất kỹ trên băng ghế dự bị của U23 Việt Nam và phải tới trận bán kết với U23 Qatar và tiền vệ này mới

được tung vào sân. Chỉ không lâu sau khi xuất hiện trên sân, Hồng Duy đã biến cánh trái trở thành hướng tấn công cực kỳ nguy hiểm của U23 Việt Nam bằng khả năng đi bóng lắt léo và tốc độ của mình, buộc chân sút nguy hiểm nhất của U23 Qatar là Almoez Ali phải lùi sâu về sân nhà để theo kèm Hồng Duy. Ở trận chung kết Hồng Duy cũng được đưa vào sân thay người nhưng tiếc là mặt sân bị đóng băng vì mưa tuyết đã cản trở khả năng cầm bóng và dắt bóng của Hồng Duy.

Trung vệ Nguyễn Thành Chung

Giống như Văn Đức và Xuân Mạnh, Thành Chung cũng là một trong những cầu thủ được triệu tập bổ sung vào giờ chót nhưng lại chiếm được một suất chính thức tham dự Vòng chung kết U23 châu Á 2018.

Thành Chung được tung vào sân thay thế Duy Mạnh ở trận tứ kết với U23 Iraq do Duy Mạnh bị chấn thương, và dù không có nhiều thời gian làm quen nhưng Thành Chung vẫn chơi rất tốt trong những phút có mặt trên sân, góp phần giúp hàng thủ U23 Việt Nam đứng vững trước sức công phá dữ dội của U23 Iraq.

Tiền vệ Bùi Tiến Dụng

Do phong độ quá ổn định và chắc chắn của cặp Đức Huy-Xuân Trường nên Tiến Dụng chỉ có thể vào sân từ ghế dự bị, nhưng trong cả 2 lần được HLV Park Hang Seo cho vào thay người thì Tiến Dụng đều thi đấu đạt yêu cầu. Là một trong những thành viên trẻ tuổi nhất của U23 Việt Nam (sinh năm 1998), Tiến Dụng vẫn còn rất nhiều cơ hội ở những kỳ giải sau.

U23 Việt Nam – Một Thế Hệ Đột Phá

- Hồng Ngọc

Tài năng, bản lĩnh và không ngừng tiến bộ, U23 Việt Nam xứng đáng được xem như một thế hệ đột phá của nền bóng đá nước nhà.

Họ tài năng, với cả một dàn cầu thủ chất lượng và đồng đều, nhưng không loại trừ các cá nhân xuất sắc như Quang Hải. Họ bản lĩnh, khi vượt qua được những thời điểm đầy thử thách cả ở vòng bảng lẫn hai trận đấu loại trực tiếp. Và họ trình diễn một thứ bóng đá hiện đại mà tinh tế. Và họ tiến bộ không ngừng trong giải đấu. Một thế hệ đột phá, làm ngỡ ngàng tất cả chúng ta.

TÀI NĂNG

Một phần trong số họ là lứa đầu tiên của lò đào tạo HAGL Arsenal JMG, một mô hình đào tạo của Arsenal mà bầu Đức đã nhập khẩu về Việt Nam, mà khi họ "xuống núi" lần đầu tiên gần 4 năm trước đã làm ngất ngây những người yêu bóng đá Việt Nam.

Nhưng đó không phải là tất cả. Chỉ có 3 cầu thủ của lứa đó thường xuyên được ra sân trong đội hình đội tuyển U23 Việt Nam tại giải U23 châu Á năm nay: Đội trưởng Lương Xuân Trường, tiền đạo Nguyễn Công Phượng và hậu vệ Vũ Văn Thanh.

Bóng đá Việt Nam còn ghi danh rất nhiều cầu thủ tài năng khác, cùng thế hệ với họ. Nổi bật là lò đào tạo CLB Hà Nội, không ồn ào nhưng cực kỳ hiệu quả. Có tới 5 cầu thủ của CLB Hà Nội thường xuyên ra sân ở giải lần này, nổi bật nhất là tiền vệ tấn công Nguyễn Quang Hải.

Chàng trai đó là một phiên bản nâng cấp vượt trội của đàn anh Phạm Thành Lương, với cái chân trái kỳ diệu hơn, giàu sức mạnh hơn, và tính hợp lý cũng cao hơn.

Tài năng của Quang Hải không chỉ nằm ở việc thực hiện các siêu phẩm, anh đã ghi 5 bàn tại giải lần này, xếp thứ nhì trong danh sách ghi bàn tại giải, dù không phải là một tiền đạo thực thụ. Anh giữ bóng, xử lý bóng, phối hợp trong không gian hẹp theo cách mà giới bóng đá gọi là "dị", nhưng rất hợp lý và chính xác.

Khả năng giữ bóng, phối hợp đoạn ngắn thì không phải là tài của riêng Quang Hải. Hầu hết cầu thủ thường xuyên ra sân của đội tuyển U23 Việt Nam tại giải châu Á đều có kỹ năng này tốt hơn hẳn các thế hệ trước, dù không"dị" như Quang Hải.

Không chỉ các tiền vệ, hậu vệ cánh mà cả các trung vệ đều có thể tự tin cầm bóng, phối hợp nhóm rất tự tin và khéo léo để giải tỏa sức ép và phát triển bóng. Đó là lý do đội tuyển U23 Việt Nam có thể cầm bóng tấn công trước mọi đối thủ khi cần thiết, dù tất cả đều là đối thủ mạnh, luôn trên cơ bóng đá Việt Nam.

Nhưng về tổng thể, chất lượng của họ là không phải bàn cãi. Đó có thể là lý do HLV Park Hang Seo đã luôn miệng nhắc tới điều đặc biệt mà đội tuyển U23 Việt Nam sẽ làm được, bởi sau thời gian làm việc, ông đã nhận ra chất lượng của họ.

TƯ DUY CHIẾN THUẬT

Nhờ kỹ thuật của cả một thế hệ cầu thủ cho phép, đội tuyển U23 Việt Nam có thể chơi phối hợp nhóm tốt trên cả ba tuyến. Những tiến bộ về thể lực và ý thức chiến thuật được gia tăng dưới bàn tay của HLV Park Hang Seo cũng cho phép cả ba tuyến giữ được cự ly đội hình rất tốt để triển khai lối chơi. Cự ly đội hình là khoảng cách phù hợp giữa các tuyến, cho phép các cầu thủ ở hai tuyến kề nhau (hậu vệ – tiền vệ; tiền vệ – tiền đạo) phối hợp bóng ngắn mà ít có nguy cơ bị đối phương băng cắt (trừ khi để lộ ý đồ chuyền bóng). Bóng đá Việt Nam thời thế hệ Hồng Sơn, Huỳnh Đức hầu như không có ý thức giữ cự ly đội hình.

Khi các hậu vệ còn ở trước vòng cấm địa đội nhà, tiền đạo có thể vẫn đứng ở… gần vòng cấm địa đối phương. Việc chuyền bóng giữa cầu thủ ở hai tuyến liền kề thậm chí cần đến các đường chuyền dài và trung bình. Thời đó, chỉ có Cảng Sài Gòn và Đồng Tháp là giữ cự ly đội hình tương đối phù hợp.

Do không giữ cự ly đội hình phù hợp để các tuyến hỗ trợ nhau, các đợt tấn công chủ yếu thực hiện bằng các đường chuyền dài, hướng lên rất nhanh theo kiểu đột kích. Từ khi HLV Weigang đến Việt Nam, những cải tiến về cự ly đội hình bắt đầu thực hiện, nhưng thói quen tấn công kiểu đột kích tốc độ bằng số ít đã ngấm vào máu của các cầu thủ.

Nỗ lực giữ cự ly đội hình chỉ thực hiện được giữa hai tuyến mà không kết nối tốt với tuyến thứ ba: khi phòng ngự thì tuyến tiền đạo ở quá xa tuyến tiền vệ, khi tấn công thì tuyến hậu vệ lại ở quá xa tuyến tiền vệ. Khi đột kích gặp bế tắc trước các đối thủ có tổ chức thì tấn công bị tê liệt, trong khi hàng thủ thiếu sự hỗ trợ phòng ngự của các cầu thủ tấn công cũng bị bóp nát trước các đội bóng mạnh có khả năng tấn công bằng cả đội hình. Đó là lý do ngay cả "thế hệ vàng" cũng nhanh chóng bị sụp đổ trước các đối thủ mạnh ở ngoài khu vực, thậm chí trước Thái Lan.

Thế hệ vô địch Đông Nam Á năm 2008 đã cải thiện đáng kể về việc giữ cự ly đội hình thời HLV Calisto, nhưng kỹ năng đan bóng hạn chế của các tiền vệ và khả năng cầm bóng còn hạn chế của các hậu vệ đã khiến đội tuyển Việt Nam gặp hạn chế trong việc dàn đội hình để tấn công các đối thủ mạnh trong khu vực. Những chiến thắng trước Singapore, Thái Lan vẫn đến từ các pha bóng tấn công kiểu đột kích.

Nhưng thế hệ U23 hiện tại đã khắc phục được những hạn chế ấy. Đó là lý do cả đội bóng có thể dâng đội hình lên tấn công Iraq hay Qatar khi bị dẫn bàn, hoặc tình huống cho phép. Đó cũng là lý do cả đội hình có thể triển khai phòng ngự khắp các tuyến, khiến đội bóng không bị thua quân số cục bộ, và người hâm mộ không rơi vào cảm giác lo lắng

thường trực theo kiểu cứ đối thủ mạnh lên bóng lại khiến chúng ta thót tim như trước đây.

Nhờ cải thiện về kỹ thuật và tư duy chơi bóng, cuộc chơi không còn là những chặng đua tốc độ thường trực khiến cầu thủ không trụ nổi sau 90 phút như truyền thống của bóng đá Việt Nam. Thế hệ này thậm chí đã vượt qua 2 trận đấu liên tiếp với 120 phút và loạt sút luân lưu chỉ cách nhau 3 ngày, và đều có ít hơn đối phương 1 ngày nghỉ.

BẢN LĨNH

Các thế hệ cầu thủ trước khi đương đầu với đối thủ mạnh chỉ trông chờ vào việc tử thủ: phòng ngự nhiều lớp, tranh chấp bóng kiểu lăn xả và hy vọng ở các đợt phản công đột kích. Hy vọng đó chỉ duy trì khi vẫn còn là tỷ số hòa, và sáng hơn khi chúng ta dẫn bàn. Còn khi bị dẫn bàn là coi như… ván đã đóng thuyền.

Đó là lý do khi Iraq vươn lên dẫn trước 2-1 ở hiệp phụ, theo truyền thống đa số chúng ta đều tin rằng chuyến phiêu lưu đã kết thúc.

Nhưng thế hệ này đã khác. Họ không còn phòng ngự kiểu tử thủ nữa, mà có tổ chức, tư duy và kỹ thuật, nên giữ được thể lực đến cuối trận và có thể dâng đội hình lên tấn công khi cần. Họ đã tấn công Iraq trở lại, gỡ hòa và vượt lên, trước khi bị gỡ để kết thúc 120 phút ở tỷ số 3-3.

Đó không phải là lần duy nhất họ bị dẫn trước. Họ cũng bị Hàn Quốc, Qatar và Uzbekistan dẫn trước, nhưng không một lần sụp đổ. Chỉ có trước Hàn Quốc là không có bàn gỡ, trận trước Qatar thậm chí bàn gỡ hòa còn được ghi ở phút 89.

Cách các cầu thủ đối diện với những quyết định sai lầm của trọng tài thì quá mẫu mực, dù đó là quả phạt đền oan ức dẫn đến việc Iraq gỡ hòa 1-1 hay Qatar dẫn 1-0, cả đội bóng chỉ phản ứng có chừng mực để không bị phạt thẻ, và giữ được cái đầu lạnh để tiếp tục thi đấu như thể chưa từng chịu bất công nào. Vì sai lầm của trọng tài là một phần của bóng đá, ấm ức với nó như các thế hệ đàn anh thì chỉ góp phần loại đội

mình khỏi cuộc chơi. Nhưng để không ấm ức lại vô cùng khó khăn về tâm lý.

Các cầu thủ cũng đối diện tuyệt vời với loạt sút luân lưu. 10 lần thì thành công tới 9, cú sút không thành bàn duy nhất là của Quang Hải cũng rất chất lượng, nhưng thủ môn đối phương đã phán đoán và phản xạ quá tốt. Nhìn cách Vũ Văn Thanh khoanh tay đứng ngạo nghễ ăn mừng sau cú sút quyết định ở bán kết, chúng ta hiểu rằng bản lĩnh của họ thật vững vàng, chứ không đơn giản thành tựu của họ là may rủi.

Với tất cả lý do trên, chúng ta có thể đặt niềm tin vào thế hệ cầu thủ này. Những gì họ đã thực hiện ở giải lần này sẽ không phải là lần duy nhất.

VINH QUANG VÀ NHỮNG NGƯỜI THẦY

Bầu Đức Và Bầu Hiển – Những Người Mang Trái Ngọt Cho U23 Việt Nam

– Hồng Ngọc

Hai ông bầu cùng sinh năm 1962 đã góp tổng cộng 11 cầu thủ trong danh sách đội tuyển U23 dự Vòng chung kết giải châu Á, và góp 8 trong số 13 cầu thủ thường xuyên ra sân của đội bóng.

Những cầu thủ nổi bật ở U23 Việt Nam thuộc biên chế các đội bóng của bầu Đức và bầu Hiển có thể kể đến hậu vệ Đoàn Văn Hậu (Hà Nội), Vũ Văn Thanh (HAGL), Đỗ Duy Mạnh (Hà Nội); tiền vệ Phạm Đức Huy (Hà Nội), Nguyễn Quang Hải (Hà Nội), Nguyễn Phong Hồng Duy (HAGL); tiền đạo Nguyễn Công Phượng (HAGL)...

BẦU ĐỨC – NGƯỜI KHAI PHÁ

Bầu Đức, tên thật là Đoàn Nguyên Đức, một trong ba người khai phá việc tư nhân hóa bóng đá, khi "mua" đội hạng nhất Gia Lai, đổi tên thành Hoàng Anh Gia Lai năm 2001, ngay lập tức thăng lên hạng chuyên nghiệp, và cũng vô địch V-League ngay ở mùa đầu tiên tham dự.

Hai ông bầu còn lại là Võ Quốc Thắng (Gạch Đồng Tâm Long An) và Nguyễn Đức Kiên (ACB Hà Nội). Cũng chính ba ông bầu này về sau (năm 2011) đã lập Công ty Cổ phần Bóng đá chuyên nghiệp Việt Nam (VPF) nhằm nâng cao tính chuyên nghiệp trong điều hành V-League.

Cùng với việc tuyển mộ Kiatisak và vô địch V-League, HAGL từ một thương hiệu tỉnh lẻ lập tức trở thành thương hiệu lớn, được biết đến rộng rãi trên toàn quốc.

Bản thân vụ tuyển mộ Kiatisak là lần đầu tiên bóng đá Việt thực hiện một thương vụ chuyển nhượng quốc tế có ảnh hưởng lớn về truyền thông, được xem như "không tưởng", khi lúc đó bóng đá Việt ở vị thế

thấp hơn Thái Lan về mọi mặt, trong khi Kiatisak lại là biểu tượng của bóng đá Thái.

Kiatisak không phải là cái tên duy nhất. Gần như tất cả cầu thủ xuất sắc nhất của bóng đá Việt có thể mua được lúc đó, bầu Đức đều mua, tạo ra đội hình trong mơ với lối chơi đẹp mắt, mang lại hai chức vô địch V-League liên tiếp năm 2002, 2003. Nên bầu Đức cũng là người khai phá, tạo ra thị trường cầu thủ Việt.

Nhưng HAGL giống như chiếc trực thăng, cất cánh thẳng đứng mà không thể bay đường dài. Sau 2 chức vô địch quốc gia, họ không bao giờ trở lại vị trí này nữa. Những cố gắng miệt mài của bầu Đức sau đó, gồm cả thương vụ gây chấn động hơn cả vụ tuyển mộ Kiatisak là đón cầu thủ Việt kiều Lee Nguyễn từ châu Âu về (từ CLB Randers FC của Đan Mạch), cũng không thể chấn hưng lại HAGL.

Dường như là những sai lầm về quản trị đã không giúp HAGL duy trì được vị thế. Bầu Đức khai phá ra thị trường cầu thủ thì cũng bao gồm cả khai sinh tác động tiêu cực. Ông đặt ra tiền lệ chế độ lót tay khi ký hợp đồng với cầu thủ, làm giàu nhanh chóng cho họ nhưng cũng làm hư họ, và bòn rút nguồn lực của các đội bóng đã đào tạo nên họ.

Chế độ thưởng nóng đầy cảm hứng theo thành tích của đội bóng cũng là do ông đặt tiền lệ, và cũng làm hư cầu thủ. Nó khiến cầu thủ nhìn thấy treo thưởng mới cố gắng, thay vì nỗ lực thi đấu là trách nhiệm đương nhiên của họ. Nó khiến các cầu thủ so bì về mức thưởng giữa các đội khác nhau, thấy thấp thì bĩu môi không cố gắng.

Cuộc chạy đua về chế độ lót tay, tiền thưởng ở V-League mà bầu Đức khơi mào đã vắt kiệt nguồn lực của các ông bầu, khiến hàng loạt doanh nghiệp chỉ nhảy vào như cuộc chơi ngắn hạn rồi rút đi. Bầu Đức khai mào việc làm hư cầu thủ, rồi lại quay sang chửi cầu thủ hư, khi có đội bóng khác lôi kéo cầu thủ của mình với số tiền lót tay nhiều hơn.

Bất lực, ông cho rằng sự hỏng hóc này là cả một thế hệ, quyết tâm làm lại bằng đào tạo.

Lại một cú đột phá mới với việc khai trương lò đào tạo HAGL Arsenal JMG, hợp tác với CLB Arsenal và bê mô hình của họ, tuyển sinh lứa đầu năm 2007. Không chỉ dạy họ đá bóng, lò đào tạo này còn dạy cầu thủ những kỹ năng sống và sống tử tế. Niềm vui của ông chuyển dần từ việc dự khán đội bóng đá V-League sang xem các cầu thủ trẻ tập luyện và trưởng thành.

Quả ngọt của công việc đó bắt đầu được chứng kiến sau đó 7 năm, khi lứa đầu của HAGL JMG "xuống núi" năm 2014 với việc tham gia các giải trẻ quốc tế, gây nức lòng người yêu bóng đá Việt Nam, và góp phần chủ yếu khi đội U19 Việt Nam thắng đội đồng trang lứa Australia tới 5-1.

Thêm một cú đột phá gây chấn động nữa của bầu Đức. Trong hơn 1 năm trời, lứa cầu thủ này là hiện tượng có sức hút lớn nhất của bóng đá Việt Nam.

Rồi một ngày kia, ông bê cả đội hình đó lên thay đội hình 1 của mình để dự V-League. Đó là hiện tượng bất thường trong bóng đá, nhưng là tiến trình tất yếu trong cách làm của bầu Đức khi nỗi thất vọng với đội hình 1 được ông quy về sự hỏng hóc về con người của cả thế hệ trước.

Nhưng lò đào tạo lẫn lứa cầu thủ đó vẫn như chiếc trực thăng vậy, cất cánh thẳng đứng mà không thể bay đường dài. Sau lứa một, lò HAGL JMG vẫn chưa giới thiệu được khuôn mặt nào khả dĩ của các lứa tiếp theo.

Và sau màn khởi đầu hoành tráng, lứa Công Phượng, Tuấn Anh, Xuân Trường cứ lụi dần, từ chỗ áp đảo trong danh sách đội tuyển U19 3 năm trước, nay chỉ còn 2-3 cầu thủ thường xuyên đá chính ở đội tuyển U23.

Nhưng cảm hứng to lớn của việc đào tạo trẻ quy mô mà bầu Đức khai phá thì không tàn lụi.

BẦU HIỂN – NGƯỜI TẠO ĐƯỜNG RAY

Khác hẳn với phong cách của bầu Đức, bầu Hiển – tên thật là Đỗ Quang Hiển – không tạo ra một sự kiện chấn động nào kể từ ngày làm bóng đá. Ông cần mẫn tập hợp các cựu cầu thủ Việt có tài năng và tâm huyết về để xây dựng đội bóng và đào tạo cầu thủ.

Cái tên Hà Nội TT bắt đầu xuất hiện trong bản đồ bóng đá Việt Nam từ năm 2006 từ hạng thấp nhất, sau 3 năm thăng 3 hạng để lên V-League. Và cũng chỉ mùa thứ hai dự V-League, họ đã đăng quang. Tính chi li, mùa giải thứ 5 từ khi xắn tay làm bóng đá, bầu Hiển mới thực sự nếm trái ngọt đầu tiên, chậm rãi hơn nhiều so với chức vô địch ngay ở mùa thứ hai của bầu Đức.

Cái tên "bầu Hiển" ngay từ đầu không mang đến quá nhiều thiện cảm cho người hâm mộ bóng đá Việt Nam, vì không tạo ra sự kiện chấn động, đánh vào cảm xúc của người hâm mộ như bầu Đức.

Trái lại, bầu Hiển còn mang một hình ảnh tiêu cực, một ông bầu khuynh đảo V-League. Ngoài đội bóng ruột Hà Nội TT mang tên doanh nghiệp TT của mình (mới đổi tên thành CLB Hà Nội để tăng thiện cảm của người hâm mộ), ông còn đỡ đầu cho hàng loạt đội bóng khác ở V-League qua hình thức tài trợ như SHB Đà Nẵng, QNK Quảng Nam, Sài Gòn FC và Than Quảng Ninh.

Với các tiêu chuẩn về quản trị giải đấu, nó tạo ra nguy cơ thông đồng giữa các đội cùng phe nhóm. Nhưng đây là lỗi của những nhà tổ chức hơn là lỗi của bầu Hiển.

6 trên 9 danh hiệu vô địch V-League mà các đội bóng "của bầu Hiển" giành được tại V-League từ 2009 đến nay (Hà Nội TT 2010, 2013, 2016, SHB Đà Nẵng 2009, 2012, QNK Quảng Nam 2017) càng củng cố thêm cơ sở cho những nghi ngờ. Chỉ có Bình Dương (2 lần) và SLNA (1 lần) chen chân được vào ngai vàng V-League trong khoảng thời gian này.

Nhưng thật ra, ai chứng kiến Hà Nội TT và SHB Đà Nẵng chơi bóng trong những mùa họ đăng quang, chỉ có thể nói rằng cả hai xứng đáng

lên ngôi, thể hiện qua lối chơi và chất lượng bóng đá mà họ trình diễn.

Bảng vàng danh hiệu mà các đội bóng "của bầu Hiển" áp đảo ở V-League, cùng sự ổn định đáng kinh ngạc của Hà Nội TT (CLB Hà Nội) trên đỉnh cao – dù vài năm gần đây họ trẻ hóa rất mạnh mẽ khi cho ra sân hàng loạt cầu thủ chưa đầy 20 tuổi – cho thấy năng lực làm bóng đá của bầu Hiển là không thể phủ nhận và rất bền vững.

Những cầu thủ được tham dự V-League khi chưa đầy 20 tuổi những năm qua có tên là Nguyễn Quang Hải, Đỗ Duy Mạnh, Trần Đình Trọng, Phạm Đức Huy và Đoàn Văn Hậu, đều đang đá chính ở đội tuyển U23, nếu không bị chấn thương.

Họ là "cây nhà trồng được", khi được đào tạo bởi chính lò đào tạo của đội bóng, không chỉ được tuyển chọn ở Hà Nội (Quang Hải, Duy Mạnh, Đình Trọng) mà ở cả các tỉnh phía bắc (Đức Huy từ Hải Dương, Văn Hậu từ Thái Bình).

Xét về quân số tham gia đội tuyển U23, họ nhỉnh hơn lò đào tạo nổi tiếng của bầu Đức (6-5). Xét về số thường xuyên đá chính thì còn chênh lệch hơn nữa (5-3 hoặc 5-2). Nhưng chúng ta thậm chí chẳng mấy khi chứng kiến lò đào tạo của CLB Hà Nội xuất hiện trên mặt báo và càng không có hiện tượng truyền thông đáng kể nào.

Có thể cách thức quản trị của bầu Hiển đã giúp họ phát triển bền vững. Những cầu thủ có tính chất biểu tượng của đội như Thành Lương, Văn Quyết hay mới đây là Quang Hải không bị đối diện với những tin đồn xấu về lối sống, ứng xử và vẫn gắn bó với đội bóng.

Bầu Hiển từng có thương vụ tuyển mộ đình đám là tiền đạo nổi tiếng Lê Công Vinh, nhưng khi tiền đạo xứ Nghệ kết duyên với một ngôi sao showbiz, ông đã không tìm cách giữ lại nữa.

Người ta lập luận rằng, ngay cả với con mình, bầu Hiển cũng không nuông chiều, khi vẫn cùng gia đình ở ngôi nhà cũ, sinh hoạt giản dị, tự tìm việc làm ở nước ngoài, thì dễ hiểu khi ông không nuông chiều để

làm hư cầu thủ. Nhưng đủ hậu đãi họ để các cầu thủ giỏi gắn bó, chứ không phải tìm đường bỏ đi như đội bóng của bầu Kiên.

Bầu Đức – bầu Hiển, mỗi người một vẻ, đều đóng góp rất lớn cho bóng đá Việt Nam, đặc biệt là đội tuyển U23 hiện tại, và xứng đáng nhận sự tri ân của người hâm mộ bóng đá Việt Nam. Nhưng nếu như bầu Đức đã được tung hô rất nhiều, thì bầu Hiển còn chưa được đánh giá đúng mực, dù thành tựu của ông với bóng đá Việt Nam còn lớn hơn, và bền vững hơn.

Ông Park Hang Seo Và "con Đường" Đến Với Bóng Đá Việt

- Nguyên Khôi

Sau khi thất bại với phương án một là một HLV người Nhật Bản, Liên đoàn Bóng đá Việt Nam (VFF) mới chuyển sang phương án hai đàm phán, mời ông Park Hang Seo làm HLV trưởng.

Thất bại của đội tuyển U23 Việt Nam tại SEA Games 2017 ở Malaysia buộc HLV Nguyễn Hữu Thắng xin từ chức. Từ đây, bóng đá Việt Nam lại phải bắt đầu tìm một HLV mới.

Vấn đề là chọn HLV nội hay ngoại? Sau khi tham khảo nhiều nguồn, đặc biệt từ Hội đồng HLV quốc gia, phương án HLV ngoại được chọn.

CHỈ LÀ ỨNG VIÊN THỨ HAI

Biết được bóng đá Việt Nam cần tuyển HLV ngoại, các ứng viên từ khắp nơi đã gửi hồ sơ khá nhiều về cho VFF.

Từ các hồ sơ gửi đến, VFF cùng Hội đồng HLV quốc gia đã xem xét, gút lại còn ba ứng viên ưng ý nhất vào "chung kết" để bắt đầu đàm phán.

Theo thứ tự ưu tiên, HLV Park Hang Seo là cái tên xếp thứ hai sau ứng viên số một Takashi Sekizuka (Nhật Bản) và trên một HLV đến từ châu Âu.

HLV Takashi Sekizuka được ưu tiên thương thảo đầu tiên vì từng đưa đội tuyển U23 Nhật Bản giành vị trí thứ 4 tại Olympic London 2012, từng làm trợ lý cho HLV trưởng đội tuyển Nhật Bản và được các CLB hàng đầu Nhật Bản đánh giá cao về chuyên môn.

Và quan trọng hơn, ông Takashi Sekizuka đang không dẫn dắt CLB nào sau khi chia tay CLB Chiba (Nhật Bản).

Trong khi đó, HLV Park Hang Seo cũng có bản lý lịch không thua kém khi từng là trợ lý số một của HLV Guus Hiddink (Hà Lan) ở đội tuyển Hàn Quốc giành hạng tư World Cup 2002 và cũng từng là HLV trưởng đội tuyển U23 Hàn Quốc giành Huy chương đồng Asiad 2002.

Tuy nhiên, HLV Park Hang Seo không phải là người tự do khi đang dẫn dắt CLB Changwon City thi đấu ở Giải hạng 3 Hàn Quốc 2017.

Với danh tiếng của mình, HLV Takashi Sekizuka đã yêu cầu mức lương, chế độ đãi ngộ khá cao cùng đòi hỏi khá khắt khe về điều kiện sân bãi cho đội tuyển tập luyện. Tuy nhiên, VFF vẫn quyết định sang Nhật Bản để thương thảo cụ thể.

Chính phó chủ tịch thường trực VFF Trần Quốc Tuấn là người bay sang Nhật Bản để đàm phán.

Sau cuộc gặp, nhà cầm quân người Nhật Bản xin phép được suy nghĩ và sẽ trả lời trong vòng 10 ngày. Sau đó ông đã tế nhị gửi mail xin lỗi VFF là không thể sang Việt Nam được vì nhiều lý do.

Cuối cùng, ông ký hợp đồng dẫn dắt CLB Chonburi (Thái Lan) vào tháng 12/2017.

Thất bại với phương án một, VFF lập tức chuyển sang phương án hai là HLV Park Hang Seo. Sau khi trao đổi qua lại, người đại diện Lee Dong Jun (người đã nộp đơn ứng cử thay cho ông Park) muốn VFF sang Hàn Quốc bàn bạc cụ thể.

Cuộc thương thảo diễn ra tại Bảo tàng Bóng đá Hàn Quốc ở sân vận động FIFA World Cup 2002 (thủ đô Seoul), với sự có mặt của phó chủ tịch thường trực VFF Trần Quốc Tuấn, phó chủ tịch Đoàn Nguyên Đức, tổng thư ký Lê Hoài Anh, người đại diện Lee Dong Jun cùng vợ chồng ông Park.

Tại sao lại có vợ ông Park ở buổi đàm phán? Tổng thư ký VFF Lê Hoài Anh giải thích vì bà muốn tiếp đón những người Việt Nam, như là cách

để thể hiện tình cảm của người vợ và sự ủng hộ tuyệt đối của mình dành cho người đàn ông của mình khi quyết định sang Việt Nam làm việc.

Tổng thư ký VFF Lê Hoài Anh kể: "Bà ấy đứng từ ngoài cửa niềm nở tiếp đón mọi người. Và sau cuộc thương thảo, bà ấy lại bịn rịn chia tay mọi người đầy cảm động".

Chỉ ít phút sau khi cuộc đàm phán tại Hàn Quốc kết thúc và cơ bản thống nhất được mọi thứ, trang Twitter tin tức bóng đá Hàn Quốc loan tin "Cựu HLV trưởng CLB Gyeongnam và Jeonnam Park Hang Seo sẽ là tân HLV trưởng đội tuyển Việt Nam".

Báo chí Việt Nam lập tức xôn xao, vì trước đó chẳng ai nghe VFF nói gì về ứng viên Hàn Quốc và cũng chẳng ai biết việc lãnh đạo VFF sang tận đây ký hợp đồng.

Điện thoại của phó chủ tịch thường trực VFF và tổng thư ký Lê Hoài Anh hiện tin nhắn từ Việt Nam qua liên tục chỉ với một câu hỏi "VFF đã ký hợp đồng với HLV Hàn Quốc?".

Ngay cả ông Park cũng ngạc nhiên và "nghi ngờ" VFF bắn tin về nhà, khi mà mọi thứ còn chưa chính thức.

Vì sao tin này được loan ra ngoài? Nguyên nhân là do sự có mặt tình cờ của một phóng viên Hàn Quốc ngay ngày VFF sang thương thảo.

Anh này đến Bảo tàng Bóng đá Hàn Quốc chơi và được người phụ trách bảo tàng cho biết lát nữa sẽ có VFF sang thương thảo hợp đồng với HLV Park Hang Seo.

Thế là sau khi VFF làm việc xong với HLV Park Hang Seo, phóng viên này đã viết lên Twitter tin tức bóng đá Hàn Quốc.

Vì thế, thay vì trả lời từng phóng viên, VFF đã chẳng đặng đừng viết ngay bản thông cáo báo chí ngắn công bố ngay trên trang web chính thức của VFF, bởi vẫn chưa muốn công bố ngay thông tin này khi mọi thứ chỉ mới đạt được 90%.

VÌ SAO ÔNG PARK CHỌN VIỆT NAM?

Nói về lý do quyết định sang Việt Nam, HLV Park Hang Seo kể: “Người đại diện của tôi gọi cho tôi và nói về việc đội tuyển Việt Nam đang cần một HLV trưởng.

Tôi cảm thấy đây là thông tin thú vị, vì trước đây tôi cũng mong muốn dẫn dắt một đội tuyển quốc gia nào đó. Do đó khi nhận được thông tin này, tôi quyết định đến Việt Nam nếu chúng tôi thương thảo thành công và đi đến việc ký hợp đồng.

Thật ra, tôi cũng cân nhắc kỹ lưỡng và suy nghĩ nhiều trong một tuần trước khi quyết định ký hợp đồng dẫn dắt tuyển Việt Nam tại Hàn Quốc hôm 29/9.

Người đại diện của tôi đã cung cấp cho tôi rất nhiều điều về tiềm năng của bóng đá Việt Nam. Chẳng hạn như bóng đá trẻ Việt Nam đang có nhiều tiến bộ, gần đây nhất là đội tuyển U20 Việt Nam giành quyền vào Vòng chung kết U20 thế giới 2017 tại Hàn Quốc.

Vì thế, tôi quyết định chia tay CLB Changwon khi có cơ hội thực hiện giấc mơ dẫn dắt một đội tuyển quốc gia của mình”.

Có Một Hlv Park Hang Seo Rất Khác

- Nguyên Khôi

Cực kỳ dễ mến ngoài sân tập nhưng khi bước vào trận đấu, HLV trưởng đội tuyển U23 Việt Nam Park Hang Seo lại là một người khác hẳn. "Ông già gân" 59 tuổi này sẵn sàng chiến đấu vì các học trò, vì đội bóng mà mình đang dẫn dắt.

Khác hẳn cựu HLV trưởng đội tuyển Việt Nam Toshiya Miura (Nhật Bản) luôn giữ thái độ lạnh tanh với báo chí, HLV Park Hang Seo – dù có gương mặt nghiêm nghị – thường nở nụ cười khi bắt gặp giới truyền thông Việt Nam. Những buổi tập ở Côn Sơn (Trung Quốc), thời tiết lạnh giá, ông Park luôn là người vào sân sớm nhất để kiểm tra sân bãi. Và khi trông thấy anh em phóng viên Việt Nam đang đứng chờ sẵn trên sân, ông nở nụ cười và vẫy tay chào đầy thân thiện trước khi bắt tay vào công việc của mình.

Vậy mà trên sân thi đấu, HLV Park lại "dữ" hơn bao giờ hết. Mọi việc chỉ đạo trên sân trong suốt trận, ông hầu như giao cho trợ lý Lư Đình Tuấn ra đường biên nhắc nhở các cầu thủ. Nhưng khi cần thiết, ông sẵn sàng từ khu kỹ thuật lao ra đường biên để phản ứng với trọng tài hay cả với HLV đối thủ để bảo vệ cho các học trò. Như ở trận thắng lịch sử 1-0 trước U23 Australia, chứng kiến đội trưởng Xuân Trường đoạt bóng trong chân đối thủ và bị trọng tài thổi phạt ở gần giữa sân, HLV Park đã chạy ra biên giơ tay phản ứng vì cho rằng học trò đã truy cản đúng luật. Hay khi thấy HLV trưởng U23 Australia Ante Milicic phản ứng với trọng tài bàn về việc U23 Việt Nam đôi lúc ra đường biên chỉ đạo đến 2-3 người, ông Park cũng không ngần ngại quay ra "nói chuyện" ngay với đối thủ để bênh vực cho các trợ lý của mình.

Nhưng điều lớn nhất mà HLV Park Hang Seo làm được ở U23 Việt Nam chính là từ cách ông cư xử bằng cả tấm lòng của mình với các cầu thủ. “Không có thần kinh thép, không có sự tinh tế, không có sự nhạy bén, tinh tường trong đọc trận đấu, không có cái uy, không năng lực chuyên môn khi còn là cầu thủ, không giữ được cái đầu lạnh, không thương yêu và hòa đồng với cầu thủ, không giúp họ phát huy được tính ưu việt của từng người, không công bằng rõ rệt, không được mọi người phục thì không làm HLV trưởng được”, trợ lý ngôn ngữ Lê Huy Khoa đã nhận xét đầy tình cảm về ông Park.

Khi thay người, ông Park không chỉ bắt tay mà còn ôm lấy cầu thủ bị thay ra sân đầy tình cảm chứ không phải là cái bắt tay vội vàng mắt nhìn ra sân xem trận đấu đang diễn ra. Và khi đội chiến thắng, ông cũng không quên ôm lấy từng cầu thủ để cùng nhau ăn mừng. Hình ảnh ấy cho thấy U23 Việt Nam thật sự là một gia đình.

Ở trận mở màn, báo chí Hàn Quốc đã đánh giá cao màn trình diễn của U23 Việt Nam trong trận thua ngược U23 Hàn Quốc 1-2. Còn hôm 14-1, báo chí Hàn Quốc lại một phen “bùng nổ” với người đồng hương Park Hang Seo sau chiến thắng 1-0 của U23 Việt Nam trước Australia. Thậm chí, ngay sau trận đấu, kênh truyền hình của Liên đoàn Bóng đá châu Á (AFC) đã xin phỏng vấn HLV Park Hang Seo ngay trên sân Côn Sơn và bày tỏ không ngờ thể lực U23 Việt Nam lại tốt như vậy, chiến thuật rõ ràng và tiến bộ đến thế ở sân chơi lớn của bóng đá trẻ châu lục.

Thể lực và chiến thuật là điều đáng ghi nhận của U23 Việt Nam dưới thời HLV Park. Nhưng cũng không thể không kể đến niềm tin mà ông Park xây dựng cho các cầu thủ U23 Việt Nam. Ông luôn nhắc đi nhắc lại với các cầu thủ rằng “đừng nghĩ mình thua kém đối thủ rồi vào trận với tâm lý thiếu tự tin”. Ông Park đã giữ đúng lời hứa đưa U23 làm nên điều kỳ diệu tại Vòng chung kết U23 châu Á 2018. Và như ông nói, mọi thứ chỉ mới bắt đầu.

Hành Trình Bão Táp Của Đội Tuyển U23 Việt Nam

- Lê Huy Khoa

Bóng đá mang lại cho chúng ta nhiều cung bậc cảm xúc, hạnh phúc vì trên sân được sẻ chia từng giây phút bóng lăn, từng đường bóng hồi hộp và vỡ òa, thắng một trận cũng chưa là gì, nhưng có lẽ sau chiến thắng cũng cần có phút lắng đọng.

10H30’ NGÀY 8/1/2018

Thời tiết, kẻ thù số 1 của đội tuyển chúng ta hiện nay.

Thời tiết từ Thượng Hải cho đến Côn Sơn, Tô Châu rất lạnh, có khi xuống âm độ, gió thổi, buốt, gần như không thể đứng ra ngoài trời khoảng 5 phút với quần áo mong manh.

Những chiến binh Việt Nam vẫn quyết tâm nỗ lực hết sức.

Chỉ còn 2 ngày nữa sẽ bước vào trận đấu đầu tiên. Hy vọng là mọi sự sẽ tốt đẹp.

12H16’ NGÀY 9/1/2018

Cuộc đời có nhiều điều không thể thay đổi hay lựa chọn: Gia đình, cha mẹ, anh em, đất nước, thời điểm mình sinh ra. Đó là những biến số cố định.

Có những biến số không cố định, đó là thể chế, là văn hóa, là hệ thống, là quan niệm, niềm tin, tôn giáo...

Với một đội bóng cũng thế: thời tiết, bốc thăm, địa điểm thi đấu… không phải là yếu tố có thể lựa chọn...

8H10’ NGÀY 12/1/2018

Học tiếng Hàn từ trận đấu hôm qua nhé!

한국, 베트남에 2-1 진땀 역전승

(Báo Hàn Quốc: Hàn Quốc toát mồ hôi hột thắng ngược Việt Nam 2-1)

19H11’ NGÀY 14/1/2018

Úc đã thua vì quá chủ quan, họ thay 7 cầu thủ chính thức. Trong khi đội tuyển Việt Nam được chuẩn bị rất kỹ về đấu pháp và tinh thần, tự tin. Thực sự trận với Hàn Quốc chúng ta cũng đáng giành tối thiểu 1 điểm. Hôm nay chúng ta có nhiều cơ hội hơn cả Australia. Hàng phòng ngự hôm nay gần như chơi hoàn hảo, chiến thuật của chúng ta rõ ràng, tinh thần đội rất đoàn kết và nỗ lực. Cứ thế tiếp thôi. Giá như Phượng làm 1 quả và Hải làm 1 quả trước đó và Đức cũng làm 1 quả nhỉ?

9H51’ NGÀY 15/1/2018

Phía sau một trận thắng của những chiến binh

Bóng đá mang lại cho chúng ta nhiều cung bậc cảm xúc, hạnh phúc vì trên sân được sẻ chia từng giây phút bóng lăn, từng đường bóng hồi hộp và vỡ òa, thắng một trận cũng chưa là gì, nhưng có lẽ sau chiến thắng cũng cần có phút lắng đọng.

1. Tâm thế của người bước vào cuộc chơi luôn phải là tự tin chiến thắng, sau trận đấu khi các phóng viên hỏi HLV Park ông có nghĩ rằng hôm nay mình sẽ thắng, ông trả lời: Có thể không biết trước kết quả, nhưng đã chuẩn bị thi đấu thì phải có niềm tin chiến thắng thì hãy làm. Niềm tin của ông đã truyền cho các cầu thủ rằng Hàn Quốc hay Australia cũng chẳng phải là con ngáo ộp gì cả, cứ chơi với tràn đầy niềm tin và sẽ thắng thôi. Thực ra, kể cả trận Hàn Quốc mình cũng xứng đáng được 1 điểm. Các cầu thủ rất tự tin khi vào trận.

2. Muốn chiến thắng, phải thay đổi quan điểm về tiếp cận. HLV Park đã nhắc đi nhắc lại các cầu thủ rằng về kỹ thuật cá nhân, chúng ta nhanh, bén, nhạy cảm, tốc độ hơn các đội khác, về thể lực, chúng ta cũng không thua đâu, đừng nghĩ mình thua thiệt rồi ngán ngại họ, mạnh dạn va chạm tranh chấp đi thôi, tuyệt đối không cho phép vào trận với tâm

lý thiếu tự tin. Các cầu thủ bây giờ đã dám tranh chấp, dám chơi tay đôi, dám biểu diễn kỹ thuật, dám đột phá, đá thẳng đối diện trung lộ. Nếu không tự tin, Hải không dám vuốt bóng và đá như thế được đâu.

3. Bóng đá là chiến thuật; năng lực cầu thủ đã gần ngày một bằng nhau thì chiến thuật là cực kỳ quan trọng, chiến thuật rõ ràng và dứt khoát sẽ giúp cầu thủ chơi rõ ràng, chắc chắn hơn. Chúng ta đã thắng họ bằng chiến thuật rất cụ thể và rõ ràng.

4. Thắng phải có trí tuệ, không dùng sức được. Hiểu đặc tính cầu thủ của chúng ta, ban huấn luyện đã dùng đội hình 3-4-3 thay cho 4 hậu vệ như trước đây. Ban huấn luyện đã phân tích rất kỹ đội bạn, riêng Australia chơi dãn rất rộng và luôn có 2-3 cầu thủ áp sát nên phải mở bóng ngay, Australia lại hay bị hở hai cánh. Hàn Quốc thực ra cũng đã bị chúng ta bắt bài rất kỹ nên bế tắc. Thậm chí còn phân tích cầu thủ này cầu thủ kia thuận chân nào, phải dồn bóng sang chân nghịch ra sao, bắt người có theo sát hay không, họ chạy cắt mặt hay tạt nhiều hơn... Tóm lại về phòng ngự hay phản công đều đã phân tích rất kỹ. Kể cả tấn công cũng rất rõ ràng. Quang Hải sau khi ghi bàn vào lưới Hàn Quốc đã nói: “Bàn này đúng như mình vừa tập hôm qua mà chú Khoa”. Công Phượng phải chịu hy sinh lùi một chút vì hàng phòng ngự đội bạn đã hiểu quá rõ về độ nguy hiểm của Phượng. Có thể nói chúng ta đã thắng vì chúng ta hiểu họ.

5. Xin gọi đây là chiến thắng của Những Chiến binh Rồng lửa. Thắng nhờ sự đồng lòng của một tập thể: Có thể thấy hôm qua[3] Công Phượng gần như kiệt sức vì cùng tham gia phòng ngự, cánh bên kia Hải cũng thế, Trường và Huy tả xung hữu đột đến nỗi gần như đội bạn vào giữa là ta bắt hết, họ không chuyền được. Riêng hàng hậu vệ mấy hôm nay được tập chiến thuật giao tiếp rất rõ ràng, ai ra thì ai phải lót, tuyến nghiêng luôn có 4 hậu vệ và thậm chí có nhiều chuyên gia đã nói rất khó để xuyên thủng hàng phòng ngự này. Sau mỗi trận thắng, trận thua, cả đội đều tự họp riêng, họ quyết tâm rõ ràng cho từng trận đấu dưới sự hô

hào của đội trưởng Xuân Trường. Mình có cảm tưởng đây là một đội quân, rất kỷ luật, rất có nền nếp, trật tự, rõ ràng và họ là những người hiểu rõ nghĩa vụ của màu áo đại diện cho đội tuyển quốc gia.

[3] Trận Việt Nam – Australia. (BTV)

6. Sau chiến thắng là một trăm ngàn sự vất vả. Đội ngũ bác sĩ và y tế 2 người làm việc đến tận 11h đêm rất vất vả, một mình bạn Minh trang thiết bị cũng vậy, đội ngũ trợ lý chuyên môn người Việt cũng hết lòng, VFF cử cả ban lãnh đạo động viên, giải tỏa tâm lý, điện thoại hỏi thăm, sát cánh hằng ngày. Mình chỉ là kẻ ngoại đạo, mình yêu thích những con người thầm lặng này, nếu không có tình yêu và ý thức nghĩa vụ, họ cũng khó để mà đồng hành.

7. Sau trận đấu, nhìn thấy Hải khóc mà xúc động. Nếu các bạn tìm hiểu thì cậu ấy là một chàng trai tuyệt vời hơn cả tuyệt vời. Mình sẽ viết bài về cậu ấy sau. Không chỉ mình Hải, các cầu thủ Việt Nam họ sao mà đáng yêu đến thế, họ không bao giờ nghĩ mình là ngôi sao, họ ngoan, họ nói có dạ có thưa, đá xong đến chào ban huấn luyện và đội bạn dù thắng dù thua, họ không chơi xấu, họ không dùng tiểu xảo dù hoàn toàn có thể chơi. Bản thân ông Park và trợ lý cũng phải thốt lên: cứ mỗi sáng mai, nhìn khuôn mặt trong sáng, tươi mới và rất thuần khiết của họ mà tôi cảm thấy sướng trong lòng. Họ rất khiêm tốn khi nói về mình, sau trận đấu thì các chàng trai của chúng ta cũng vẫn rất bình thản, đôi chân họ vẫn ở trên mặt đất và họ vẫn còn giữ nguyên cái quyết tâm như lúc trước khi vào trận. Về khách sạn, họ cũng chẳng khác ngày thường là mấy, họ vẫn ăn cơm như bữa ăn bình thường và chỉ tâm sự với nhau thêm về những tình huống.

8. Khoảng 100 cổ động viên Việt Nam tại Thượng Hải, Tô Châu đã phải thuê xe đi 2-3 tiếng đồng hồ để đến cổ vũ đội tuyển, tình yêu của họ dành cho tổ quốc thật lớn lao. Nhìn những lá cờ họ choàng trên lưng, nghe bài hát Như có Bác Hồ trong ngày vui đại thắng của họ hát có lẽ cầu thủ nào cũng rất xúc động. Và hai trận liên tiếp, hàng trăm, ngàn cổ

động viên Trung Quốc đã đến sân để chỉ cổ vũ cho… đội tuyển Việt Nam chứ không phải Australia hay Hàn Quốc, phút 91 gần hết trận, những tràng pháo hoa, pháo đã bắn và nổ tung trên bầu trời sân Kim Sơn chào mừng chiến thắng của đội chúng ta. Tình cảm của người dân Trung Quốc với chúng ta cũng là điều chúng ta hết sức trân trọng.

9. Đội quân ra chiến trường thì HLV trưởng là tư lệnh. Không có thần kinh thép, không có sự tinh tế, không có sự nhạy bén, tinh tường trong đọc trận đấu, không có cái uy, không năng lực chuyên môn khi còn là cầu thủ, không giữ được cái đầu lạnh, không thương yêu hòa đồng cùng cầu thủ, không giúp họ phát huy được tính ưu việt của từng người, không công bằng rõ rệt, không được mọi người phục thì không làm HLV trưởng được.

10. Sau trận đấu, dù thắng dù thua, chúng ta vẫn là bạn với nhau. Hôm qua, mình cãi nhau với lão HLV trưởng Australia vì cho rằng quân lão đã không "fair" khi Đức Chinh đã nằm sân, nhưng sau trận đấu, về khách sạn gặp lão thì vẫn bình thường.

11. Báo chí Hàn Quốc đã "nổi loạn" vì bàn thắng ghi trước của đội tuyển Việt Nam và ngày hôm nay thì càng bùng nổ vì chiến thắng với Australia. Họ nói không ngờ thể lực Việt Nam tốt thế, chiến thuật rõ ràng và tiến bộ đến thế. Sau khi HLV người Hàn Quốc giúp cho Hoàng Xuân Vinh giành huy chương vàng bắn súng, hy vọng là đội tuyển Việt Nam cũng sẽ có vinh quang với một người Hàn Quốc khác. Hy vọng rằng tình hữu nghị Việt – Hàn sẽ được vun đắp hơn nữa trong thời gian sắp tới nhờ những cầu nối như thế này.

Nhưng có lẽ cũng chỉ sướng được đêm nay nữa thôi, ngày mai chúng tôi lại đã phải tập trung hết sức cho trận đấu mới rồi. Hy vọng những chiến binh sẽ vẫn tỉnh táo, tập trung để không phụ lòng người hâm mộ và tất nhiên, cầu chúc tất cả chúng ta luôn may mắn.

Đây chỉ là cảm xúc nhất thời về những chiến binh mà tôi rất yêu quý và ngưỡng mộ họ, và ngày mai, có thể thắng và thua trận tiếp theo,

nhưng xin phép BHL và mọi người cho tôi ghi lại cảm xúc lúc này và hy vọng đây không phải là những bí mật của đội tuyển.

10H44’ NGÀY 18/1/2018

Xin lỗi tất cả người hâm mộ cả nước vì những trận đấu đau tim mà đội tuyển gây ra...

Tôi cũng muốn tìm cho mình sự thư thái chút ít bằng cách đi dạo bên ngoài, thực sự công việc trợ lý ngôn ngữ ở đội tuyển không quá nhiều nhưng áp lực thì khá dồn dập, nhiều khi căng thẳng.

Tất nhiên, ra chiến trường thì ai cũng vậy cả thôi. Từ tướng đến lính.

Lại chuẩn bị cho trận tiếp theo.

17H03’ NGÀY 20/1/2018

Thư chúc mừng của Thủ tướng Nguyễn Xuân Phúc cho toàn đội U23 đang thi đấu tại Trung Quốc.

Cùng với sự cổ vũ và tình cảm của hàng triệu người hâm mộ, hy vọng U23 sẽ có kết quả tốt chiều nay với Iraq.

Tinh thần đội tốt, tâm lý sẵn sàng sẽ quyết chiến đá không hối hận chiều nay.

Anh em chiến hữu ủng hộ đội bóng nhé!

1H17’ NGÀY 21/1/2018

Vậy là những chiến binh yêu quý của chúng ta đã viết tiếp kỳ tích. Cảm động rơi nước mắt. Hôm nay chúng ta có mấy cái bất lợi trước trận đấu:

1. Chúng ta nghỉ ít hơn đối thủ 1 ngày
2. Trọng tài người Australia, bắt quả 11m có vẻ oan cho chúng ta.
3. Đội hình chấn thương và phải thay đổi một số vị trí.
4. Trận Syria có thể nói là chúng ta đã bị mài mòn thể lực quá nhiều.

Nhưng hôm nay, nhìn những cầu thủ chúng ta chạy 120 phút vẫn đá rất tốt. Kỳ tích này chứng minh:

Chỉ cần một phương pháp đúng;

Chỉ cần một niềm tin vững chắc mãnh liệt;

Và chỉ cần đồng lòng đoàn kết;

Chỉ cần một quyết tâm và sức mạnh tinh thần;

Chỉ cần một vài liệu pháp tâm lý tốt;

Người Việt chúng ta có thể làm được mọi thứ, tất cả mọi thứ.

Và từ nay, chiến thắng này sẽ gieo niềm tin ấy cho tất cả dân tộc chúng ta.

Về đến phòng riêng là 1h sáng.

21H40’ NGÀY 22/1/2018

Thông tin mới nhất về U23 Việt Nam:

Mọi thứ đã sẵn sàng quyết chiến, kể cả BHL, cầu thủ hay cổ động viên.

Có một bí mật nói ra lần đầu: 90% người Việt đọc sai tên họ HLV trưởng Park 박항서. Kể cả Đài truyền hình lớn như VTV.

Ngày hôm nay, khi sau khi họp báo, ông xin phép Ban Tổ chức trả lời thêm phỏng vấn của các anh chị phóng viên Việt Nam chứ không dành cho phóng viên nước khác khi đang rất bận, và ông luôn làm như thế vì biết tình cảm người hâm mộ dành cho đội tuyển và người hâm mộ có quyền biết thông tin về đội tuyển chúng ta.

Và sẽ còn hàng trăm câu chuyện đặc biệt nữa về ông.

PHẦN HAI
Hiệu Ứng U23 - Cảm Xúc Vỡ Òa Sau Những Chiến Công Lừng Lẫy

ĐÃ LỠ RỒI, VÔ ĐỊCH LUÔN THÔI

Việt Nam, Vô Địch Luôn Thôi!

- Trần Tuấn

Những người Tây Á Syria, Iraq, Qatar chắc chắn rất lâu nữa sẽ còn phải tự hỏi mình, rằng đã bao giờ gặp phải một đội bóng Đông Nam Á nào "khó chịu" như vậy chưa?

Vậy là hôm qua Qatar cũng chưa phải Star!

Chiều qua, sau chuỗi 4 trận toàn thắng "Đế chế" Ba Tư hùng mạnh đã phải dừng bước trước những chàng trai lúa nước. Trên sân đấu bóng đá lớn nhất châu lục.

Những người Tây Á Syria, Iraq, Qatar chắc chắn rất lâu nữa sẽ còn phải tự hỏi mình, rằng đã bao giờ gặp phải một đội bóng Đông Nam Á nào "khó chịu" như vậy chưa?

Đông Nam Á, chứ không phải lãnh địa Đông Á rộng lớn. Khi những ông lớn của Đông Á là Nhật Bản, Trung Quốc (chủ nhà) đã phải sớm rời cuộc chơi, để những chàng trai U23 của Việt Nam duy nhất đại diện Đông Nam Á vào đến trận chung kết. Câu hỏi sẽ còn ám ảnh dài lâu, khi trang chủ của Liên đoàn bóng đá châu Á (AFC) đã "ghi sẵn" U23 Iraq vào bán kết, trong khi những chàng trai xứ sở cây đàn Oud diệu kỳ đã bị U23 Việt Nam "tiễn" về nước!

Chiều qua, màu đỏ thuộc về những chàng trai Qatar. Màu của loại thuốc nhuộm đỏ-tím làm từ vỏ sò mà xứ sở này đã tìm ra từ hơn 4.000 năm trước. Màu của lá quốc kỳ 9 cạnh răng cưa, sắc nhọn...

Nhưng những thân lúa nước mềm mại đã trở nên mạnh mẽ hơn bao giờ hết. Mạnh mẽ trong sự mềm dẻo đầy chất Á Đông mà người xứ sa mạc khó tưởng tượng ra. Đông phương học đã nói rằng: Lúa gạo với những nghi lễ cổ xưa của nó, đã trở thành biểu tượng của thức ăn và sức mạnh tinh thần!

Chiều qua, hầu như không còn thấy chiếc “xe bus” nào trên phần sân của tuyển U23 Việt Nam. Kể cả là loại “bus nhanh” BRT. Không phải chỉ trong trận bán kết gặp Qatar, mà là suốt hành trình của U23 chúng ta tại giải. “Không thể tin nổi”, giờ đây chúng ta có thể thoải mái nói to lên điều đó. Rằng chúng ta đã không còn sợ hãi!

Kỳ lạ đến từ các cầu thủ. Kỳ lạ đến từ vị HLV xứ sở Kim Chi có khuôn mặt bầu bĩnh, dù đã 59 tuổi vẫn bận bịu con thơ, và vẫn khóc vì... nhớ mẹ!

Lý giải ra sao về cái sự “lạ” kỳ diệu ấy? Tại sao cũng những cầu thủ ấy, với những cái tên ấy, chỉ vài tháng trước thôi, chỉ như những chiếc bóng nhạt nhòa trên sân cỏ. Mà bây giờ…?

Tôi không am tường về bóng đá. Chỉ liên tưởng theo cách nghĩ của một người làm thơ. Liên tưởng đến những cú bật tường dựng đứng. Dẫu không có bàn thắng nào của chúng ta đến từ những màn “không chiến”. Đối thủ vừa ghi bàn, các chàng trai của chúng ta đã lập tức lạnh lùng “xé” lại lưới đối phương. Chỉ trong mấy phút, khi khán giả đôi bên còn chưa kịp chuyển trạng thái cảm xúc. Bằng những bàn thắng được dàn xếp cực đẹp, chứ không “ăn may” như đối thủ. Những cú “bật vọt” bất chấp ngưỡng tâm lý thông thường kiểu ấy trên sân cỏ, đã có mấy đội bóng lớn nào trên thế giới làm được? Và làm được một cách đều đặn đến vậy.

Dariush Shayegan, triết gia hiện đại người Iran khi bàn về thi ca của phái Thần hiệp Hồi giáo, đã thừa nhận rạng đông là “biểu thị cho một trạng thái tinh thần căng thẳng, nơi xảy ra sự kiện đầu tiên”. Còn với Kinh thánh, ban mai không chỉ tượng trưng cho sự thanh sạch, mà còn là “giờ phút của niềm tin ở bản thân, ở người khác, ở cuộc đời”.

Chúng ta – những người Á Đông nơi đầu tiên trên Trái đất đón ánh mặt trời. Chúng ta đã tìm ra sức mạnh của niềm tin.

Hôm qua, người Trung Quốc sau khi bất ngờ trở thành khán giả trên chính sân nhà mình, đã lo lắng hộ U23 Việt Nam. Rằng “U23 Qatar được cơ cấu để vô địch U23 châu Á” nên các vị “vua áo đen” sẽ xử ép U23 Việt Nam!!!”. Điều đó suýt xảy ra sau vài tình huống xử lý khó hiểu của trọng tài người Singapore ở hiệp 1. Nhưng, ơn Giời, bằng sự quả cảm và tinh thần thi đấu tuyệt vời, bằng niềm tin mãnh liệt, các chàng trai U23 chúng ta đã “tiễn” về nước đội chủ nhà của World Cup 4 năm nữa. Để tiến thẳng vào trận chung kết trong mơ.

“Lão thợ hàn” người Ý – HLV Claudio Ranieri, từng triết lý: “Người huấn luyện bóng đá giống như một người nhảy dù. Vào thời điểm mà nó chưa bật ra thì nó là một cái ô”. “Chiếc ô”… tròn vo Park Hang Seo (mà trên mạng người ta phát hiện ra ông chính quê ở… Lạng Sơn!) ấy, đã kịp đến, kịp bật ra đúng lúc, giúp những chàng trai của chúng ta thực sự tạo ra địa chấn đi vào lịch sử bóng đá châu lục và thế giới. Hẳn triệu người Việt đang ngả mũ kính phục và biết ơn người đàn ông Hàn Quốc có gương mặt phúc hậu này.

Việt Nam ơi, hơn 10 năm rồi mới được khóc vùi vì vui cùng trái bóng…

Việt Nam ơi, Vô địch luôn thôi, chờ gì nữa!

Xin Lỗi Người Hâm Mộ Vì Những Trận Đấu Đau Tim

- Lê Huy Khoa

Chắc người hâm mộ đau tim lắm vì loạt trận tra tấn tinh thần khủng khiếp vừa qua? Trên sân, các cầu thủ đều thấu hiểu tình cảm của người hâm mộ nên luôn chiến đấu với tinh thần cao nhất.

Nếu có bị VFF hay HLV Park trách mắng, tôi sẽ vẫn phải ghi lại những giây phút này và chia sẻ, bởi vì đây không là giây phút của một tập thể, mà là của cả lịch sử bóng đá của dân tộc ta. Xin phép các báo không lấy thông tin để diễn đạt không đúng nội dung tôi muốn nói, nếu điều đó xảy ra sẽ ảnh hưởng đến cả đội tuyển và cả chúng ta, mặc dù thông tin này ai cũng đã đọc rồi.

1. Hết hiệp một, khi bị dẫn, trong phòng thay đồ, thấy cầu thủ xuống tinh thần, HLV Park đã quát lên: Việc gì mà phải mất tự tin đến thế hả? Mình cũng phải hét lên đúng như thái độ ông nói, lập tức các cầu thủ như tỉnh lại, họ động viên nhau, như tìm lại được tự tin để chiến thắng. Ông GIÀ là niềm cảm hứng vô tận cho cầu thủ, là người truyền lửa bất tận và một lão chiến tướng cực kỳ kinh nghiệm.

2. Trợ lý Lư Đình Tuấn và Nguyễn Đức Cảnh, anh Tuấn Long đều đã khản tiếng sau trận đấu này vì hò hét chỉ đạo. Hai anh đã phải làm việc cật lực từ trận đầu tiên đến nay. Tôi cảm thấy chạnh lòng khi báo chí và mọi người chỉ nhắc đến một vài cá nhân trong đội tuyển, mà ít nói đến các anh, nói đến anh Lâm trưởng đoàn, Anh Hoàng Anh, anh Tuấn của VFF tất bật, anh Đoàn truyền thông phải tải một lượng công việc khổng lồ về nước và hôm nào cũng làm việc đến tận khuya, rồi đội ngũ bác sĩ Thủy, Giáp, Minh đêm nào cũng làm việc đến 11 giờ và có lẽ cũng không còn ai nhiệt tình hơn họ nữa.

3. Trước trận đấu, khi khởi động Qatar chơi tiểu xảo. Họ đá bóng, phát bóng sang tận sân tập của chúng ta để làm các cầu thủ mất tập trung, mình phải đứng ra tranh cãi với cả mấy cầu thủ và ban huấn luyện của họ, thậm chí cả người của Ban tổ chức để yêu cầu họ làm đúng. Qatar là đội bóng không ở khách sạn do ban tổ chức sắp xếp, họ nhiều tiền, tự ra tìm khách sạn. Hôm qua, thua trận xong họ về luôn.

4. Qatar thua vì nhiều lý do, nhưng có vẻ như họ giàu có nên không chơi tranh chấp quyết liệt giữa sân, giữ chân cẳng và đó là điểm yếu chết người của họ bị Việt Nam khai thác. Và Việt Nam đã đọc bài Qatar quá rõ, họ tập trung bóng cho số 19 nhưng Tiến Dũng và Đình Trọng lạ gì những cầu thủ châu Phi kiểu này, bắt chết là hết. Trận nào Việt Nam giữ được trung tuyến thì coi như giải quyết xong. Thực ra Việt Nam còn những con bài nhưng chưa khai thác hết. Chờ xem.

5. Nhìn cầu thủ mình té ngã trên sân mà thương, nhìn cái mũi Duy Mạnh chảy máu mà xót, nhìn cảnh cầu thủ ức chế trọng tài mà tức. Trọng tài bắt thế nào, chắc các bạn tự cảm nhận, vì lý do tế nhị, mình không đưa ra phán xét.

6. Nếu hỏi tại sao cầu thủ đá đủ 120 phút mấy trận mà vẫn xung thế. Tôi xin quả quyết rằng họ đá bằng tinh thần quả cảm, họ đá bằng tất cả những gì còn lại. Đá xong mình hỏi Văn Đức và Xuân Mạnh, "đã kiệt sức chưa hầy?", hai em nói: "Em nỏ thấy chi cả, vẫn chạy được nữa nếu đá". Và những cầu thủ còn lại đều trả lời thế, thế thì có lý do gì thua trận?

7. Sau trận đấu, thấy phóng viên, nhà báo, nhân viên của tất cả các nước đều nhìn chúng tôi Việt Nam với con mắt sững sờ, những người dân Trung Quốc thì hể hả: Việt Nam đá thắng Qatar trả thù cho Trung Quốc... Hàng ngàn khán giả Trung Quốc trên sân cũng chỉ cổ vũ cho đội tuyển Việt Nam từ đầu đến cuối. Khoảng 500 cổ động viên đã cổ vũ nhiệt tình suốt trận đấu và đội chúng ta đã đền đáp sự cổ vũ của họ.

8. Đừng hỏi tại sao chúng tôi không tổ chức ăn mừng sau trận đấu. Sau trận đấu, tất cả đội chúng tôi không bao giờ có việc thả cửa, vẫn 10

giờ đi ngủ, không lang thang, không nhậu nhẹt, không la cà, không nói nhiều đến chiến thắng, không ngủ quên trên chiến thắng, không làm việc chưa được phép nếu ảnh hưởng đến mọi người... Và tất nhiên, quân lệnh như sơn.

9. Hỏi vì sao thành công, nói thẳng luôn nhé: Việt Nam đang hội tụ đầy đủ những yếu tố rất tuyệt vời. Và nếu có một nhân tố cực kỳ quyết định đến toàn đội thì đó là một cầu thủ mà có lẽ ai cũng đã biết. Nhưng cứ thử đoán xem.

10. Đề nghị mọi người từ nay hãy gọi các cầu thủ bằng cái tên Chiến binh Rồng lửa, "Chiến binh" vì họ chiến đấu hết mình, "Rồng" vì chúng ta là con rồng cháu tiên và "lửa" là màu của nhiệt huyết và chiến thắng.

ĐÃ LỠ RỒI, TA VÔ ĐỊCH ĐI THÔI.

Thường Châu, 24/01/2018

U23 Việt Nam, Hãy Yên Tâm!

- Thịnh Joey (Lý Quốc Thịnh)

Các bạn không hề một mình bởi sau lưng là trái tim hàng chục triệu người hâm mộ.

Ngay khi trận bán kết đầu tiên giải U23 châu Á vừa kết thúc, trong tiếng reo hò khản cổ và niềm phấn khích tột độ, tôi vội lao ra ngoài phố. Tất cả những gương mặt tôi gặp đều mang một vẻ tự hào và một niềm vui bùng cháy! Và khi bước chân ra ngoài cổng nơi làm việc, tôi bị choáng ngợp thực sự trước những gì diễn ra trước mắt. Một cơn sóng người với hai màu đỏ vàng, với bầu không khí như muốn nổ tung bởi những tiếng hét "Việt Nam, Việt Nam!!!". Không tự hào sao được, khi đội tuyển U23 của chúng ta đã lọt vào tới trận chung kết của giải đấu? Xin nhắc lại, trận đấu tiếp theo sẽ là trận CHUNG KẾT!!!

Như một hiện tượng, à không, thực sự là một hiện tượng khi mà bạn có thể nghe từ bà già bán nước, các chú bảo vệ cho tới chị gái đang bồng con... đều đang bàn luận về trận đấu, và hò reo đến khản tiếng vì niềm hạnh phúc vượt ngoài sức tưởng tượng của bất cứ người yêu bóng đá nào. Đã lâu lắm rồi, chúng ta lại có một thời điểm mà tất cả cùng vui một niềm vui chung, một niềm hạnh phúc chung, một sự phấn khích sục sôi cả dân tộc như vậy.

Có thể nói, chiến thắng của đội tuyển U23 trong trận bán kết thực sự là một kỳ tích vượt ngoài khuôn khổ của thể thao, một kỳ tích khiến chúng ta xích lại gần nhau hơn.

Gạt qua những lo toan bộn bề của công việc, cơm áo gạo tiền hằng ngày, 15 giờ chiều ngày 23/01/2018 trở thành ngày "Toàn quốc ốm tập thể để cổ vũ U23". Trên mạng xã hội, người người chia sẻ cảnh tượng nhân viên công ty tụ tập trong hội trường công ty, trước màn hình vô

tuyến gắn trong phòng sếp, trước chiếc máy tính còn đang dở công việc... "U23 Việt Nam là thứ quan trọng duy nhất, những công việc còn lại có hay không... không quan trọng" là lời ông trùm Phan Quân sẽ nói với nhân viên Phan Thị nếu chẳng may tập đoàn của "Người phán xử" có công chuyện vào ngày U23 đá.

Tôi từng ở Thổ Nhĩ Kỳ ngày đội bóng nước này giành vé vào Euro 2016, từng hòa mình vào dòng người Hungary tràn khắp thủ đô Budapest khi đội tuyển nước này vượt qua vòng bảng Euro. Nhưng không cảm giác nào khiến mình lâng lâng và tự hào như thấy cách U23 Việt Nam chinh chiến và vượt xa mọi kỳ vọng tại giải U23 châu Á năm nay. Quên Messi hay Ronaldo đi, thần tượng số một của người Việt Nam hôm nay phải là "gà son" Quang Hải. Sút bóng cận thành Ronaldo đã làm nhiều, cứa lòng chân trái là ngón nghề tủ của Messi, nhưng xem cả hai siêu sao trên đều chẳng thể đem lại cảm giác bùng nổ về cảm xúc như khi thấy chàng trai máu đỏ da vàng hai lần cân bằng tỷ số trước những đối thủ to cao tới từ Trung Đông.

Tự hào chưa, cầu thủ Việt Nam đấy!

Sau trận bán kết, cầu thủ gốc Đông Anh đã ghi 4 bàn thắng kể từ đầu giải, trong đó cú đúp trước U23 Qatar tuyệt vời đến mức chẳng ai có thể trách anh đã bỏ lỡ cú sút luân lưu đầu tiên. Có hề gì, khi chúng ta còn đó thủ thành Tiến Dũng – "soái ca" mới của mạng xã hội! Chàng thủ môn sinh năm 1997 tiếp tục làm người hùng trên chấm phạt đền, khiến bao con tim Việt phải thổn thức.

Quang Hải hay Tiến Dũng chỉ là hai cái tên nổi bật trong một tập thể đồng đều và đá với quyết tâm máu lửa chưa từng thấy. Đã từ lâu lắm rồi, người hâm mộ Việt Nam mới lại thấy "đã" đến vậy khi xem đội tuyển cấp quốc gia thi đấu. Những học trò của HLV Park Hang Seo thi đấu với tinh thần rực lửa, vượt qua giới hạn của chính mình là điều mà ai cũng thấy được.

Cái cảm giác lâng lâng tự hào và hạnh phúc vì bóng đá này, bẵng phải một thập niên kể từ trận chung kết AFF Cup năm 2008 mới được tái hiện. Ngày ấy, tôi đã gào thét đến lạc giọng khi Công Vinh ghi bàn thắng quyết định mang về chiếc cúp vàng cho đội tuyển Việt Nam. Đường từ sân Mỹ Đình về nhà vốn chỉ khoảng nửa tiếng, đêm ấy bỗng thành ... 5 tiếng bởi dòng người mang cờ quạt, chiêng trống và cả... nồi niêu xoong chảo ra đường ăn mừng.

Lửa U23 này đã tái hiện cảm giác ấy, khi những ngày nay đi đến đâu, mở trang báo nào bạn cũng sẽ thấy các chàng trai áo đỏ sao vàng trên ngực là tâm điểm. Trước khi U23 bước vào trận bán kết, các quán cà phê trong trung tâm thành phố đều đông nghịt người dù đang là... giờ công sở. Khi trận đấu đang diễn ra, khắp nơi như chìm trong im lặng vì tập trung theo dõi đội tuyển, trước khi vỡ òa để ăn mừng các bàn thắng. Trận đấu kết thúc, cả newsfeed Facebook lẫn đường phố đều ngập tràn một màu đỏ. Chúng ta đã chiến thắng và trở thành một trong hai đội bóng U23 mạnh nhất châu Á. Lịch sử chính là đây!

Mà đâu phải đến hôm nay các chàng trai U23 mới đá với hơn 100% khả năng và tinh thần đến vậy? Xuân Trường chia sẻ rằng sau trận hòa Syria, cả đội mệt tưởng không đi nổi. Duy Mạnh ráng thi đấu với mũi phải bịt bông để cầm máu, Tiến Dũng ra sân với đầu gối quấn băng... Chúng ta luôn phải thi đấu với những đối thủ được đánh giá là mạnh hơn, có nhiều ưu thế hơn. Trận đấu với Iraq, trọng tài người Australia (quốc gia vừa bị Việt Nam hạ gục từ vòng bảng) có những quyết định gây tranh cãi như quả phạt đền quá nặng tay. Trận đấu với Qatar, ông trọng tài người Singapore tiếp tục khiến người hâm mộ Việt Nam "tăng xông máu". Cả hai trận đấu loại trực tiếp, chúng ta đều phải trải qua 120 phút căng thẳng đến nghẹt thở.

Các chàng trai U23 vẫn chiến đấu với tinh thần của những chiến binh, không ngừng cố gắng cho dù có ít ngày nghỉ hơn đối thủ, dù có thể hình thua kém và kể cả khi bị dẫn trước. Lửa U23 Việt Nam ngày nay

khiến nhiều người theo dõi bóng đá Việt Nam phải bất ngờ bởi khả năng và đặc biệt là bản lĩnh. Khi bị dẫn trước dù là trong hiệp phụ hay khi kim đồng hồ sắp điểm phút 90, các cầu thủ của chúng ta vẫn bình tĩnh triển khai bóng có ý đồ chứ không hề luống cuống hay tự phát kiểu "mạnh ai người nấy đá" như nhiều người từng lo sợ. U23 của chúng ta đá không hề lép vế mà ngang cơ, thậm chí còn có lúc lấn át đối thủ.

Chẳng thế mà cựu danh thủ Nguyễn Hồng Sơn phải cảm khái chia sẻ sau trận thắng U23 Qatar: "Kể từ khi tôi bắt đầu xem bóng đá thì đây là trận đấu cảm xúc nhất. Trận thắng Iraq ở tứ kết đã hay rồi, trận bán kết này lại còn hay hơn nữa. Quá kịch tính. Họ đã tiến rất xa so với lứa của chúng tôi. Họ có kỹ thuật, chiến thuật tốt, tinh thần thi đấu lì lợm, khả năng phối hợp nhuần nhuyễn... Họ thực sự là thế hệ vàng mới".

Trước tinh thần thi đấu rực lửa của "thế hệ vàng mới", người hâm mộ Việt Nam đã dốc hết trái tim để một lòng cổ vũ đội tuyển. Trên mạng xã hội, người ta quên đi mình là fan Real, fan Barca hay fan Manchester United. Ở ngoài phố, tất cả đều vỡ òa một niềm vui sau khi cùng nhau trải qua đủ cung bậc cảm xúc từ tuyệt vọng tới cao trào với những pha bóng nghẹt thở. Suốt con đường về nhà mất đúng 1 tiếng đồng hồ của tôi, chẳng còn những con người khác nhau về công việc, về xuất thân, về địa vị,... mà tất thảy chỉ là những người hâm mộ bóng đá Việt Nam, đang hạnh phúc hò reo với những người anh em khác của mình trong tiếng trống, tiếng chiêng, tiếng hát rền trời đầy máu lửa.

Chúng ta đều là người hâm mộ nhiệt thành của tuyển U23 Việt Nam, đi đủ cung bậc cảm xúc trước khi vỡ òa sau cú sút luân lưu cuối. Mà đâu chỉ ở Việt Nam, những người bạn xa xứ cũng cập nhật trạng thái trên Facebook khi theo dõi U23 đá, dù lúc đó là rạng sáng ở nước ngoài. Trên những sân vận động của Trung Quốc, vẫn vang lên những tiếng hét cổ vũ "Việt Nam, Việt Nam" quen thuộc mà ai xem trận đấu qua ti vi đều có thể nghe rõ mồn một.

Chiến thắng của U23 là một kỳ tích, là một bất ngờ chấn động cả khu vực. Nó nói với tất cả chúng ta rằng: Điều kỳ diệu là có thật! Và chỉ cần ta cố gắng hết sức, ta không bỏ cuộc với mỗi trận chiến của mình. Giữa biển cờ hoa rực rỡ với những tiếng hò reo đến lạc đi vì hạnh phúc, tôi không chỉ cảm nhận được niềm vui và sự phấn khích đơn thuần, mà còn được tiếp thêm sức mạnh bởi những chàng trai ấy. Bởi, họ đã không bỏ cuộc, đã lì lợm chiến đấu và đã thực sự tạo nên một điều kỳ diệu. Chiến thắng sẽ đến cho người có đủ can đảm để chiến đấu đến cùng, và hôm nay, U23 Việt Nam đã cho tôi thấy cái ý nghĩa đẹp đẽ ấy từ chiến thắng vinh quang của họ.

Có câu nói: "Nếu muốn đi nhanh, hãy đi một mình. Còn muốn đi xa, hãy đi cùng nhau".

Các chàng trai U23 Việt Nam đã cùng nhìn về một hướng và đi xa tới trận đấu mà không ai có thể nghĩ tới trước khi giải đấu diễn ra. Đội tuyển hãy yên tâm, các bạn không hề bước một mình, bởi đằng sau lưng các bạn là sự ủng hộ và trái tim tin yêu từ hàng chục triệu người hâm mộ. Cảm ơn đội tuyển U23 vì những sự cống hiến không biết mệt mỏi trên sân và cảm xúc bùng nổ mà các bạn mang lại.

Giờ, chúng ta cùng nhau bước tiếp!

(Bài viết được đăng tải trên mục eMagazine của Kenh14.vn ngày 24/01/2018)

Lửa Vẫn Cháy Trong Tim

- Phùng Thị Ngọc Linh

Khi tuyển U23 chơi trận chung kết, dù người người Việt Nam đã khát khao và đầy hy vọng được chạm tới chiếc cúp vô địch trong mơ, nhưng trận đấu khác thường trên sân Thường Châu lại chứng minh một điều: lòng yêu mến các cầu thủ U23 không chỉ bởi những đôi chân làm nên kỳ tích, mà còn là tình yêu thương chân thành và đầy cảm kích với những người con nước Việt đang rực cháy như những đốm lửa nhỏ giữa một trời tuyết trắng.

Bữa đó, nhìn những đốm lửa nhỏ vốn sinh ra trên mảnh đất hình chữ S của nắng và gió, lần đầu phải thi đấu trong cơn bão tuyết mù trời, biết bao người đã xúc động đến xót xa mà than rằng được thua không quan trọng, giờ chỉ mong kết thúc trận đấu cho các chàng trai nhỏ được sưởi ấm đôi chân. "Về nhà thôi các em, mọi người đang chờ" có lẽ là câu nói trìu mến và ấm áp nhất mà những cổ động viên muốn dành tặng cho những người hùng của họ với tất cả niềm tin yêu.

Câu chuyện cổ tích kể cũng thật hài, các chàng trai U23 thực tình đã giỏi tới nỗi khiến biết bao cô gái trước nay chẳng biết đến trái bóng nặng nhẹ thế nào hay được tạo nên bằng bao nhiêu miếng ghép hình ngũ giác lục giác, sao có một ông cầm còi chạy loăng quăng trên sân để làm gì thế kia, ấy vậy mà chỉ 90 phút thôi đã đọc họ tên cầu thủ vanh vách, anh ấy cao thấp ra sao, anh ấy là hoa có chậu hay chưa, anh ấy có mấy anh chị em và thậm chí không ngoa, việc con mèo nhà anh ấy đã sinh nở mấy lứa có khi cũng biết hết cả. Thế nên sự yêu thương nhường ấy cũng dẫn đến những câu chuyện dở khóc dở cười, khi mà hiểu bóng bánh thì ít còn mê "lửa" của các chàng trai U23 phần nhiều. Ngay trên Facebook đấy thôi, nhiều cô gái đã mạnh dạn đăng status với những câu cảm thán "Quang Hải bắt bóng siêu hay", "Thủ môn Bùi Văn Tiến siêu

đẹp trai" hay "Thủ môn Bùi Tiến Dũng đá bóng giỏi quá". Nhưng các cầu thủ đừng thấy vậy mà buồn, bởi chính những người hâm mộ hồn nhiên đó dù đến hôm nay mới biết thế nào là một trận đấu bóng, ấy vậy đã luôn theo sát U23 Việt Nam trong từng giây, từng phút, bằng sự thân thương cùng niềm tự hào về những chàng trai vàng của họ.

Sau hội chị em chưa chồng thì tới lượt hội các chị vợ, trước nay luôn cằn nhằn việc chồng ngồi hú hét trước màn hình ti vi mỗi khi xem ngoại hạng Anh hay Bundesliga, cấm tiệt chuyện làm ồn khi con ngủ, thế mà bỗng đâu như phải bùa mê thuốc lú của các em trai nhỏ U23 đến nỗi ngồi say sưa dõi theo từng đường bóng dù nào có biết anh chàng dẫn bóng kia là hậu vệ hay tiền đạo. Chả thế mà trong trận Việt Nam gặp Qatar, có cô đồng nghiệp đã một chồng một con nhiệt tình cổ vũ cho những chàng trai áo ĐỎ, mà không hề hay rằng hôm đó, tuyển Việt Nam mặc áo TRẮNG!

Rồi, thiên hạ ngỡ đâu chỉ có tụi con trẻ mới phát cuồng như phải bùa phải bả, ấy lại tới lượt các cụ phụ lão, cũng say mê "bọn trẻ ranh" U23 như điếu đổ mới kỳ. Clip ghi hình một cụ bà Sài thành tóc bạc tay cầm đũa cả gõ mâm rộn ràng bên vỉa hè, hay những bức hình cụ bà ngồi sau xe "đi bão" với lá cờ trên tay, sung sức không kém thanh niên, được đăng đầy trên các trang báo mạng. Một cụ phấn khởi trả lời phỏng vấn rằng "đây là niềm vui ngàn năm có một" nên phải hưởng thôi. Niềm vui toàn dân có lẽ là điều không thể chối cãi.

Phụ nữ lão ấu đã vậy, còn các anh trai hẳn không niềm vui nào bằng. Ngoài việc được vợ lần đầu cho phép làm ồn khi con ngủ, thì có anh đập cửa rầm rầm, khóc như ma làm khi đội tuyển vào chơi trận chung kết. Có anh lại khấn vái như lên đồng khi Văn Thanh chuẩn bị đá quả luân lưu cuối cùng. Cậu bạn tôi thì sau khi thả tim tới cả trăm dòng trạng thái trên Facebook đã phải đăng một status xin phép cho cậu không thả tim nữa vì quá mỏi tay rồi.

Có nói cả nước phấn khởi cũng phải, ngay tôi đây còn mừng tới nỗi nhai tờ giấy ăn ngon lành!

“Sao cả thiên hạ cứ phát cuồng vì mấy chú 23 vậy?” “Này, ông bình thường như chúng tôi được không, vì người bình thường sẽ không hỏi thế, người bình thường còn bận vui với niềm vui toàn dân lâu lắm mới có một lần.” Đây là đoạn đối thoại dưới một dòng trạng thái Facebook của anh bạn tôi về câu chuyện lịch sử mà U23 mới lập nên. “Phát cuồng” và “niềm vui toàn dân”, chính là những cụm từ, có lẽ không hề thậm ngôn, đã nói lên hết thảy cung bậc cảm xúc mà cả nước Việt vừa có cơ hội trải qua.

Mà tại sao không thể phát cuồng kia chứ? Khi bỗng nhiên một ngày, những người trẻ có Idol chuẩn Việt, lại không phải các anh trai Hàn xinh trai hay các anh trai Tây men-lỳ hết sảy. Lần này là người Việt, 100% Việt mũi tẹt da vàng, sinh ra từ làng quê Việt Nam vốn đầy mùi cỏ rạ và ruộng rau cần đã đến mùa thu hái.

Mà tại sao không thể phát cuồng kia chứ? Khi những ngày đông màu xám, nắng thi thoảng mới hé lên chút xíu là người ta đã thấy hạnh phúc lắm rồi, thế mà bỗng dưng nay lại được no nê và say sưa thứ cảm giác hạnh phúc suốt cả tuần trời, khiến ai cũng mặt mày hân hoan, rạng rỡ.

Vậy nên, chúng tôi biết ơn những chàng trai U23, những người với đôi chân diệu kỳ cùng trái tim ấm nóng, đã giúp chúng tôi cảm nhận được dòng máu Việt chảy trong cơ thể hóa ra luôn nồng đượm và đầy sức sống. Vậy nên, chúng tôi biết ơn những chàng trai U23, kỳ tích của họ đã giúp thế giới biết tới tinh thần đoàn kết cùng sức mạnh của người Việt ta, biết tới sự quả cảm không chỉ trong chiến tranh mà còn luôn tồn tại trong thời bình.

Chân thành cảm ơn các bạn, đã sưởi ấm trái tim chúng tôi, và kéo chúng tôi lại gần bên nhau.

--- Một ngày nắng đẹp

Thư Gửi Các Cổ Động Viên U23 Việt Nam

- Nhà văn Nguyễn Quang Thiều

Xin các bạn hãy tin rằng: câu chuyện về U23 Việt Nam sẽ được kể lâu dài về sau cho dù sau này chúng ta có những đội tuyển U23 hay đội tuyển quốc gia chiến thắng tất cả các đội bóng mạnh nhất thế giới.

Các bạn thân mến,

Đội tuyển U23 của chúng ta đang bước tới trận đấu cuối cùng. Tất cả chúng ta cũng đang song hành cùng đội tuyển của mình. Có một điều mà ai trong chúng ta cũng nhận ra rằng: qua mỗi trận đấu, U23 của chúng ta lại thêm một lần trưởng thành đến ngỡ ngàng cả về chuyên môn, đấu pháp, sự gắn kết, khát vọng và ý chí chiến đấu cho khát vọng ấy. Và quan trọng hơn cả là nỗi sợ hãi trước những đối thủ đâu đó trong những trận đấu trước kia giờ đã hoàn toàn tan biến. Cũng qua từng trận đấu, không chỉ người hâm mộ Việt Nam mà cả những người yêu bóng đá trên nhiều quốc gia đều nhận ra một điều mà tôi nghĩ là quan trọng nhất của bóng đá nói riêng và của thể thao nói chung. Đó là vẻ đẹp không chỉ của một môn thể thao mà là vẻ đẹp của một đời sống. Đó là vẻ đẹp của sự trong sạch, của sự gắn kết những con người khác biệt với nhau, của một giấc mơ chính đáng, của ý chí mãnh liệt, của sự dâng hiến, của lòng quả cảm. Không ít những đội bóng mạnh trong châu lục nhìn chúng ta bước vào vòng chung kết của giải này với một con mắt thờ ơ. Họ đã bước về phía chúng ta với lòng kiêu ngạo không cần che giấu. Nhưng khi tiếng còi khai cuộc vang lên thì mọi chuyện đã khác. Không có đội tuyển nào thi đấu với chúng ta lại không muốn đè bẹp chúng ta, lại không muốn bước qua chúng ta để đi tới “ngai vàng”. Nhưng rồi lần lượt từng đối thủ đầy uy lực đã gục ngã: Australia, Iraq, Qatar...

Những gì mà các cầu thủ U23 Việt Nam làm đã minh chứng cho vẻ đẹp ấy cho dù trước đó quá ít người trên thế giới biết đến bóng đá Việt Nam, cho dù U23 có thể khó vượt qua được khó khăn quá lớn trong trận chung kết, có thể nhiều năm nữa bóng đá chúng ta vẫn chưa bước vào được "vương quốc" World Cup. Nhưng đâu cứ phải bất cứ đội vô địch trong bất cứ một giải đấu nào đó cũng chứng minh được vẻ đẹp của bóng đá. Cũng như trong lịch sử nhân loại, không phải bất cứ đội quân nào chiến thắng cũng có thể trở thành ví dụ cho lòng kiêu hãnh của con người. Trong lịch sử của nhân loại, có những dân tộc bị chinh phạt, bị đày đọa nhưng vẫn trở thành một bản hùng ca vọng tới tận bây giờ về khát vọng tự do và lòng quả cảm đấu tranh cho tự do.

Sau mỗi trận đấu của U23 Việt Nam, tôi thường chìm vào im lặng. Trong sự tận hưởng hạnh phúc ngọt ngào ấy có sự suy tưởng của tôi về những gì đã diễn ra trên một không gian giới hạn là sân cỏ. Nhưng một điều lớn lao đã phá tan cái giới hạn một sân cỏ và một môn thể thao. Tôi đang nghĩ về những nguyên lý và những bí ẩn của đời sống. Vì sao một đội bóng mờ nhạt biết bao năm trước đó lại hiện lên và lướt trên sân cỏ như một ngôi sao? Vì sao những cầu thủ trước kia còn nhiều lúng túng và hoang mang thậm chí sợ hãi trước những đối thủ trung bình khá như người Thái bây giờ lại trở nên mạnh mẽ và gầm vang như sư tử? Vì sao lần đầu tiên những người yêu bóng đá và cả những người không quan tâm đến bóng đá trên xứ sở chúng ta lại run người lên vì xúc động và tự hào? Cái gì chỉ diễn ra trong 90 phút, hoặc 120 phút hoặc hơn thế một chút trên một sân cỏ không phải to rộng lắm lại có thể làm cho con người khóc vì hạnh phúc? Lại làm cho những đứa bé còn đang học nói và những người già đã đến gần phần mộ của mình bỗng thấy lòng mình thay đổi? Lại làm cho những người dưng ngày ngày bỗng thấy yêu nhau và kỳ diệu hơn là cùng nhau cất tiếng gọi tên tổ quốc mình trong ngập tràn xúc động và thiêng liêng?

Điều kỳ lạ của U23 Việt Nam đối với những người yêu bóng đá trên thế giới không phải là kỹ thuật siêu đẳng của mỗi cầu thủ mà là trong một đội bóng bé nhỏ và mờ nhạt lại hiện ra những điều kỳ vĩ. Xin các bạn hãy tin rằng: câu chuyện về U23 Việt Nam sẽ được kể lâu dài về sau cho dù sau này chúng ta có những đội tuyển U23 hay đội tuyển quốc gia chiến thắng tất cả các đội bóng mạnh nhất thế giới. Bởi câu chuyện của U23 của năm 2018 đã trở thành câu chuyện phi thường của con người trước mọi thách thức và mọi sợ hãi. Có những người Việt Nam dửng dưng trước những gì mà U23 Việt Nam đã làm trong những trận đấu vừa qua và thậm chí có người nhếch mép cười trước những con sóng khổng lồ của đại dương cảm xúc đang dâng lên trên toàn bộ xứ sở này. Vì sao họ lại làm vậy? Vì họ không thể nào tìm ra một gợn cảm xúc và những điều hệ trọng và thiêng liêng giấu sau mỗi trận đấu của các cầu thủ U23 chúng ta. Khi một người không mang cảm giác run rẩy trước một ngọn cỏ mọc lên từ cằn khô thì họ cũng không bao giờ có nổi cảm xúc trước một đại ngàn. Đấy là chân lý. Và đấy cũng là bí mật giản dị nhưng lớn lao trong đời sống con người.

Các bạn thân mến,

Tôi biết những gì đang diễn ra trong lòng các bạn – những người yêu đội tuyển U23 và yêu xứ sở này. Các bạn đang hạnh phúc, các bạn đang đợi chờ trong hy vọng, các bạn đang lo lắng về trận đấu chiều nay. Nhưng thưa các bạn thân mến, trong cách nhìn của tôi điều lớn lao nhất U23 của chúng ta đã làm xong từ trước trận đấu này với toàn bộ ý nghĩa và tinh thần của cả bóng đá và đời sống. Còn về chuyên môn, U23 của chúng ta thực ra cũng vừa mới lớn lên, vừa mới đi qua những thách thức đầu tiên cho dù đó là những thách thức vô cùng lớn. Vì thế trận chung kết với tôi chỉ là thêm một cơ hội để tôi được ngắm nhìn những đứa con của xứ sở này sống như thế nào trước một thách thức. Tôi thực sự không biết kết quả cuối cùng của trận chung kết sẽ ra sao. Chúng ta đừng bắt các cầu thủ phải mang về cho chúng ta một chức danh, nhưng

chúng ta bắt họ phải sống không được sợ hãi và biết dâng hiến. Nhưng có một điều tôi tin chắc chắn rằng: các cầu thủ U23 của chúng ta lại "chiến đấu" với một tinh thần bất diệt. Họ sẽ lại gửi cho chúng ta một thông điệp lớn lao rằng: khi những điều tốt đẹp trong một con người được đánh thức thì con người đó trở nên kỳ diệu. Và một dân tộc cũng vậy.

Xin các bạn thấu hiểu niềm hạnh phúc chúng ta đang có.

Cầu mong những điều tốt lành đến với đội tuyển U23 và xứ sở chúng ta.

CHÚA PHÙ HỘ CHÚNG TA!

Hà Đông, 27/01/2018

TRẬN CHUNG KẾT TRONG MƠ

Chung Kết U23 Châu Á 2018 – Tình Ca Trong Tuyết Trắng

- Vũ Hoàng

Anh cúi xuống hất những mảng tuyết bám dày đặc trên mặt sân, mặc cho đầu ngón tay tê cóng trong giá lạnh, rồi từ từ lùi lại vài bước lấy đà. Mắt anh chăm chú nhìn về phía khung thành của đối thủ. Và rồi anh lao tới, tung ra cú sút. Cầu vồng hiện lên trong cơn mưa tuyết. Trái bóng vẽ nên một đường cong hoàn hảo, găm thẳng vào góc chếch khung thành thủ môn Ergashev. 1-1, là 1-1! Khán đài màu đỏ như nổ tung. Phút thứ 41 của trận chung kết, hai đội lại quay trở về vạch xuất phát.

CHUNG KẾT TRONG BÃO TUYẾT

Bảy tiếng đồng hồ trước giờ bóng lăn, mưa tuyết vẫn tiếp tục rơi và ngày càng dày đặc. Cái lạnh lên tới -4 độ kéo dài trong suốt ba ngày đã khiến nguy cơ phải hoãn trận chung kết hiển hiện. Vào lúc 8 giờ sáng ngày 27/1, AFC thông báo trận đấu vẫn diễn ra như bình thường. Tuy nhiên, họ bổ sung thêm rằng các khán giả nên giữ lại cuống vé để đề phòng trận đấu có thể bị hoãn bất cứ lúc nào.

Năm tiếng trước giờ bóng lăn, gần 6.000 cổ động viên Việt Nam lặn lội hàng ngàn cây số, đã có mặt ở sân vận động để mua vé. Đó là những người hạnh phúc nhất trong số mấy vạn người đăng ký các tour du lịch trong những ngày qua. Có những người bị kẹt ở cửa khẩu, một số thậm chí đã sang Trung Quốc nhưng không thể di chuyển tiếp tục đến Thường Châu.

Cho đến đầu giờ chiều, tuyết vẫn không ngừng rơi. Mặt sân Thường Châu phủ một màu trắng xóa. Trận chung kết chỉ còn vài mươi phút nữa…

ĐỐI THỦ TÀNG HÌNH…

Dưới cái lạnh cắt da cắt thịt, hai đội bước ra sân để chuẩn bị thi đấu trận cuối cùng của giải. U23 Uzbekistan mặc trang phục màu trắng còn U23 Việt Nam mặc trang phục màu đỏ. Dù chỉ mới 4 giờ chiều nhưng bầu trời Thường Châu đã xám xịt. Màu áo trắng của các cầu thủ Bắc Á hòa lẫn với mặt sân khiến tầm nhìn từ phía khán đài vô cùng khó khăn.

Trọng tài nổi hiệu còi bắt đầu trận đấu. Những bóng trắng di chuyển trên sân không khác gì tàng hình. Quả bóng ẩm ướt ngay từ lúc được giao khiến Xuân Mạnh trượt tay khi ném biên báo hiệu những giờ phút vất vả ở phía trước.

Các cầu thủ U23 Việt Nam, mệt mỏi vì cuộc hành xác kéo dài 510 phút chỉ trong có 16 ngày và lần đầu tiên trong đời phải đá với những đôi giày lạ lẫm trong tuyết trắng, ngay lập tức bị ép sân. Đối thủ của họ, đá ít hơn 30 phút và nghỉ nhiều hơn tổng cộng 2 ngày, tỏ ra sẵn sàng hơn hẳn. Nhưng đợt tấn công nguy hiểm đầu tiên thuộc về U23 Việt Nam. Công Phượng phối hợp với đồng đội, trượt băng trên tuyết trước khi bị chặn đứng ngay vạch 16m50.

U23 Uzbekistan chậm rãi kéo dãn đội hình của Việt Nam, triển khai bóng xuống hai biên nhằm tạo cơ hội lật vào khu cấm địa để tận dụng chiều cao thể hình. Đội bóng áo đỏ cố gắng phòng ngự chủ động và tổ chức phản công. Nhưng mặt sân trơn trượt khiến Xuân Trường và đồng đội hoàn toàn bất lực trong việc sử dụng chiến thuật như 5 trận đấu đã qua. Những phút đầu, hai đội gần như chỉ đá ở trên nửa sân của Việt Nam.

Phút thứ 8, Uzbekistan đánh trung lộ rất đẹp. Bóng được dẫn thẳng vào khung thành của Tiến Dũng buộc trung vệ Tiến Dũng (II) phải phá bóng đi hết đường biên ngang. Phạt góc cho U23 Uzbekistan. Khamdamov thực hiện đá phạt. Bóng bay vào khu cấm địa và hậu vệ Ashumartov như từ trong tuyết băng ra đánh đầu xé toang lưới. 1-0 cho Uzbekistan. Khán giả ở trên sân chỉ nhìn thấy những bóng trắng ẩn hiện ôm nhau ăn mừng.

CẦU VỒNG TRÊN SÂN CỎ THƯỜNG CHÂU

Các cầu thủ áo đỏ buộc phải đẩy cao đội hình tìm kiếm bàn thắng quân bình tỷ số. Hai bên thi đấu giằng co mà không tạo được pha nguy hiểm thực sự nào trong những phút kế tiếp. Một bên vẫn liên tục tìm cách câu bóng bổng vào khu cấm địa. Một bên vẫn nỗ lực bằng những pha đột phá mang màu sắc cá nhân.

Phút 35, từ pha đá phạt góc, thủ môn Ergashev phá ra. Quang Hải cố gắng cướp bóng nhưng cầu thủ Uzbekistan đã chặn ngay trên vạch 16m50. Có lỗi không? Không có lỗi! Trọng tài vẫn để trận đấu tiếp tục. Uzbekistan nhanh chóng chuyền bóng lên phía trước. Đình Trọng buộc phải cản người. Trọng tài cắt còi. Các cầu thủ áo đỏ lập tức khiếu nại về tình huống phạm lỗi (?) trước đó của đối thủ. Những cầu thủ áo trắng nổi xung lao vào đấu khẩu. Cuộc tranh cãi suýt biến thành hỗn chiến giữa những cái đầu nóng trong giá lạnh.

Phút 40, Xuân Mạnh dẫn bóng từ cánh phải, chuyền vào trung lộ cho Quang Hải. Số 19 bị hai cầu thủ áo trắng ập vào áp sát. Anh lập tức chọc khe cho Công Phượng. Công Phượng xoay lưng về phía khung thành Uzbekistan đón bóng và cố gắng vượt qua hậu vệ đối phương. Nhưng … phạm lỗi rồi. Công Phượng đã bị Tursunov phạm lỗi. Điểm đá phạt chỉ cách khung thành của Ergashev khoảng 20m.

Quang Hải đặt bóng. Mặt sân lúc này phủ đầy tuyết và rất trơn. Anh cào tuyết xung quanh trái bóng. Ba bốn cầu thủ khác cũng hất tuyết ra tứ phía, cố gắng tạo thành một điểm đá phạt thuận lợi nhất có thể. Sau 40 phút, U23 Việt Nam không hề tạo được một pha nguy hiểm nào. Đây là cơ hội gần như duy nhất.

Quang Hải cúi xuống kéo tất rồi đứng thẳng lên. Anh lùi lại phía sau vài bước để lấy đà, vừa lùi, vừa hò hét các đồng đội đứng vào vị trí thuận lợi. Đôi mắt anh vẫn nhìn đăm đăm vào khung thành đối phương. Không chớp. Anh ra chân rất nhanh. Chân trái chạm bóng. Quả bóng từ phần sân hiếm hoi không còn tuyết vẽ thành một đường cầu vồng tuyệt

đẹp. Bóng nhằm thẳng góc chếch bên phải khung thành Uzbekistan. Có lẽ, không một thủ môn nào trên thế giới có thể cản phá được nét bút kỳ diệu ấy. Không một ai!

1-1, các cổ động viên áo đỏ trên sân như vỡ òa. Các bình luận viên trong cabin như vỡ òa. Hàng triệu người hâm mộ ở khắp mọi miền đất nước như vỡ òa. Phút 41 của trận chung kết, tỷ số là 1-1 sau cầu vồng rực rỡ ở Thường Châu.

TUYẾT, MÁU VÀ NƯỚC MẮT

Tuyết rơi càng lúc càng dày đặc. Ban tổ chức buộc phải kéo dài giờ nghỉ giữa hai hiệp để dọn sạch tuyết trên sân. Các cầu thủ Uzbekistan cũng đổi sang màu áo xanh cho dễ quan sát. Mặt sân đã chuyển sang màu xanh nhợt nhạt và ướt đẫm. Cầu thủ cả hai bên đều rất vất vả khống chế bóng trong điều kiện tồi tệ này.

Phút 54, bóng được tạt thẳng từ cánh phải vào khu cấm địa của U23 Việt Nam. Phá bóng. Bóng đến chân Sidikov. Một cú sút trái phá từ khoảng cách 11m. Tiến Dũng ngả người nhanh như điện, đẩy bóng đi hết đường biên ngang. Hai đội chuyển sang lối chơi đá rát, vào bóng quyết liệt và không ngần ngại phạm lỗi. Phút 64, Sidikov đi bóng vào khu cấm địa và bị ngã. Không penalty! U23 Việt Nam đã phải chịu 2 quả đá penalty khá oan uổng ở 2 trận trước đó. Nhưng đã không có lần thứ 3.

Hai mươi phút sau khi hiệp 2 bắt đầu, mặt sân lại trắng xóa. Uzbekistan vẫn cố gắng áp đặt thế trận nhưng bất thành. Hiệp 2 kết thúc. Lần thứ 3 liên tiếp trong giải này, U23 Việt Nam phải đá thêm 2 hiệp phụ.

Phút 96, trọng tài buộc phải ngừng trận đấu và yêu cầu Tiến Dũng (II) ra sân để cầm máu. Va chạm ở trên sân đã khiến trung vệ của U23 Việt Nam chảy máu từ lúc nào không rõ. Mỗi bước chạy của anh, những giọt máu rớt xuống loang lổ trên nền tuyết trắng. Nhưng U23 Việt Nam vẫn không hề nao núng. Phút 115, Xuân Trường dẫn bóng, mở màn

đường phản công. Bóng được chuyền vượt tuyến cho Đức Chinh bên cánh phải. Đức Chinh cố gắng dẫn bóng vào khu 16m50 rồi chuyền cho đồng đội. Một cú sút rất căng của Xuân Mạnh. Bóng chạm chân các hậu vệ áo xanh bật ra đến chân Xuân Trường. Đội trưởng U23 Việt Nam bình tĩnh dẫn thêm vài nhịp rồi dùng chân trái lật thẳng vào vòng cấm. Đức Chinh hạ thấp người đánh đầu. Bóng đi sạt cột dọc ra hết đường biên ngang. Cơ hội rõ rệt nhất của Việt Nam trong hiệp phụ đã trôi qua.

Phút 118, Sidorov vào sân thay người. Không ai có thể tưởng tượng rằng đây chính là bước ngoặt của trận đấu. Thời gian trôi dần về cuối và dường như hai bên đã nghĩ đến loạt sút luân lưu. Phút 119, Ganiev dẫn bóng xuống sát đường biên ngang rồi bất ngờ đá thẳng bóng vào chân Xuân Mạnh. Phạt góc cho Uzbekistan. Bóng bay vào vòng 5m50 rồi bật ra. Sidorov lao vào đệm cận thành. Quá nhanh! Tiến Dũng dù cố hết sức cũng không thể đẩy được. Phút cuối cùng của trận đấu, U23 Uzbekistan đã vượt lên.

Không còn điều kỳ diệu nào xảy ra nữa. Những cổ động viên áo đỏ bật khóc khi nhìn nỗ lực trong tuyệt vọng của các cầu thủ trên sân. Khi trọng tài nổi còi kết thúc trận đấu, các cầu thủ Uzbekistan ùa vào nhau ăn mừng. Trên khán đài, những người Việt Nam vẫn giơ cao lá cờ trong nỗi buồn vô hạn. Nước mắt đã chảy trên khuôn mặt của các cầu thủ áo đỏ. Nước mắt hòa vào với mưa tuyết. Lạnh buốt. Tới tận trái tim.

VĨ THANH…

Sau khi cúi chào khán giả, những người đã đội mưa tuyết suốt 4 tiếng đồng hồ để cổ vũ, các cầu thủ bước vào đường hầm, Duy Mạnh mang theo lá cờ đi ở cuối. Khi ngang qua một đống tuyết cao, anh chợt dừng lại, cắm lá cờ rồi nghiêng người cúi chào. Chàng trai áo đỏ đứng trước lá cờ Tổ quốc đỏ thắm. Những bông tuyết vẫn lất phất bay trong gió, vương lên lá cờ, đọng lại trên vai áo anh.

Màu đỏ lẫn trong tuyết trắng.

Khoảnh Khắc Của Giải Đấu: Duy Mạnh Cắm Cờ Trên Tuyết Trắng!

- Hoàng Linh

Một trong những khoảnh khắc đẹp nhất của U23 Việt Nam ở giải U23 châu Á là hình ảnh trung vệ Duy Mạnh cắm cờ Tổ quốc trên một ụ tuyết cao ở sân Thường Châu sau khi kết thúc trận chung kết để ghi lại kỷ niệm không thể nào quên trên đất Trung Quốc.

Chuyện xảy ra khi các cầu thủ U23 Việt Nam bước tới khán đài B để cảm ơn cổ động viên Việt Nam vì đã cổ vũ không ngơi nghỉ cho họ trong suốt 120 phút thi đấu. Ở 5 trận đấu trước đó, bao gồm 3 trận vòng bảng và 2 trận tứ kết, bán kết, các cầu thủ U23 Việt Nam đều bước tới trước khán đài có cổ động viên Việt Nam để cảm ơn sau mỗi trận đấu.

Tuy nhiên, ở lần cảm ơn trong trận chung kết của U23 Việt Nam thì có một khác biệt là cổ động viên Việt Nam liên tục chuyển cờ Tổ quốc từ khán đài xuống cho các thành viên của U23 Việt Nam, gồm cả BHL cũng như cầu thủ. Thậm chí, khi một số cầu thủ U23 Việt Nam chưa kịp nhận cờ do cổ động viên Việt Nam liên tục chuyển xuống quá nhiều và quá nhanh thì lực lượng cảnh sát Trung Quốc đang làm việc ở khu vực này đã hỗ trợ quá trình chuyển cờ cho cổ động viên và cầu thủ Việt Nam.

Duy Mạnh đã nhận được một lá cờ từ cổ động viên Việt Nam trên khán đài B sân Thường Châu trong một hoàn cảnh như thế, và Duy Mạnh đã cầm theo lá cờ này đi dọc khán đài B để để vẫy tay cảm ơn khán giả khi mà nước mắt trên khuôn mặt Duy Mạnh vẫn chưa ngừng rơi vì thất bại quá tiếc nuối ở những phút cuối cùng của trận chung kết.

Khi di chuyển tới khán đài D, Duy Mạnh dừng lại rất lâu để cảm ơn và vẫy chào các cổ động viên Việt Nam đang gọi tên mình. Sau một thoáng suy nghĩ, chúng tôi nhận thấy Duy Mạnh một mình tách ra khỏi đội hình

U23 Việt Nam để tiến về phía một đống tuyết khá cao ở trước khán đài D với lá cờ trên tay.

Đống tuyết này không phải được hình thành một cách tự nhiên mà là nơi tập kết tạm thời của số tuyết được lực lượng tình nguyện viên lấy từ mặt cỏ sân Thường Châu nên có chiều cao khá đáng kể. Vì thế, Duy Mạnh đã phải khá vất vả khi leo lên đống tuyết để cắm cờ, và sau khi hoàn tất công việc, Duy Mạnh đã cúi đầu rất nghiêm túc để chào cờ rồi mới tiếp tục di chuyển cùng đội tuyển U23 Việt Nam sang khán đài A.

Chia sẻ trên truyền hình K+ sau khi trở về Việt Nam, Duy Mạnh đã kể lại thời khắc mà trung vệ U23 Việt Nam quyết định cắm lá cờ Tổ quốc lên đống tuyết cao ngất ở sân Thường Châu sau khi trận chung kết U23 châu Á 2018 khép lại:

Sau trận đấu, tôi và rất nhiều các đồng đội đã rơi nước mắt.

Khi chúng tôi tới chỗ cổ động viên để tri ân thì người hâm mộ đã đưa lá quốc kỳ để chúng tôi khoác lên vai hoặc giơ cao ăn mừng. Trước mắt tôi lúc đó là đống tuyết khá cao và cùng lúc đó người hâm mộ vẫn đang gọi tên tôi.

Ngay lập tức, tôi đã nghĩ tới việc sẽ lên cắm cờ trên đống tuyết để sau này có nhìn thấy khoảnh khắc này sẽ giúp tôi nhớ tới những kỷ niệm không thể nào quên ở Trung Quốc. Thực sự, khi cắm lá cờ cũng là lúc tôi vẫn còn đang khóc vì tiếc nuối. Sau đó, tôi đã cúi chào lá cờ với sự tất cả sự tự hào nhất vì U23 Việt Nam đã làm được điều kỳ tích cho bóng đá nước nhà.

Hình ảnh Duy Mạnh cắm cờ trên tuyết trắng ở sân Thường Châu đã nhận được sự khen ngợi nhiệt liệt của người hâm mộ cũng như cư dân mạng về ý nghĩa cao đẹp của hành động này, và thậm chí trong những cuộc tiếp đón được tổ chức ở Việt Nam, Duy Mạnh tiếp tục được ngợi khen vì đã thực hiện được một cử chỉ thể hiện tình yêu Tổ quốc và lòng tự hào dân tộc nơi đất khách quê người.

U23 Việt Nam – Đã Quá Quả Cảm Rồi, Về Nhà Thôi! Cả Việt Nam Đang Chờ!

- Thịnh Joey (Lý Quốc Thịnh)

Dù không giành chiến thắng cuối cùng trên sân cỏ, U23 Việt Nam vẫn là những NHÀ-VÔ-ĐỊCH-QUỐC-DÂN!

ĐÂU LÀ KHOẢNH KHẮC ĐÁNG NHỚ NHẤT CỦA U23 VIỆT NAM?

Nếu một người ngoại quốc vô tình có mặt ở trung tâm Hà Nội, TP. Hồ Chí Minh hay Hải Phòng... đêm ngày 27/01/2018, họ dễ nghĩ rằng Việt Nam vừa có một chức vô địch kỳ vĩ. Hàng dòng người cứ thế đổ ra chật kín những con đường, quốc kỳ cầm trên tay, dán trên má, trên trán... và hô vang khẩu hiệu "Việt Nam vô địch!". Như ở Hà Nội, bất chấp tiết trời giá lạnh và mưa rét, những con phố gần Hồ Gươm vẫn cứ chật kín những biển người áo đỏ, nhảy múa ăn mừng. Nhưng không, sự thực là Việt Nam chỉ là đội về nhì trong trận chung kết U23 châu Á.

Khi đối thủ U23 Uzbekistan ghi bàn vào phút áp chót của hiệp phụ thứ hai, có lẽ ai cũng hiểu những điều thần kỳ sẽ chẳng thể tiếp tục. Chúng ta đã mơ mộng, bởi U23 Việt Nam đã tạo ra những chiến thắng thần kỳ còn đẹp hơn mơ. Thế rồi thực tại cũng trở lại khi Sidorov dứt điểm trái phá khiến thủ thành Tiến Dũng không thể cản phá. Tỷ số là 2-1 cho Uzbekistan, để lại sự nuối tiếc cho cả đội U23 lẫn hàng chục triệu người Việt Nam theo dõi trận đấu này.

Nhưng như ai đó đã nói: "Đích đến đôi khi không quan trọng bằng cả hành trình". Kể từ trận đấu đầu tiên với Hàn Quốc cho tới trận chung kết – xin nhắc lại là một trận CHUNG KẾT CẤP CHÂU LỤC – U23 Việt Nam càng đá càng hay, vượt xa mọi kỳ vọng từ người hâm mộ và thậm chí là vượt qua cả giới hạn của bản thân. Làm sao có thể trách được những người đã cố gắng đến cùng và đem tới cho người hâm mộ những cảm

xúc ngất ngây chẳng ai dám nghĩ đến trước khi giải đấu diễn ra. Vậy nên chỉ sau một chút hụt hẫng và tiếc nuối, những dòng người lại đổ ra đường để ăn mừng như thể U23 Việt Nam vừa vô địch thật vậy.

Biết chọn đâu ra khoảnh khắc đáng nhớ nhất của U23 Việt Nam ở giải đấu này, khi trận nào cũng có những hình ảnh đẹp khiến người ta nhớ mãi và cảm thấy ấm lòng, cảm thấy tự hào khi nghĩ đến.

Là khi Quang Hải nghẹn ngào khóc vì xúc động sau khi trận đấu với Australia kết thúc với chiến thắng mà Hải là người ghi bàn duy nhất.

Là khi cả đội vỡ òa để ăn mừng trận hòa 0-0 với Syria, giúp U23 Việt Nam lần đầu vào tứ kết cấp châu lục.

Là khi Văn Đức ghi bàn gỡ hòa 2-2 trước U23 Iraq, giúp chúng ta trải qua cảm giác "chết đi sống lại".

Là khi Tiến Dũng bước lên chấm phạt đền, sút thành công và cởi áo khoe thân hình sáu múi trong niềm vui vô bờ bến.

Là khi "Lionel Cristiano" Hải hóa siêu nhân, lập cú đúp tuyệt vời vào lưới U23 Qatar.

Là Xuân Trường ấm áp chạy đi lấy áo khoác cho đồng đội đang đứng co ro giữa trời lạnh, thể hiện phẩm chất của người đội trưởng thực thụ.

Là Văn Thanh với "dáng đứng Việt Nam" đầy ngạo nghễ, tự tin sau khi đưa U23 Việt Nam bước vào trận đấu cuối cùng.

Là khi đồng đội xúm vào lấy tay cào tuyết cho Quang Hải, để chàng trai gốc Đông Anh có thể vẽ nên một siêu phẩm "cầu vồng trong tuyết" trong trận chung kết. Để rồi khi ghi bàn, những cầu thủ của chúng ta ôm chầm lấy nhau. Những bóng áo đỏ trong nền tuyết trắng, đẹp tựa một cảnh phim.

Là khi những trang thể thao lớn của thế giới như Marca hay Bleacher Report cũng phải đăng tin về U23 Việt Nam một cách nể phục.

Là khi ở Việt Nam, người người nhà nhà bàn tán rôm rả về những cầu thủ của U23 Việt Nam. Park Hang Seo trở thành "Oppa" Hàn Quốc

được yêu mến nhất, còn những "soái ca" như Tiến Dũng hay Xuân Trường vụt sáng che mờ đi mọi ngôi sao giải trí khác. Họ – chứ không phải Hugh Jackman – mới thực sự là "Bậc thầy của những giấc mơ". Những ngày quả thực không muốn ngủ, bởi hiện tại còn đẹp gấp mấy lần mơ!

Là khi với đa số người dân Việt Nam, "cả nguồn sống bỗng chốc bé lại vừa bằng một đội bóng". Từ thủ đô cho tới nơi đảo xa, từ Việt Nam cho tới những đại sứ quán, những nơi tập trung cộng đồng người Việt ở nước ngoài... đều rực rỡ cờ đỏ sao vàng. Quên hết đi những lo toan bộn bề của cuộc sống, những tranh cãi bất tận trên mạng xã hội, những nỗi buồn không biết chia sẻ cùng ai... tất cả cùng hướng về cổ vũ những chàng trai U23 Việt Nam. Nếu từng xem U23 Việt Nam chiến thắng ở giải năm nay và hòa mình vào những đêm không ngủ, bạn sẽ biết thế nào là "Vui hơn cả Tết".

Là khi thanh xuân của những chàng trai U23 rực cháy, giúp hàng triệu người trẻ có một thanh xuân rực rỡ không thể nào quên: tụ tập ở ký túc xá, hội trường đại học, văn phòng cơ quan, cà phê quán nước vỉa hè, quán nhậu... để cùng nhau "cháy" hết mình. Mà đâu chỉ những người trẻ, các cụ già cũng bàn chuyện rôm rả bên miếng trầu và chén trà, các bố các bác cũng có dịp hào hứng hòa mình vào biển người đi "bão". Nhà của các cầu thủ thi đấu chật ních bà con làng xóm đến xem, cổ vũ chung. Nhìn những hình ảnh ấy mới thấy ấm áp làm sao. Thanh xuân của các chàng trai U23, cũng là thanh xuân của hàng triệu người Việt Nam bất-kể-tuổi-tác.

Là khi không giành chiến thắng trong trận chung kết, nhưng các cầu thủ U23 Việt Nam vẫn khiến những người máu đỏ da vàng xem trận đấu phải tự hào và khâm phục. Một đội bóng bị xem là yếu về thể lực lại chơi số phút nhiều nhất giải đấu, trong những điều kiện thời tiết khắc nghiệt nhất, trước những đối thủ mạnh nhất. Một đội bóng bản lĩnh, tự tin và thi đấu với tinh thần nhiệt huyết của những chiến binh thực thụ. Cho tới

khi hết trận đấu, Quang Hải vẫn không khỏi tiếc nuối: “Chúng tôi đáng lẽ ra đã làm được nhiều hơn...”

Là khi cả đội tuyển U23 cùng nắm tay nhau, cầm quốc kỳ đi vòng quanh sân Thường Châu để cảm ơn hàng ngàn người hâm mộ bất chấp thời tiết giá lạnh đã tới để tiếp lửa.

Là khi các cầu thủ Việt Nam vun tuyết lại và cắm lá cờ Việt Nam tung bay trên tuyết sau trận đấu. Neil Armstrong khi đặt chân lên Mặt Trăng từng nói: “Bước đi nhỏ của con người nhưng lại là một bước tiến dài của nhân loại”. Nhìn lá cờ đỏ sao vàng tung bay phấp phới giữa không gian trắng xóa tuyết ấy, mới thấy việc nền bóng đá Việt Nam đã có một “bước tiến dài” đến như thế nào. Không chỉ “dài” trong thành tích mà còn “dài” cả trong công cuộc tìm lại niềm tin, thắp sáng niềm hy vọng tưởng như đã nguội tắt sau nhiều giải đấu kỳ vọng nhiều để rồi phải thất vọng.

U23 Việt Nam trở thành chất xúc tác, thành sợi chỉ kết nối tinh thần dân tộc của hàng triệu người Việt Nam. Đã phải rất lâu rồi chúng ta mới lại thấy cả newsfeed Facebook, Instagram, các trang báo lẫn ngoài đường phố “đồng lòng” đến thế, toàn tin tức liên quan đến U23. Tin nào cũng phải đọc, phải thả tim đến mỏi cả tay! Nhưng vẫn hạnh phúc, vẫn lâng lâng. U23 Việt Nam không chỉ mang đến hạnh phúc, niềm cảm hứng ngày hôm nay mà còn thắp lên ngọn lửa hy vọng cho tương lai.

Vì những điều đó, dù không giành chiến thắng cuối cùng trên sân cỏ, U23 Việt Nam vẫn là những NHÀ-VÔ-ĐỊCH-QUỐC-DÂN!

NGÀY MAI BẮT ĐẦU TỪ HÔM NAY

Bạn đã bao giờ nghe về trận khúc côn cầu trên băng huyền thoại “Miracle on Ice” (Điều kỳ diệu trên băng)? Năm 1980, đội tuyển chủ nhà Mỹ đương đầu với các nhà đương kim vô địch Liên Xô trong trận đấu tranh huy chương vàng tại Thế vận hội mùa đông. Đội tuyển Mỹ khi đó là tuyển trẻ nhất giải đấu và bao gồm đa phần những cầu thủ nghiệp dư. Trong khi đó, tuyển Liên Xô là những nhà vô địch thực thụ đã ăn tập

cùng nhau suốt bao năm trời. Họ giành Huy chương Vàng môn hockey năm trong sáu kỳ Thế vận hội gần nhất. Để cho dễ liên hệ, hãy tưởng tượng một đội bóng đá trẻ vô danh đương đầu với một tập thể những nhà vô địch gồm những Messi, Ronaldo hay Neymar...

Ấy thế mà chàng tí hon David lại quật ngã gã khổng lồ Goliath. Những giây cuối cùng của trận đấu, bình luận viên Al Michaels có phần bình luận nổi tiếng: “Các bạn có tin vào điều kỳ diệu không? Vâng, hết giờ rồi!”. Những tuyển thủ trẻ đã chiến thắng những nhà vô địch được đánh giá cao hơn gấp nhiều lần. Chiến thắng ấy vĩ đại tới mức vào năm 1999, tạp chí thể thao Sports Illustrated đã chọn đó là “Khoảnh khắc thể thao vĩ đại nhất thế kỷ 20”.

Tầm vóc của trận khúc côn cầu trên băng ấy không chỉ được gói gọn trong một tấm huy chương. Đó là bước ngoặt trong lịch sử khúc côn cầu Mỹ, giúp môn thể thao này trở nên phổ biến và được ưa thích trên toàn xứ cờ hoa. Thay vì chỉ được chơi ở các bang phía Bắc, môn hockey được nhiều thiếu nhi và thiếu niên tìm tới nhờ được truyền cảm hứng từ đội tuyển Olympic Mỹ năm 1980.

Các con số thống kê cho thấy trong 10 năm kể từ sau trận “Miracle on Ice”, số lượng trẻ em đăng ký tập chơi hockey ở Mỹ đạt 200 nghìn người. 15 năm sau, con số trên chạm mốc nửa triệu người. Ngày nay, hầu hết các thành viên tuyển quốc gia môn khúc côn cầu trên băng của Mỹ đều là những đứa trẻ được truyền cảm hứng từ trận đấu lịch sử trên, dù khi đó họ thậm chí còn chưa được ra đời. Như cầu thủ J. P Kascak khẳng định: “Nếu bạn là người Mỹ, đó chắc chắn là câu chuyện về đội cửa dưới vĩ đại nhất. Đó là một phép lạ, đủ để khiến bất cứ ai nghe cũng được truyền cảm hứng”.

Nhìn lại hành trình của U23 tại giải U23 châu Á 2018, có khác gì một phép nhiệm màu dù không vô địch? Chúng ta bước vào giải chỉ với kỳ vọng có được bàn thắng hoặc một trận hòa đã là thành công, để rồi đường hoàng bước vào trận chung kết sau khi quật ngã những đội bóng

tầm cỡ của châu lục. Trước Uzbekistan, U23 Việt Nam cũng trụ vững một cách quật cường cho tới những giây phút cuối cùng và khiến không chỉ khán giả Việt Nam mà cả Đông Nam Á cũng tự hào! Người hâm mộ Việt Nam được trải qua biết bao cung bậc cảm xúc, khóc cười, hy vọng trào dâng và bùng nổ hạnh phúc... đều đủ cả. Những người không quen biết cũng có thể đưa tay "highfive" hay ôm chầm lấy nhau nhảy nhót trong hạnh phúc, ấy là những giá trị tinh thần kỳ diệu, là sự kết nối tinh thần không thể đong đếm.

Vậy sau giải đấu này là tương lai nào? Chiến quả của U23 Việt Nam sẽ chỉ như một ánh sao băng lóe lên rồi vụt tắt, hay trở thành ngôi sao sáng soi đường cho những thế hệ sau? Mong rằng là trường hợp thứ hai. HLV Park Hang Seo và các học trò đã khơi dậy ngọn lửa cảm hứng trong hàng chục triệu người Việt Nam. Đã có những đứa trẻ ra đời trong những ngày này được đặt tên Hải, tên Dũng... theo tên những người hùng của đội tuyển. Vậy chúng ta có quyền hy vọng một ngày nào đó, sẽ có một lứa những cầu thủ trẻ được truyền cảm hứng và tình yêu với trái bóng tròn từ giải đấu này mang về vinh quang cho bóng đá nước nhà chứ?

Giải đấu trên đất Trung Quốc đã mang đến không chỉ nhiều cảm xúc mà cả những bài học đắt giá. Các nhà hoạch định bóng đá, các quan chức của Liên đoàn... đã nhìn thấy chúng ta có thể đi xa thế nào khi tập luyện, áp dụng tốt những kỹ năng cơ bản của bóng đá; đã tìm thấy lối chơi phù hợp với thể trạng người Việt Nam. Các cầu thủ đã thấy rằng nếu chiến đấu hết mình vì lá cờ in trước ngực, đằng sau lưng họ sẽ là một biển người hâm mộ dù họ có thất bại. Người xem bóng đá thì nhận ra bóng đá Việt Nam vẫn đẹp lắm, vẫn đáng xem lắm, vẫn đáng để gào khản giọng, để cháy hết mình lắm!

Vẫn còn phía trước cả một chặng đường dài, nhưng điều quan trọng là chúng ta đang đi đúng hướng. Những người hùng ngày hôm nay như Quang Hải hay Xuân Trường... đều là những sản phẩm của các lò đào tạo

bóng đá trẻ và trưởng thành nhờ được ăn, ngủ cùng bóng đá từ nhỏ. Trước khi biết chạy, hãy học cách đi thật vững đã. Các trung tâm đào tạo bóng đá từ lứa tuổi nhi đồng cần tiếp tục được quan tâm đầu tư, để tương lai cho ra lò thêm những người hùng bóng đá mới. Có cơ sở để hy vọng vào điều này, khi những ngôi sao bóng đá tầm cỡ thế giới như Ryan Giggs hay Paul Scholes đã tới Việt Nam làm việc. Bản thân người hâm mộ cũng cần học cách cổ vũ văn minh, thắng không kiêu bại không nản thay vì quá khích như một số thành phần thể hiện trên mạng xã hội sau thất bại.

Thay vì xây nhà từ nóc như bao năm nay, bóng đá Việt Nam cần tiếp tục xây dựng một nền móng vững chắc. Hãy để chiếc Huy chương Bạc năm nay làm nền tảng của niềm tin và hy vọng, để những thế hệ mới tài năng tiếp tục được trình làng. Để một ngày nào đó, chiến thắng ở tầm châu lục không còn là điều bất ngờ, là một phép màu nữa mà là đẳng cấp, là thành quả đơm hoa kết trái của sự bài bản. Để một ngày nào đó, chúng ta có thể hô vang "Việt Nam vô địch" bởi chúng ta đã là những nhà vô địch thực sự!

Đó là câu chuyện của tương lai sau này, còn ngày hôm nay, hãy cứ vui và tự hào vì đội tuyển U23 Việt Nam đi đã. Hãy về đây đi, để được chào đón như những anh hùng. Ở Việt Nam không có tuyết trắng đâu, chỉ có tình yêu và sự cổ vũ của người hâm mộ chúng tôi mà thôi, những người hùng ạ!

Sẽ dối lòng nếu không thừa nhận trái tim tan vỡ, nhưng…

- Tiến sĩ Trần Vinh Dự

Thế nên hãy buồn hãy khóc. Hãy ôm nhau thổn thức vì một giấc mơ vuột trôi đi. Nhưng sau đó hãy gạt nước mắt và đứng thẳng dậy. Để đất nước này đẹp hơn, không thể chỉ dựa vào các chàng trai vàng.

Sẽ là dối lòng mình nếu nói rằng không mong chờ một chiến thắng.

Sẽ là dối lòng mình nếu không thừa nhận cảm thấy trái tim tan vỡ khi đội tuyển chịu thất bại ở những giây cuối cùng.

Nhưng tôi nghĩ kết quả như vậy thậm chí còn tuyệt vời hơn về lâu dài.

Kết quả trận chung kết này tốt ở chỗ nó nhắc nhở tất cả chúng ta công việc còn ngổn ngang những thứ phải làm. Một chiến thắng dễ đưa chúng ta đến với sự ngạo mạn nguy hiểm.

Kết quả này cũng dạy cho chúng ta cách yêu những điều không hoàn hảo. Yêu cả trong những lúc đau lòng. Trân trọng và nhìn nhận sự cống hiến, chứ không đặt điều kiện tình yêu của mình vào sự tuyệt đối – một thứ quá mong manh.

Kết quả này cũng dạy cho chúng ta phải học cách vui với những gì mình đạt được, dù không thật sự tuyệt đối. Niềm vui dựa vào chiến thắng cũng giống như một chất nghiện, nó liên tục cần những thứ lớn hơn, to tát hơn để tiếp tục vui. Nếu không biết kiểm soát nó, nó biến chúng ta thành những người đòi hỏi vô lý. Nó cũng làm chúng ta quên lý do nên vui.

Cuối cùng, điều to lớn nhất chúng ta học được ở U23 Việt Nam lần này là với những nỗ lực đến kiệt cùng, với kỷ luật sắt đá, với niềm tin

tuyệt đối, và cái tôi của từng cá nhân gạt qua một bên nhường cho tinh thần đồng đội mãnh liệt, họ đã làm được điều kỳ diệu đến không tưởng.

Bao nhiêu người thấm được điều này? Tôi hy vọng là nhiều, rất nhiều. Và biến nó thành động lực cho chính mình để đặt cho mình một mục tiêu khó hơn, thách thức hơn, và có quyết tâm cao hơn để vượt qua.

Tôi mong mỏi có những cuộc tập hợp, những cuộc xuống đường trong lòng mỗi người người. Và mong rằng nó kéo dài mãi. Nó biến sự hân hoan và ngưỡng mộ thành năng lượng để chúng ta tự chiến thắng trong trận chiến của riêng mình.

Nếu được như thế, thì cái mà đội tuyển U23 đem lại không chỉ là "mua vui cũng được một vài trống canh" mà thực sự là một sự thay đổi đẹp đẽ trên dải đất chữ S này.

Thế nên hãy buồn hãy khóc. Hãy ôm nhau thổn thức vì một giấc mơ vuột trôi đi. Nhưng sau đó hãy gạt nước mắt và đứng thẳng dậy. Để đất nước này đẹp hơn, không thể chỉ dựa vào các chàng trai vàng. Các em đã cho chúng ta một cảm hứng mạnh mẽ, một sự tự tin chưa từng có. Nhưng chúng ta phải cùng xắn tay áo lên và hành động.

Riêng tôi, năm nay tôi sẽ quyết tâm rũ bỏ thể trạng yếu đuối mà 40 năm qua không thay đổi được. Bắt đầu bằng việc chạy. Tôi sẽ chạy half marathon (cự ly chạy bộ 21 kilomet) trong năm 2018. Và sẽ không gì làm lung lay được mục tiêu này.

Sẽ Rất Buồn Nếu Chúng Ta Chiến Thắng

- Phạm Trung Tuyến

Đó là điều tôi đã nghĩ trong khi chờ dọn tuyết trên sân trước khi hiệp 2 của trận đấu bắt đầu. Tôi sợ các cầu thủ trẻ của chúng ta sẽ áp dụng lối chơi tử thủ, dựng một chiếc xe bus trước khung thành, và giở mọi tiểu xảo để duy trì kết quả hòa 1 đều.

Tôi sợ điều đó sẽ xảy ra khi trong suốt hiệp 1, chúng ta chỉ có được một cơ hội duy nhất để tiếp cận khung thành đối phương để có bàn gỡ hoà.

Mặt sân đầy tuyết, lầy và trơn đã tước đi thế mạnh của chúng ta, đó là sự khéo léo, ăn ý trong những đường bóng phối hợp nhanh. Ngược lại, nó đem lại lợi thế đáng kể cho đội bạn với những cầu thủ có chiều cao vượt trội, có thể lực sung mãn để thực hiện những đường chuyền tầm xa.

Trong bối cảnh đó, trước cơ hội lần đầu đứng trên đỉnh cao của bóng đá châu lục, trước niềm vinh quang chưa bao giờ gần thế, ý nghĩ giữ chặt kết quả hòa để chờ đợi vận may từ loạt sút luân lưu là một điều thực tế. Chiến thắng có thể đến, nhưng có lẽ sẽ không nhiều tự hào khi chúng ta phải nhắc đến cái cách để giành được chiến thắng. Nhưng điều lo sợ đó đã không xảy ra. Các chàng trai trẻ của chúng ta đã có lựa chọn khác, họ lựa chọn sự cống hiến, đối mặt với nghịch cảnh, dù có thể gục ngã trước vinh quang.

Trong mưa tuyết Thường Châu, màu áo đỏ vẫn rực lên như những ngọn lửa, cháy bừng khắp mặt sân cho đến phút cuối cùng của hiệp phụ thứ 2. Họ đã cháy hết mình để cống hiến cho người hâm mộ một trận đấu khiến đối phương phải kính nể, đã phải bật khóc sau khi bất ngờ giành chiến thắng bởi bàn thắng ở phút cuối cùng.

Chiếc cúp vàng là một phần thưởng đáng quý. Song, trong một cuộc chơi, dù kết quả là điều quan trọng, nhưng quan trọng hơn là bạn đã chơi như thế nào. Các cầu thủ của chúng ta không giành cúp vàng, song họ đã giành giải phong cách một cách thuyết phục. Là đội bóng chơi đẹp, chơi cống hiến nhất giải.

Tôi sẽ rất buồn nếu chúng ta giành chiến thắng trong một trận đấu mà chúng ta thua sút đối phương về cả thiên thời, địa lợi, lẫn hình thể con người. Để giành chiến thắng trong điều kiện đó, có thể chúng ta phải trả giá bằng sự kiêu hãnh của mình, phải chơi xấu, phải thi đấu bằng một chiến thuật tiêu cực, không cống hiến cho khán giả bất cứ điều gì ngoài sự chịu đựng.

Thua ở phút cuối cùng, sau khi chiến đấu bằng tất cả khả năng và khát vọng. Nhưng chúng ta có được sự tôn trọng của đối thủ, có được sự ghi nhận của ban tổ chức vì những cống hiến của chúng ta. Đó là điều mà không phải nhà vô địch nào cũng có thể làm được.

Giải đấu đã kết thúc, các cầu thủ của chúng ta sẽ trở về trong sự chào đón với đầy sự biết ơn của người hâm mộ. Trở thành á quân của giải đấu, đó là kết quả vượt quá sự mong đợi của người hâm mộ, đó đã là thành tích cao nhất mà nền bóng đá của chúng ta có thể đạt được trong lịch sử của mình. Các cầu thủ của chúng ta đã mang về niềm tự hào bất tận cho tất cả những người yêu bóng đá Việt Nam.

Dù chưa thể trở thành nhà vô địch, nhưng người hâm mộ tự hào vì lòng kiêu hãnh mà các bạn đã thể hiện qua từng trận đấu. Những trận thắng, và những trận thua, đó là hai mặt của một cuộc chơi, nhưng điều tuyệt đối giá trị không phải là thắng hay thua mà là việc chúng ta đã có thể chơi đẹp như thế nào.

Đội bóng vô địch năm nay, có thể sẽ bị lãng quên khi năm sau có một nhà vô địch mới. Song, một đội bóng quả cảm, cống hiến, làm thăng hoa cảm xúc của hàng triệu người hâm mộ sẽ mãi mãi không bị lãng quên!

Đoản khúc số 171

- Phan Tuấn Anh

Lâu lắm rồi, những người Việt Nam khốn khổ và tội nghiệp đã phải vay niềm vui bóng đá ở bên ngoài biên giới.

Tôi đã thấy những giọt nước mắt lăn dài trên má em

Khát khao bỏng cháy về một lần dân tộc mình được đứng trên đỉnh cao thế giới

Chúng ta đã ngã gục trước ngưỡng cửa thiên đường

Nỗi đau này càng xót xa hơn, bởi ta hiểu, nó là cơ hội đầu tiên, nhưng cũng gần như duy nhất

Tôi thương cho những cầu thủ nhỏ bé khóc dưới mưa tuyết và đứng trên sân băng

Họ nhỏ nhoi, gánh gồng niềm tin cả dân tộc

Giá như chúng ta có thể chia sẻ với họ điều gì, gánh bớt trên vai niềm tự hào dân tộc

Giá như những nhà khoa học nước nhà có thể sáng tạo ra tàu Thần Châu, Bphone bán nhiều hơn iphone, những vệ tinh bay trên trời là của chúng ta sản xuất như Triều Tiên có thể làm, hay giản đơn rằng giá gạo Việt Nam cao hơn gạo Thái Lan

Đất nước chưa có điều gì có thể sánh ngang bóng đá, trong lúc này…

Nhiều người sẽ không bị tai nạn chết trong đêm nay

Nhưng nhiều thế hệ người Việt sẽ chết đi mà chưa được thấy bóng đá nâng cúp một lần

Mười năm rồi, kể từ ngày tôi khóc nức nở một mình trong phòng tối khi Công Vinh đánh đầu vào lưới Thái

Mười năm nữa, liệu chúng ta sẽ có thêm trận chung kết lớn nào?

Và chúng ta liệu có thêm một lần thất bại?

Tôi biết, những cụ già 70 tuổi, 80 tuổi sẽ coi đây là chung kết bóng đá cuối cùng của cuộc đời

Với những cô cậu học trò, đó là nỗi đau đầu đời của họ

Tất cả xích lại gần nhau sau trận đấu này, nhưng phía trước chúng ta là khoảng trống mênh mông, không dễ gì lặp lại...

Ước gì có em ở bên trong những lúc này...

Hơi thở của em sẽ sưởi ấm những giọt nước mắt trên tay

Em sẽ nhẹ nhàng nói ủi an, dẫu sao cũng chỉ là trò chơi, có thua và có thắng

Người Australia, người Iraq, người Qatar, người Syria nữa... đã từng khóc bởi chúng ta

Kẻ chiến thắng chỉ có một ở trên đời, người đến thứ hai, trong tình yêu đã không còn ý nghĩa

Chúng ta sẽ chúc mừng những người Uzbekistan, họ thực sự vĩ đại bởi đã chiến thắng một đối thủ vĩ đại là những chàng trai Việt Nam

Lâu lắm rồi, những người Việt Nam khốn khổ và tội nghiệp đã phải vay niềm vui bóng đá ở bên ngoài biên giới

Hôm nay, những fan của MU, của Arsenal, của Bayern, của Milan, của Real, của Barca, của Man City... đã có thể cùng nhau khóc cười như những người đồng bào đích thực trong bóng đá.

Đã quá lâu rồi, chúng ta không cùng nhau nhìn về một hướng

Đó chính là chiến thắng sau cùng

Tôi vẫn nằm thao thức cho những ngày mai, không bóng đá

Chúng ta sẽ sống như thế nào, lấy niềm vui nào, hay chờ đợi điều gì mỗi khi bình minh lên?

Park Hang Seo rồi sẽ về nhà, hoặc có thể sẽ hết phép màu như Rield, như Calisto hay thậm chí Miura hay Weigang mà chúng ta đã từng tôn

thờ như thánh sống.

Những nàng hoa hậu có để yên cho các chàng trai gia đình nghèo khó trở về tiếp tục phấn đấu hay không?

Và những chàng trai nông dân nghèo phút chốc giờ trở thành "anh hùng dân tộc", đến mức các lãnh tụ phải đọc váng tên hay chờ đợi cả nhiều tiếng đồng hồ, với vài trăm triệu trong tay có trở thành Văn Quyến hay Quốc Vượng sa ngã một thời.

Có lẽ họ sẽ khôn ngoan hơn, nhưng điều tiến bộ thần kỳ sợ rằng không có nữa.

Nửa đêm gặp ác mộng vùng dậy, tự ủi an, dẫu sao nước ta cũng là "cường quốc" có chỉ số hạnh phúc lớn bậc nhất ở trên hành tinh rồi...

HIỆU ỨNG DIỆU KỲ

Sức mạnh của bóng đá

- Nguyễn Hương

Đến giờ hẳn là nhiều người cũng đã lý giải được, sức mạnh của bóng đá nằm ở khả năng đánh thức những vùng hoang dại của xúc cảm, khiến người ta quẳng đi hết những luận giải thông thường về logic, về lý trí để nhảy nhót, gào thét và khóc cười như trẻ nhỏ.

Cậu nhóc, con trai tôi, khi được đón từ trường về nhà sau trận bán kết U23 Việt Nam – U23 Qatar đã ngơ ngác thắc mắc rằng, không thể hiểu nổi tại sao người lớn lại có thể phát cuồng lên chỉ vì một trận bóng. Tất nhiên rồi, nó chỉ là đứa trẻ sinh năm 2009, chưa từng được hít thở bầu không khí của AFF Cup 2008, càng không thể biết đến Tiger Cup 1998, chưa từng nhìn thấy khung cảnh ăn mừng chiến thắng của hàng vạn người, chưa từng trải qua những cảm xúc căng thẳng đến ngộp thở, và hồi hộp, vỡ òa. Và vì thế chúng chưa hiểu chiến thắng của Đội tuyển U23 trong những ngày vừa qua có ý nghĩa như thế nào với 96 triệu người dân Việt!

Chẳng ai có thể lý giải cặn kẽ vì sao họ mê bóng đá nhưng bóng đá chắc chắn là môn thể thao vua. Khi trái bóng lăn, mọi phân biệt về chủng tộc, màu da hay địa lý sẽ chẳng còn ý nghĩa. Những ranh giới về giàu nghèo, về tầng lớp xã hội, về xu hướng tính dục, quan điểm chính trị đều lu mờ… Đội hình U23 với nhiều cầu thủ chân trần đi lên từ những vùng quê nghèo khó là minh chứng rõ ràng, hùng hồn nhất, rằng với xuất thân nào chúng ta cũng có thể chơi bóng chuyên nghiệp, thậm chí xuất sắc. Và hình ảnh cuồng nhiệt, máu lửa của cổ động viên Việt Nam những ngày qua đã cho thấy tình yêu với bóng đá là không giới hạn, dù cuộc sống mưu sinh, cơm áo vẫn còn nhiều nhọc nhằn.

Sau cú sút quyết định của Văn Thanh, xác quyết Việt Nam chính thức lọt vào trận chung kết, tôi cùng đồng nghiệp đã ôm nhau nhảy nhót và gào thét như điên dại, kẻ khóc, người cười nhưng tất cả chúng tôi, mà không, tất cả những người Việt yêu bóng đá khi ấy đều có chung một trạng thái cảm xúc vỡ òa, hân hoan, hạnh phúc tột cùng.

Sau trận thắng lịch sử ấy, đã dự liệu trước phải vượt dòng người thật nhanh về nhà trước khi "cơn bão" ập xuống. Nhưng kỳ lạ thay, trên những con phố ngợp cờ đỏ sao vàng, trước những dòng người đông đảo, giữa những âm thanh náo nhiệt hò reo, tôi lừng chừng trễ nải, lòng réo rắt hát ca, cứ muốn chạy xe thật chậm, muốn hòa vào dòng người ấy mà tay bắt mặt mừng, mà sẻ chia niềm xúc động, mà tự hào hô vang hai tiếng "Việt Nam". Có lẽ, chưa bao giờ hai tiếng "Việt Nam" lại trở nên thân thương, tự hào đến thế - xóa tan đi những mặc cảm, những trăn trở, khắc khoải, thậm chí là cả những thất vọng, tổn thương nhiều năm qua của hàng triệu người. Chưa bao giờ những con tim Việt Nam lại xích lại thân thương, ấm áp và rạng rỡ cùng một lúc như thế!

Và có lẽ cũng chưa bao giờ trên các trang cá nhân của mình người dân Việt lại có chung một trường từ khóa trùng khớp nhau đến thế. Người ta công khai tỏ tình với U23, với Hải, với Dũng, với Trường, với thầy Park, và chắc hẳn không ít những đứa trẻ chào đời vào ngày hôm ấy sẽ được đặt tên là Dũng, là Hải… Chưa bao giờ giới trẻ Việt Nam, và cả những người có trái tim còn trẻ lại cùng đuổi theo "trendy" "NẾU U23 THẮNG, TÔI SẼ…" một cách sôi nổi và tích cực đến thế. Người ta hứa hẹn, thề thốt sẵn sàng rũ bỏ những thói hư tật xấu, sẵn sàng làm những điều điên rồ nhất và nhất định hoàn thành những mục tiêu dang dở của đời mình mấy mươi năm qua nếu… U23 thắng/vô địch. Nhiều người nghiêm túc, có người vì vui mà "hứa hão"… nhưng hẳn là động lực vô cùng mạnh mẽ từ U23 đã thôi thúc, khiến họ cảm thấy bản thân phải làm gì đó, bất kể là gì, để xứng đáng với kỳ tích không tưởng của đội bóng trẻ nước nhà.

Phải nói là, gần 15 năm sống ở Hà Nội, tôi vẫn luôn ước ao được tận hưởng không khí vắng vẻ của Thủ đô, khi người dân tỉnh lẻ về quê ăn tết. Nhưng có lẽ, chẳng cần đến Tết Nguyên đán, Tết U23 trong lòng dân tộc đã khiến phố phường Hà Nội vắng vẻ nhất từ trước đến nay, ít nhất là trong thời gian diễn ra trận Chung kết. Người ta tìm các tụ điểm có màn hình lớn, nhanh nhanh chóng chóng xong việc, rồi nháo nhào ập vào quán cà phê, quán nước, ngồi cạnh nhau, chung bàn với những kẻ xa lạ để cùng bình luận, hò hét và hồi hộp dõi theo từng đường bóng. Và có lẽ cũng chưa khi nào người dân Việt lại cùng nhau "ốm tập thể", dân công sở lại đồng loạt cắt phép, thầy cô lại cho học trò nghỉ và vô số các sự kiện khác trên khắp cả nước phải đổi giờ, đổi ngày để toàn tâm toàn ý cổ vũ U23.

Tôi không am tường về bóng đá, nhất là bóng đá Việt những năm gần đây. Nhưng dõi theo các em U23 trong trận chung kết lịch sử tại Thường Châu, giữa mịt mùng mưa tuyết và giá lạnh thấu xương, tôi cảm nhận sâu sắc tinh thần dân tộc và nỗ lực phi thường của các em. Sẽ rất khó để có lại cảm giác này thêm lần nào nữa! Bóng đá Việt Nam có thể đăng quang ở những giải khác, nhưng cảm xúc về những chiến binh trong tuyết trắng sẽ không thể nào lặp lại nguyên sơ và tinh khiết đến thế. Rất khó để phân định đâu là khoảnh khắc lịch sử đáng nhớ nhất trong trận "giác đấu" nhưng có thể khẳng định một điều, chính tình yêu của người hâm mộ và tinh thần xả thân, tận hiến vì dân tộc đã khiến cho các tuyển thủ U23 làm được những điều vượt ngưỡng, quá sức tưởng tượng.

Đến giờ tôi rất mực tin rằng, lối đá của một đội tuyển bóng đá sẽ phản ánh tâm hồn và văn hóa của quốc gia, dân tộc ấy. Những chiến thuật và đấu pháp có thể thay đổi tạm thời dưới tay các ông thầy HLV nhưng không thể đánh gục một bản ngã thẩm sâu, đã được định hình qua cả một chiều dài lịch sử.

Đến giờ hẳn là nhiều người cũng đã lý giải được, sức mạnh của bóng đá nằm ở khả năng đánh thức những vùng hoang dại của xúc cảm, khiến

người ta quẳng đi hết những luận giải thông thường về logic, về lý trí để nhảy nhót, gào thét và khóc cười như trẻ nhỏ.

Tôi tin là những cung bậc cảm xúc quý giá của những ngày qua sẽ lưu lại dấu ấn không thể xóa nhòa trong tim tất cả chúng ta. Và lũ trẻ sinh những năm 2010 như con trai tôi hẳn là sẽ may mắn được chiêm ngưỡng những kỳ tích tiếp nối của bóng đá Việt!

---- Những ngày cảm xúc tuôn trào

Tôi nghĩ nhiều về những hiệu ứng khác đối với người việt

- Chu Văn Sơn

Người Việt ở khắp nước và khắp nơi trên thế giới rất thèm muốn một sự kết nối để được thống nhất, được hòa giải, hòa hợp, được yêu thương nhau hơn, yêu thương đất nước hơn. Nhưng các hoạt động khác hoặc chưa có, hoặc chưa làm nổi. Thì U23 Việt Nam đã làm được.

Không ai còn nghi ngờ về những hiệu ứng kỳ diệu đã quá hiển nhiên. Ví như, với ngôi vị mà U23 Việt Nam đã đạt được bằng thực lực và nỗ lực, bản đồ bóng đá châu lục (qua đó, là thế giới) đã thay đổi. Ví như, với chiến thắng này của Việt Nam, nỗi tự ti khu vực trước châu lục đã được xoá bỏ. Ví như, với hành trình kiên cường đi đến ngôi vị này, những điều ngỡ không thể đều trở thành có thể...

Tôi nghĩ nhiều về những hiệu ứng khác đối với người Việt.

Người Việt ở khắp nước và khắp nơi trên thế giới rất thèm muốn một sự kết nối để được thống nhất, được hòa giải, hòa hợp, được yêu thương nhau hơn, yêu thương đất nước hơn. Nhưng các hoạt động khác hoặc chưa có, hoặc chưa làm nổi. Thì U23 Việt Nam đã làm được.

Người Việt chúng ta rất thèm khát được sống với niềm tự hào chính đáng về tầm vóc Việt trong cái thế giới đương đại tuy sẵn lòng trân trọng song cũng đầy những khinh trọng kỳ thị này. Nhưng các nỗ lực khác chưa có, hoặc chưa thể mang lại. Thì U23 Việt Nam đã làm được.

Người Việt giàu tiềm năng và luôn thèm khát những tiềm năng ấy có thể tỏa sáng tương xứng. Nhưng, các nỗ lực khác, hoặc làm sai hoặc làm ngược, nên đã không làm nổi, thậm chí, đã khiến bao tiềm năng, tiềm lực ấy có nguy cơ bị xói mòn, xơ xác. Thì U23 Việt Nam đã làm được.

Lối sống Việt là lối sống tử tế, cao thượng, thanh sạch. Nhưng biết bao lùm xùm triền miên trong đủ mọi lĩnh vực đã khiến cho hình ảnh về

lối sống ấy bị hoen mờ quá nhiều trước con mắt cộng đồng quốc tế. Các nỗ lực khác bấy nay chưa vãn hồi được. Thì U23 Việt Nam đã làm được.

Người Việt khát khao chiến thắng, nhưng người Việt không hề hiếu thắng. Ngôi vô địch cũng cần, nhưng chưa phải điều cần nhất. Điều cần nhất là phục hưng mọi giá trị Việt. Khao khát phục hưng giá trị Việt chưa bao giờ được tiếp lửa mãnh liệt bằng chiến thắng trong sạch và oai hùng của U23 Việt Nam hôm nay!

Phải Rồi, Không Đơn Thuần Là Bóng Đá Đâu

- Tiến sĩ Toán học Đinh Hoàng Anh

Trong tim chúng ta có niềm tự hào sâu sắc về nòi giống của mình, về mảnh đất của mình, niềm tự hào ấy từng bị tổn thương nhiều lần nhưng không sao phai nhạt, và lâu lâu cần được lên tiếng, cần được ca hát, cần được tuôn chảy.

Cuối cùng thì mình cũng vào phố ngày hôm nay, tất nhiên không phải để xem bóng đá. Mình không biết gì về bóng đá, chưa bao giờ xem quá 10 phút, mà thường cũng chỉ để chiều người bên cạnh, vào những ngày rất xa xưa. Nhưng Thái Tĩnh nhà mình cũng chẳng hào hứng gì hơn, (mặc dù thời sinh viên chắc cũng có đá bóng), cho nên cách đây vài hôm mình còn không hiểu U23 là nói về cái gì.

Có một anh bạn nói với mình nên vào trung tâm Hà Nội ngày hôm nay mà hòa chung cuộc vui của toàn dân Việt Nam, nhưng mình cũng không có ý định đó.

Mình xuống phố vì việc khác, tình cờ rẽ vào một nhà hàng. Và Thái Tĩnh cũng bị lôi kéo vào gian phòng đầy ắp người xem bóng đá. Mình ngồi bên ngoài, rồi lững thững đi dạo, và quan sát.

Đường phố vắng tanh, như ngày tết. Trên hè thỉnh thoảng có từng nhóm người dán cờ đỏ lên má, đeo băng rôn, phất cờ, thổi kèn. Cứ qua vài nhà là lại thấy sau cửa kính một nhóm người ngồi dán mắt vào màn hình. Cạnh vườn hoa vắng vẻ có hai anh chị bán vé số chung nhau một cái tai nghe để theo dõi tường thuật trận đấu.

Khuôn mặt ai cũng hào hứng, tươi cười, lâu lâu lại ồ lên thích thú. Vài đứa trẻ mặc cờ đỏ trên người đuổi nhau rộn rã trên hè.

Mình cứ đi miên man trên những đường phố vắng, thấp thoáng đâu đó hình ảnh những chàng trai mặc áo đỏ trên sân bóng phủ đầy tuyết

trắng. Có lẽ đây là một thử thách rất gay go cho các em, những người con của miền nhiệt đới. Thấy trong lòng cứ thương thương, xót xót thế nào ấy. Chắc cũng rất nhiều người có chung cảm giác như mình.

Và mình chợt nhận ra trong từng tế bào, từng hơi thở, một tình yêu thương sâu đậm, khắc khoải, đến mức nước mắt như trào lên dưới hàng mi, tình yêu với những con phố xiêu vẹo này, những hàng dây điện vắt ngang lùm cây chìm trong mưa bụi, tình yêu với những khuôn mặt hồn nhiên rạng rỡ dưới màu cờ đỏ, tình yêu với những chàng trai tuổi đôi mươi đang lăn lộn dưới trời tuyết trắng xa xôi, tình yêu với mảnh đất đã nuôi dưỡng mình, nơi đã thấm bao mồ hôi nước mắt của mình, của người thân, bạn bè, của đồng bào mình...

Phải rồi, không đơn thuần là bóng đá đâu. Những người ngồi say sưa theo dõi kia, kể cả những phụ nữ chả bao giờ xem bóng đá, đang gắn kết với nhau trong tình yêu thắm thiết ấy, như mạch nước nguồn chợt trào dâng. Bởi vì chúng ta là một dân tộc hồn nhiên, hơi trễ nải, hơi mải chơi, hơi đại khái... nhưng thông minh, nhân hậu và bất khuất. Và trong tim chúng ta có niềm tự hào sâu sắc về nòi giống của mình, về mảnh đất của mình, niềm tự hào ấy từng bị tổn thương nhiều lần nhưng không sao phai nhạt, và lâu lâu cần được lên tiếng, cần được ca hát, cần được tuôn chảy.

Mình không cần biết các em U23 sẽ thắng hay thua, thực ra điều đó không quan trọng, nhưng các em đã chơi say sưa, tận hiến, quật cường và đầy trách nhiệm. Các em đã mang lại cho những thế hệ đi trước niềm hy vọng và tự hào về nòi giống Việt Nam. Rằng chúng ta có thể bị chà đạp và sẽ còn trải qua muôn vàn gian khổ, nhưng không sao bị khuất phục. Bởi vì chính tình yêu đang rộn rã trong tim chúng ta đây.

Mình biết đôi khi những lời lẽ chua cay, những sự phẫn uất, những câu miệt thị... rất khó nghe cũng là tiếng vọng sâu xa của một tình yêu đau đớn. Có yêu thì mới giận chứ, mới thất vọng chứ. Rằng tại sao, tại sao những người con của Phật Hoàng Trần Nhân Tông cứ chìm đắm mãi

trong bể trầm luân. Rằng tại sao gian khổ cứ ập đến nhiều thế. Rằng tại sao chúng ta phải chịu đựng nhiều thế, mất mát nhiều thế...

Thực ra, thử thách chỉ dành cho những đôi vai đủ mạnh mẽ, và chặng đường của một dân tộc rất dài, sẽ có những khúc quanh nghiệt ngã. Nhưng mà hết đêm là đến ngày, hết núi đèo là thung lũng. Cứ nhìn các em U23 miệt mài trên sân cỏ trong trận đấu không cân sức, cố gượng đến giây cuối cùng, chúng ta sẽ thấy hình ảnh của đất nước.

Màu cờ đỏ này, những con phố vắng chìm trong mưa lạnh này, những mái nhà nghiêng xuống từng nhóm người không rời mắt khỏi màn hình này... là những điều bình dị và lớn lao mà không một nơi nào trên thế giới, dù đẹp đẽ đến đâu, có thể đem đến cho mình. Đó chính là những mảnh hồn nho nhỏ của mình, lang thang đâu đây trong Hà Nội, trong Việt Nam, trong “mộng ban đầu” yêu dấu của mỗi con người, được gọi là quê hương.

Hãy Cùng Tôi Vui Sướng Đi!

- Trần Tuấn

Suốt hai tuần qua, bạn có sung sướng không? Bạn có hạnh phúc không? Khi hồi hộp dõi theo từng đường bóng trong chân những chàng trai U23 Việt Nam tại giải vô địch châu lục. Với hình ảnh cả đất nước được nhuộm đỏ trong màu cờ hoa cùng những tiếng hô vang bất tận. Với trên 90 triệu lá cờ trên đầu, trên mắt, trên môi cả những người già, bé thơ… Và được nhân lên gấp nhiều lần trong mỗi nghĩ suy, hành động…

Chiều tối qua, trên sân cỏ, chính xác hơn là giữa sân băng mưa tuyết mịt mùng trong trận "giác đấu" cuối cùng của giải với U23 Uzbekistan, những chàng trai của chúng ta đã để cho đối thủ giật lấy chiếc cúp vàng mơ ước. Chúng ta đã để vuột mất ngôi vị cao nhất khi hiệp phụ thứ hai chỉ còn được tính bằng giây. Lại chính là khi chúng ta đang hưng phấn với những pha tấn công mạnh mẽ. Điều mà ít đội bóng nào dám làm trong những phút giây luôn dành cho cho bê-tông và xe bus ấy!

Có lẽ tố chất vốn tiềm ẩn từ ngàn đời của chúng ta, nhưng ngày càng ít có dịp được bộc lộ, là vậy! Hoàn cảnh càng khốc liệt thì sức bật càng mạnh mẽ! Chỉ cần biết cách khơi dậy đúng lúc ngọn lửa quật cường ấy.

Chúng ta đã thua một trận chung kết. Nhưng tôi biết, từ đây chúng ta đã và sẽ không dừng lại.

Mười lăm ngày, so với 15 năm và hơn thế nữa của nỗi buồn bã với những ai trót yêu bóng đá. Với thất bát, tiêu cực, nghi kỵ. Sân cỏ thật nhỏ bé thôi so với cuộc đời, nhưng sao nhiều lúc cứ mờ mịt lối đi, niềm tin và niềm hy vọng. Tôi cũng là một trong số đó. Suốt gần 10 năm hầu như sống trong cảm giác "xa lạ" với trái bóng và sân cỏ quê hương.

Nếu bạn là một người công chính, trung thực và yêu bóng đá, bạn sẽ hiểu rằng ngay cả trên thế giới cũng không ai tìm cách "choàng" lên trái bóng sứ mệnh chính trị hay "vận mệnh dân tộc" vốn là câu chuyện quá lớn lao, kỳ vĩ. Và dẫu có muốn cũng là không thể. Có chăng chỉ là ít nhiều những biểu hiện bên ngoài tạo ra sự tương đồng. Nếu có chăng, đó chỉ có thể là một tinh thần dân tộc. Một tinh thần đoàn kết, yêu thương hòa hợp, một tinh thần quật khởi được thổi bùng lên tiếp thêm năng lượng cho lòng yêu nước. Và chia đều cho tất cả mỗi chúng ta, đó là niềm vui.

"Trước trận chung kết, chúng tôi rất quyết tâm cùng tinh thần thi đấu cao nhất với hy vọng mang lại niềm vui cho người dân đất nước chúng tôi…". Đội trưởng Xuân Trường đã trả lời báo chí nước ngoài như vậy.

Niềm vui thanh sạch, niềm vui đầy năng lượng tích cực, với người Việt Nam giờ đây đâu dễ dàng gì!

Tôi sực nhớ, chúng ta bây giờ nhiều người cứ than thở, rằng Tết sao "dài" quá! Đúng là thời hiện đại, công nghệ "bốn chấm không" rồi, nghỉ Tết dài chắc cũng đến lúc phải điều chỉnh lại. Nhưng sao không nghĩ đến cha ông mình suốt ngàn năm gian lao. Chỉ biết "Trông trời trông đất trông mây/Trông mưa trông nắng trông ngày trông đêm". Với đôi tay không và đôi vai trần, đội mưa nắng bão giông cày ải trên ruộng đồng, rẫy nương. Trên những con thuyền mỏng manh như chiếc lá mà vươn ra đại dương tận Hoàng Sa, Trường Sa mịt mù bão tố. Thì dành cả tháng Giêng để "ăn chơi" chính là cách duy nhất để họ tái tạo lại năng lượng. Để mà vui cười. Đến cúng giỗ cũng trở thành dịp vui. Là cách duy nhất để cha ông mình suốt ngàn năm gian lao thấy cuộc đời còn đáng sống, còn hy vọng…

Thì khi niềm vui ập đến và òa vỡ, những niềm vui thanh sạch và đáng tự hào, sao lại còn đem ra so đo này nọ!

Tôi biết, sẽ không có người Việt Nam nào ảo tưởng, rằng sau giải đấu đặc biệt với kết quả đặc biệt này bóng đá của chúng ta đã đứng ngang hàng với những anh tài của châu lục. Khi cái gốc, cái nền bóng đá của

chúng ta còn thấp, cần biết bao thời gian, công sức cũng như tài năng tâm huyết để đầu tư, chăm bón và tôn tạo.

“Hãy cùng tôi vui sướng đi!”. Sau trận chung kết chiều qua, tôi chợt nghĩ đến lời bài hát Bông hồng cài áo của nhạc sĩ Phạm Thế Mỹ, phổ theo thơ của thiền sư Thích Nhất Hạnh.

“Đóa hoa màu hồng vừa cài lên áo đó anh/Đóa hoa màu hồng vừa cài lên áo đó em/Thì xin anh, thì xin em/Hãy cùng tôi vui sướng đi”.

Hãy cùng tôi vui sướng đi!

Vì chúng ta luôn có Mẹ. Là Tổ quốc này. Là Nhân dân này…

Không Khí Đón Chào U23 Trở Về

- Phùng Thị Ngọc Linh

Tôi sốc, sốc thật chứ chẳng chút đùa đâu. Trên mạng, ngập tràn hình ảnh cờ đỏ sao vàng và biển người hâm mộ đã đợi sẵn cả trong lẫn ngoài sân bay, dọc tuyến đường từ Nội Bài về thủ đô, và một sân vận động Mỹ Đình đã sớm lấp đầy màu cờ sắc áo. Có lẽ, đến từng con ngõ nhỏ Hà Nội lúc này cũng nhuốm đỏ một màu cổ tích.

SAO VÀNG NĂM CÁNH

“Chị mau mau tránh ra để em đi nào!”

Thằng em hàng xóm vừa thấy tôi đứng trước cửa nhà đã la toáng lên như thể tôi là tảng đá chặn nó không bằng. Bĩu môi rồi dạt sang một bên, tôi tò mò nhìn nó đang vội vội vàng vàng dắt xe ra: “Trời thì rét, đi đâu mà quính quáng thế?”

Cái thằng liền dừng tay, há hốc miệng nhìn tôi, rồi với thái độ xem chừng pha chút thương hại, nó đáp bằng một tá câu hỏi tu từ khiến tôi nóng gáy: “Chị có phải người Việt không? Chị không thấy người người nhà nhà lao ra đường đi đón mừng đội tuyển U23 đấy à?”

“Chúng ta có giành được cúp đâu nhỉ?” Tôi quyết phản kháng lại bằng một câu hỏi tu từ khác nhằm cố vùi dập nó.

Lần này thì cái thằng không thèm đáp lời tôi, nó lúi húi lấy mũ bảo hiểm đội lên đầu, sau đó chỉnh lại cái áo đỏ màu cờ có in sao vàng năm cánh ở giữa. Cuối cùng, nó đặt tay lên ngôi sao và nói chắc: “Cúp ở đây này, chị hiểu không?”

Khi nó phóng xe đi, tôi nghe thấy tiếng một đứa con gái gọi với theo: “Anh ơi, bỏ cái áo khoác ra đi, mặc áo cờ đỏ sao vàng thôiiiii!”

Tôi nhún vai, bụng nghĩ bọn nhỏ này dở hơi hết cả loạt rồi cũng nên.

Hôm nay là một ngày chủ nhật như bao chủ nhật khác, tôi bình tĩnh bước ra đường, định ra chợ mua chút đồ ăn cho một ngày nghỉ ngơi thoải mái. Nhưng không, có điều gì sai sai, tôi cố gắng vận dụng trí não để tin chắc hôm nay là một ngày chủ nhật bình thường chứ không phải ngày lễ trọng đại nào, vậy cớ sao khắp đường, người ta cầm cờ, người ta tấp nập đi lại với áo đỏ sao vàng hệt như thằng em hàng xóm của tôi vậy?

“Có đi đón U23 không em?” Chị bán thịt vừa giơ tay chặt thịt chan chát vừa cười hỏi. “Đường đông lắm đấy, chị muốn thấy các cậu ấy lắm mà không dám đi vì sợ chen lấn.”

Về tới nhà, tôi bèn nhắn tin cho đứa em định bụng rủ chiều đi mua sắm. Ngờ đâu nó nhắn lại: “Em đang ngồi quán cà phê, nơi mà có thể nhìn thấy xe chở các cầu thủ U23 diễu hành qua.”

Chán quá, thế là tôi định bốc máy lên gọi điện cho bố, nhưng đột nhiên tôi nhớ ra bố tôi mê bóng đá lắm, thể nào ông lại chẳng bảo mình đang đợi đến giờ xem tường thuật trực tiếp lễ đón các chàng trai vàng Việt Nam và “Mày không ra đường đi đón à con?” sẽ là câu mà ông nói với tôi cho xem.

Tự nhiên, tôi thấy mình lạc lõng khủng khiếp giữa thế giới chung quanh tôi, như thể tôi là sinh vật duy nhất, như thể một kẻ từ hành tinh khác, bàng quan trước điều kỳ diệu mới diễn ra suốt tuần qua vậy (mà có khi người hành tinh khác còn vui hơn cả tôi ấy). Thế là tôi bèn bật máy tính lên và chọn một đường link có dẫn trực tiếp lễ đón các chàng trai U23 Việt Nam.

Tôi sốc, sốc thật chứ chẳng chút đùa đâu. Trên mạng, ngập tràn hình ảnh cờ đỏ sao vàng và biển người hâm mộ đã đợi sẵn cả trong lẫn ngoài sân bay, dọc tuyến đường từ Nội Bài về thủ đô, và một sân vận động Mỹ Đình đã sớm lấp đầy màu cờ sắc áo. Có lẽ, đến từng còn ngõ nhỏ Hà Nội lúc này cũng nhuốm đỏ một màu cổ tích.

Rồi tôi thấy ngập tràn khắp nơi, đôi má hây hây của em bé theo bố mẹ đi đón các chú người hùng, có cụ già choàng lá cờ tổ quốc sau lưng, các cô gái cười duyên dáng, các chàng trai cười hỉ hả, tạo nên một hình ảnh ấm áp vô cùng tận, đánh tan lạnh giá của trận gió mùa mới tràn về đêm qua. Những cổ động viên cuồng nhiệt hơn thì chạy bộ hoặc chạy xe đạp lên sân bay, trên tay vẫn giữ lá cờ đỏ sao vàng phấp phới. Chỗ múa lân, nơi lại nhảy múa và hát ca. Khi các chàng trai xuất hiện, tiếng reo hò vang dậy, người ta giơ cao bức hình chàng thủ môn tài hoa điển trai kiêm "anh chồng quốc dân" Bùi Tiến Dũng. Kia nữa, người ta đang kêu tên đội trưởng mắt hí kiêm "người yêu quốc dân" Xuân Trường. Còn ở kia, là Hồng Duy Pinky đang bẽn lẽn khi các chị em gọi tên và đòi mua son đẹp. Hà Đức Chinh khiến hội chị em phát sốt, Công Phượng vốn đã được lòng người hâm mộ từ lâu, Văn Hậu, Trọng Đại, Duy Mạnh cùng các cầu thủ khác được gọi tên như những chiến binh quả cảm nhất. Và tôi tin, người ta sẽ còn kể lại như giai thoại câu chuyện về chuyến xe bus hai tầng lần đầu tiên đi một quãng đường chưa đầy 30km mất tới 5 tiếng, hay Thủ tướng của cả một quốc gia phải cất công ngồi đợi một đội bóng trẻ tới trễ hàng tiếng đồng hồ, những câu chuyện bất-đắc-dĩ độc nhất vô nhị ấy đã diễn ra mà chẳng ai lấy làm lạ, bởi sức hút mạnh mẽ của những đôi chân thần kỳ đã xóa nhòa mọi ranh giới. Những đốm lửa đỏ trên sân Thường Châu tuyết trắng hôm qua đã tạo ra một sợi dây vô hình kết nối tinh thần 90 triệu trái tim người Việt ta những ngày qua và còn tới cả ngày sau. "Kỳ diệu thật!" Tôi lắc đầu thốt lên.

"Đi nhậu chào mừng các em trai U23 trở về không?" Tin nhắn tới từ một đứa bạn.

"Đi." Tôi nhắn lại, chẳng nao núng, có lẽ bởi giờ đây tôi đã thấu hiểu được hành động đặt tay lên ngôi sao vàng của thằng em hàng xóm lúc ban trưa.

Tôi lẹ vớ áo khoác rồi bước vội ra đường, tiếng ti vi nhà ai vẫn đang vang chương trình tường thuật trực tiếp lễ đón các chàng trai vàng trên

sân vận động Mỹ Đình. Ở phía sau tôi có bọn trẻ nhỏ cũng mặc áo đỏ, mặt dán cờ sao, đang tụm năm tụm ba cùng hô vang "Việt Nam chiến thắng" bằng giọng nói và trái tim ngây thơ nhất của chúng.

Rồi bỗng dưng tôi chợt nhận ra, nhờ các chàng trai U23 mà năm nay người Việt được ăn Tết sớm.

---- Chuyện phiếm của Link

Mạnh Mẽ Lúc Thất Bại, Khiêm Tốn Khi Thành Công

- Cao Xuân Nhật

Những giải đấu suy cho cùng vẫn là những "cuộc chơi", dù thắng hay thua thì khi chúng ta suy tư về sứ mệnh sâu xa của thể thao, của bóng đá, chúng ta đều sẽ vẫn vui khi đã cố gắng hết mình, đã vượt lên chính mình. Chiến thắng chính bản thân mình đó có lẽ là chiến thắng vĩ đại nhất của mỗi cá nhân cũng như của mỗi dân tộc.

Những "chiến binh" U23 đã trở về trong sự chào đón của người hâm mộ cả nước, trong rất nhiều tin tức về sự chào đón các cầu thủ ngày trở về, tôi để ý đến một chi tiết nhỏ khi cầu thủ Nguyễn Quang Hải, người ghi những bàn thắng quan trọng và đẹp mắt ở Thường Châu đã lặng lẽ bắt taxi về nhà ở huyện Đông Anh, Hà Nội trong buổi trưa ngày 30/1 và tâm sự rằng "em cảm thấy rất hạnh phúc và bình yên".

Tôi nghĩ rằng Hải không bao giờ có ý coi thường tình cảm của người hâm mộ khi anh quyết định "lặng lẽ" trở về và tôi cũng tin chắc rằng những người hâm mộ chân chính, những người thực sự yêu mến Quang Hải cũng sẽ vui khi "ngôi sao" của mình đang "hạnh phúc và bình yên".

HLV Park Hang Seo đã ví các cầu thủ của mình như những "chiến binh" và tôi chợt nhớ đến thông điệp từ lời nguyện cầu của một vị Tướng khi ra trận: "Xin Người hãy cho con sức mạnh để con không lùi bước trước thất bại, sức mạnh để con khiêm tốn và ôn hòa mỗi khi chiến thắng. Hãy chỉ cho con cách chiến đấu dũng cảm trong bão tố và cách thông cảm với kẻ chiến bại. Và hãy cho con ghi nhớ rằng điều vĩ đại là điều giản dị và sức mạnh chân chính nằm trong sự dịu dàng".

Sau thành công vang dội từ giải đấu châu Á, các "chiến binh" U23 rồi đây cũng sẽ phải đối mặt với bao "cạm bẫy" của sự nổi tiếng, cuộc sống

sẽ đảo lộn rất nhiều và không còn bình yên như trước. Đạt được thành công đã rất khó nhưng sống hạnh phúc và bình yên với thành công mà mình vừa có tôi nghĩ rằng cũng không hề dễ dàng chút nào với bất cứ ai chứ không chỉ là những người trẻ chưa đầy 23 tuổi.

Tôi cũng nghĩ về những khoản tiền thưởng dồn dập sẽ đến với các em. Đó là điều tốt, nhưng tôi mong sự quan tâm và đầu tư đó sẽ được diễn ra không chỉ trong chốc lát, mà nó là một quá trình, đều đặn và bền bỉ để chúng ta có một sự phát triển bền vững lâu dài.

Chính vì vậy, trong những lúc cả nước vẫn đang sôi sục với cảm xúc thành công, nhiều người đã nghĩ đến một ông bầu cũng "lặng lẽ" không kém trong thời điểm này chính là ông Đoàn Nguyên Đức, người đã bỏ rất nhiều công sức và tiền bạc từ cả chục năm trước để đầu tư cho nhiều "hạt giống" có được sự trưởng thành hiện nay. Mọi thành công không tự nhiên xảy đến, còn nếu đúng là "tự nhiên" như từ trên trời rơi xuống thì quả thực chúng ta nên lo nhiều hơn mừng.

Tôi cũng nghĩ rằng đoạt chức vô địch hay huy chương vàng chắc chắn không bao giờ là mục đích của bóng đá, của thể thao. Những giải đấu suy cho cùng vẫn là những "cuộc chơi", dù thắng hay thua thì khi chúng ta suy tư về sứ mệnh sâu xa của thể thao, của bóng đá, chúng ta đều sẽ vẫn vui khi đã cố gắng hết mình, đã vượt lên chính mình. Chiến thắng chính bản thân mình đó có lẽ là chiến thắng vĩ đại nhất của mỗi cá nhân cũng như của mỗi dân tộc.

Bóng đá đầy vinh quang, đầy niềm vui nhưng cũng đầy tiếc nuối và cả sự "tàn nhẫn" nếu chúng ta chỉ nhìn vào những tấm huy chương và bảng thành tích. Chúng ta vui khi đội tuyển của chúng ta giành được thành tích cao trong các giải đấu nhưng tôi tin chúng ta sẽ vui hơn nữa khi chúng ta không chỉ chiến thắng trong một giải đấu, trong một trận đấu mà sẽ tuyệt vời biết nhường nào khi chúng ta có cả một dân tộc mạnh khỏe về thể chất, đoàn kết, tự tin và luôn nỗ lực hết sức về mặt

tinh thần. Đó phải chăng là sứ mệnh cao quý ẩn sau những giải đấu thể thao cũng như bóng đá.

Dù thế nào thì hình ảnh các “chiến binh” U23 trong giải đấu đã qua chắc chắn sẽ truyền cảm hứng cho tất cả chúng ta. Các em đã chiến đấu quả cảm, đầy thông minh và đoàn kết, các em đã thể hiện được một tinh thần tuyệt vời, và tinh thần đó sẽ được truyền đến nhiều lĩnh vực khác trong cuộc sống, trong khoa học, kỹ thuật, trong kinh doanh, giáo dục…

Tinh thần đó thắp lửa và truyền thêm sự tự tin và mơ ước cho tất cả chúng ta, rằng khi chúng ta ý thức được những tiềm năng và bao điều tốt đẹp trong chính bản thân mình và những người bên cạnh, cùng nhau chúng ta sẽ làm được nhiều điều mà chính chúng ta trước đó “không thể tin nổi”.

“Ngôi sao duy nhất chúng tôi có nằm ở bên ngực trái của mình”, đội trưởng Lương Xuân Trường đã trả lời như vậy khi được báo chí hỏi về những “ngôi sao” trong đội hình U23 Việt Nam. Một câu trả lời ngắn gọn, khiêm tốn nhưng cũng đầy sức mạnh. Sức mạnh đó chính là niềm tin của hàng triệu người dân Việt Nam luôn ở phía sau ủng hộ các cầu thủ.

Một lần nữa cảm ơn các “chiến binh” U23 Việt Nam! Chúc các em luôn giữ được bản lĩnh, sức mạnh, sự tự tin cũng như sự khiêm tốn để tiến xa hơn nữa trong những chặng đường phía trước.

Ấn Tượng Đẹp Về U23 Trong Lòng Các Thế Hệ Cầu Thủ Việt Nam

- Nguyễn Thu Phương

Không chỉ để lại dấu ấn khó phai mờ trong lòng người hâm mộ Việt Nam mà các cầu thủ U23 còn để lại ấn tượng đẹp trong lòng các thế hệ cầu thủ khác - những người đã và đang cống hiến hết sức mình cho nền bóng đá Việt Nam.

Với cựu tiền đạo Lê Công Vinh, ngay sau khi trận bán kết khép lại, anh đã gửi lời chúc đến đội U23 Việt Nam trên trang cá nhân. Chứng kiến màn trình diễn đầy bản lĩnh của các đàn em, Công Vinh phải thừa nhận: "Tôi khẳng định đây là lứa cầu thủ xuất sắc nhất của bóng đá Việt Nam từ trước đến nay. Tôi có niềm tin với lứa cầu thủ này thì bóng đá Việt Nam chúng ta sẽ có một tương lai đầy hứa hẹn".

Thế hệ của Công Vinh từng khiến người hâm mộ sống trong không khí lễ hội bằng chức vô địch AFF Cup 2008, chức vô địch Đông Nam Á duy nhất của Việt Nam đến lúc này. Nhưng các cầu thủ U23 Việt Nam hiện tại đã vào đến chung kết giải đấu cấp châu lục. Không chỉ xét về mặt thành tích mà nhiều chuyên gia còn phải công nhận các cầu thủ U23 Việt Nam hiện nay có trình độ kỹ thuật cá nhân rất tốt. Đánh bại Iraq và Qatar trên loạt luân lưu còn cho thấy các cầu thủ bản lĩnh, tự tin và có tinh thần thép đến thế nào.

Danh thủ Nguyễn Hồng Sơn, người thuộc thế hệ vàng của bóng đá Việt Nam cùng Lê Huỳnh Đức, Trần Minh Chiến... cũng phải thừa nhận: "Họ đã tiến rất xa so với lứa của chúng tôi. Họ có kỹ thuật tốt, tinh thần thi đấu lì lợm, khả năng phối hợp nhuần nhuyễn... Họ thực sự là thế hệ vàng mới của bóng đá Việt Nam".

Còn Nguyễn Văn Quyết, đội trưởng Đội tuyển quốc gia Việt Nam thì ngập tràn cảm xúc khi chứng kiến các đàn em tung hoành ở giải châu Á. Văn Quyết đặc biệt tán dương Nguyễn Quang Hải, đồng đội của anh ở CLB Hà Nội: "Chúc mừng Quang Hải, người hùng của hàng triệu người hâm mộ bóng đá ngày hôm nay. Giờ có nói gì cũng không thể diễn tả được cảm xúc của anh và người hâm mộ dành tặng em và toàn đội lúc này. Theo dõi em từ những ngày đầu thi đấu tại Hà Nội TT, anh vô cùng tự hào về em. Ở em, anh luôn cảm nhận được ý thức tập luyện chuyên nghiệp, khát khao thi đấu và cống hiến hết mình mỗi khi ra sân. Anh vẫn còn nhớ HLV phó người Hàn Quốc của đội tuyển U23 Việt Nam từng khen em rằng: Quang Hải là cầu thủ có chân trái rất hay. Và hôm nay, em đã tỏa sáng với cái chân trái đó. Ngày hôm nay, các em đã chính là những người hùng của toàn thể dân tộc Việt Nam".

Phạm Thành Lương, người từng giành 3 Quả bóng vàng cho biết giờ anh xem người đàn em Quang Hải là thần tượng. "Quả bóng vàng Việt Nam 2017" Đinh Thanh Trung không ngớt lời chúc mừng các cầu thủ U23 Việt Nam, Ngô Hoàng Thịnh cũng chúc mừng đàn em và gọi chiến công của U23 Việt Nam là câu chuyện cổ tích: "Tuyệt vời… câu chuyện của cổ tích Việt Nam. Chúc mừng tất cả đã chiến đấu vì màu cờ sắc áo…".

Và một trong những ý kiến không thể không nhắc đến đó là nhận xét của cựu tuyển thủ quốc gia Phạm Như Thuần, với anh "U23 Việt Nam quá hoàn hảo". Nhìn lại trận đấu bán kết giữa U23 Việt Nam và U23 Qatar, HLV Phạm Như Thuần cho biết: "Có thể nói, ở giải đấu này, U23 Việt Nam khiến người hâm mộ đi từ bất ngờ này tới bất ngờ khác. Qua từng trận đấu thì niềm vui sau đậm đà hơn niềm vui trước. Và ở trận cầu với Qatar, người hâm mộ bóng đá được thưởng thức một U23 Việt Nam rất trọn vẹn từ thái độ, tinh thần, chuyên môn, phong cách cho tới sự cống hiến hết mình của các cầu thủ. Tất nhiên, so với U23 Iraq ở trận tứ kết thì U23 Qatar mạnh hơn, nhưng cuối cùng U23 Việt Nam vẫn xuất

sắc đánh bại đối thủ. Thực sự, U23 Việt Nam đã là người hùng trong mắt người hâm mộ bóng đá Việt Nam".

Nói về tình huống trọng tài thổi phạt 11m cho U23 Qatar, HLV Phạm Như Thuần cho rằng, đó là quyết định sai lầm của trọng tài chính: "Nếu như ở trận tứ kết, quả phạt 11m mà U23 Việt Nam phải chịu là chính xác thì ở trận đấu với Qatar, có lẽ trọng tài đã sai. Với cá nhân tôi, đó là tình huống không rõ ràng. Cả trung vệ Tiến Dũng và cầu thủ đối phương cùng hướng về trái bóng, sau đó cầu thủ Qatar ngã rất đẹp trong vòng cấm, nhưng những tác động từ trung vệ U23 Việt Nam là chưa đủ dẫn tới việc phạm lỗi".

HLV Phạm Như Thuần dành lời khen ngợi cho Quang Hải và thủ thành Tiến Dũng: "Có thể nói, U23 Việt Nam đang sở hữu thủ môn chơi cực kỳ bản lĩnh và xuất sắc. Tiến Dũng có những tố chất bắt 11m đáng nể khi anh cản phá được 2 quả đá penalty của đối phương đồng thời đoán đúng hướng cả 5 loạt sút của U23 Qatar. Còn Quang Hải thì quá hay. Anh lập cú đúp bàn thắng giúp U23 Việt Nam vượt qua được những thời khắc khó khăn nhất. Thêm vào đó, tôi rất khâm phục BHL U23 Việt Nam khi họ đã truyền tải được tinh thần và khát khao chiến thắng cho các cầu thủ.".

Các thế hệ cầu thủ Việt Nam còn tin, yêu và đặt nhiều kỳ vọng vào lứa cầu thủ U23 Việt Nam nhiều như vậy, thì cớ gì chúng ta – những người yêu bóng đá, yêu màu cờ sắc áo Việt Nam – lại không dành cho họ một tình yêu bỏng cháy để họ tự tin đưa bóng đá Việt Nam nói riêng và thể thao Việt Nam nói chung tiến cao, tiến xa hơn nữa trên đấu trường châu lục và thế giới.

Báo Chí Nước Ngoài Nói Gì Về U23?

- Khánh Trang

Cho đến trước phút đá của hiệp phụ trong trận chung kết giải vô địch U23 châu Á, đội tuyển U23 Việt Nam, được trang web tin tức bóng đá lớn nhất thế giới, Goal, mệnh danh là đội bóng "bất khả chinh phục", vẫn hiên ngang khước từ mọi sự xác quyết của số phận.

Theo tường thuật của tạp chí Nikkei, các chàng trai Việt Nam đã đánh bại những đội tuyển được yêu thích trong khu vực là Australia và Iraq, vượt lên những đội tuyển được đầu tư mạnh tay từ các quốc gia dư dả như Qatar. Chỉ vài ngày sau khi Malaysia làm nên lịch sử khi trở thành quốc gia Đông Nam Á đầu tiên vào được vòng đấu loại trực tiếp trong giải đấu này, Việt Nam phá vỡ kỷ lục đó và trở thành niềm tự hào của cả nền bóng đá Đông Nam Á khi là quốc gia đầu tiên của khu vực lọt vào vòng bán kết, sau đó là chung kết. Trong trận đấu thứ ba liên tiếp phải đá hiệp phụ, Việt Nam đã để thua vào phút cuối trước Uzbekistan. Tuy vậy, như tạp chí này kết luận, những gì họ thể hiện cho tới lúc này đã thu hút sự chú ý từ cộng đồng quốc tế, thậm chí có những ý kiến cho rằng người giành chiến thắng đích thực ở đây chính là đội tuyển U23 Việt Nam.

Trong bài viết với nhan đề "Hãy quên thất bại đi, giải thưởng thực sự của Việt Nam là xóa bỏ mặc cảm tự ti cho ASEAN", phóng viên John Duerden của tạp chí FOX Sports Asia cho rằng chiến thắng của Uzbekistan có phần mờ nhạt hơn, câu chuyện về một quốc gia vốn đã ngấp nghé ở vòng loại World Cup từ nhiều năm nay rõ ràng kém lôi cuốn hẳn so với câu chuyện về một cuộc hành trình mang tên Việt Nam, về một đội tuyển ra trận với hậu phương là hàng triệu người dân Việt háo hức đổ ra đường cũng như cả khu vực các nước ASEAN.

Theo phóng viên này, các chàng trai áo đỏ đã dốc hết sức mình nhưng cuối cùng họ không chạm tay được tới bục vinh quang cao nhất – và điều đó không có gì phải luyến tiếc cả. Giải thưởng fair play dành cho đội chơi đẹp mà họ nhận được càng chứng tỏ thêm cho điều đó. Không có nhiều kinh nghiệm chơi dưới trời tuyết với cái lạnh thấu xương, cũng chưa từng kinh qua những trận đấu lớn, nhưng họ đã can trường trụ vững suốt gần 120 phút của trận đấu. Dễ hiểu vì sao họ lại được người dân Việt Nam tôn vinh là những người hùng, ví họ như những dũng sĩ.

Trong khi đó, Tân Hoa Xã và Nikkei, qua các phóng viên thường trú tại Việt Nam, đã có những bài viết miêu tả không khí phố phường rộn ràng không khí ăn mừng, nhộn nhịp và sôi động tới 2-3 giờ sáng tại Hà Nội. Những người lạ mặt cũng tay bắt mặt mừng, ôm hôn nhau, chia sẻ với nhau những nụ cười, cụng chung với nhau những ly rượu, còn cảnh sát, vì không nỡ phá vỡ cuộc vui nên nhắm mắt làm ngơ trước những vi phạm. Những người đi xe máy vô tư phớt lờ biển báo đèn giao thông, nhưng hễ thấy ai giương cờ đỏ sao vàng trên đường là họ lại hò hét chào nhau. Lời chào phần lớn chỉ là: "Việt Nam chiến thắng! Việt Nam vô địch!"

"Tôi chia sẻ niềm vui của mình với những người hoàn toàn xa lạ," một nhân viên văn phòng 25 tuổi có mặt ở Hồ Hoàn Kiếm cho biết. "Dù tắc đường, dù bị xe đâm, tôi cũng không sao cả." Trong khi đó, từ góc nhìn của một người nước ngoài, Willem Janssen, một du khách đến từ Hà Lan sau khi đi một vòng quanh Hồ Hoàn Kiếm và đập tay mừng chiến thắng với rất nhiều người cũng có mặt tại đó đã chia sẻ với phóng viên của Tân Hoa Xã rằng: "Tôi hiểu vì sao họ lại đổ xô ra đường để ăn mừng chiến thắng tuyệt vời này. Thú thực, tôi thấy người dân Việt Nam là những cổ động viên bóng đá cuồng nhiệt nhất thế giới." Vị du khách vừa nói vừa chỉ tay về phía đám đông đỏ rực trong màu cờ sắc áo của đội tuyển U23 Việt Nam. Từ đám đông đó phát ra đủ thứ âm thanh, từ

trống, chiêng, còi xe máy, thậm chí cả xoong nồi, chảo, niêu và đồ chơi của trẻ nhỏ cũng được họ lấy ra làm nhạc cụ ngẫu hứng.

Tiếp tục với ý kiến của mình, phóng viên John Duerden của tạp chí FOX Sports Asia cho rằng, rốt cuộc, hẳn sẽ có người nói nếu đi hết được chặng đường thì câu chuyện này sẽ đẹp hơn, nhưng điều đó không quá quan trọng, bởi lẽ giải thưởng lớn nhất họ đã giành được rồi. Những gì mà đội tuyển U23 Việt Nam mang lại mới là điều đáng nói: họ là chất xúc tác gắn kết tình đoàn kết dân tộc, là tiếng nói chung cho người dân Việt ở mọi miền đất nước cũng như ở nước ngoài. Và còn hơn thế nữa. Việt Nam đã xóa bỏ mặc cảm tự ti cho các đội tuyển bóng đá khu vực ASEAN.

Trước đây, niềm mong ước của các đội tuyển này mỗi khi chạm mặt với các quốc gia lớn hơn nhiều khi chỉ là không để thua quá đậm, là được có dăm ba lần thể hiện chút xíu những kỹ thuật khiêm tốn của mình, là được trở về với tư thế không cần ngẩng cao đầu mà chỉ là không quá gục đầu.

Nhưng điều đó giờ đây không còn nữa. Việt Nam, và ở cấp độ thấp hơn một chút là Malaysia, đã chứng tỏ rằng các cầu thủ ASEAN không hề thua kém các cầu thủ khác. Dĩ nhiên, sẽ là quá chủ quan khi cho rằng họ sẽ liên tục chiến thắng trong những trận đấu lớn từ đây trở về sau, nhưng điều quan trọng là khả năng giành chiến thắng là có thật – và khả năng ấy đã được chứng minh. Tuy không quên thừa nhận một cách khách quan rằng Việt Nam vẫn còn một chặng đường nữa để đi để có thể bắt kịp những quốc gia như Nhật Bản, Hàn Quốc, nhưng Duerden nhận định khoảng cách giữa họ không còn quá lớn như trước đây, và cũng không lớn như mọi người vẫn nghĩ. Việt Nam vẫn còn một chặng đường nữa để đi để có thể bắt kịp những quốc gia như Nhật Bản, Hàn Quốc, nhưng khoảng cách giữa họ không còn quá lớn như trước đây, và cũng không lớn như chúng ta vẫn nghĩ. Giờ đây, đội tuyển của các quốc gia đến từ khu vực này đã biết rằng họ có thể giành chiến thắng.

Và đó mới là chiếc cúp thực sự mà đội tuyển U23 Việt Nam mang về từ Trung Quốc – đó là chiếc cúp sáng lấp lánh với sự tự tin và niềm tin tưởng vào bản thân mà không chỉ Việt Nam mà cả khu vực Đông Nam Á đều có thể chia sẻ.

(Tổng hợp từ Goal, Forbes, Tân Hoa Xã, Nikkei, FOX Sports Asia)

PHẦN BA
Những Bài Học Vô Giá Từ Sự Kiện U23 Việt Nam

BÀN TAY TẶNG HOA HỒNG BAO GIỜ CŨNG NGÁT HƯƠNG THƠM...

U23 Việt Nam – Đời Thay Đổi Khi Chúng Ta Hành Động

- Vũ Hoàng

Chỉ nhìn U23 thi đấu ở giải châu Á, không ai có thể tưởng tượng đó là đội bóng đã phải xách vali về nước sau vòng bảng SEA Games 29, trước những đội bóng yếu kém hơn mọi đối thủ tầm cỡ châu lục. Mặc dù U23 đá không đến nỗi nào tại SEA Games, nhưng sự khác biệt lớn nhất giữa sự thất bại và thành công chính là cách tiếp cận trận đấu và tinh thần của các cầu thủ. Dù rằng, những điều ấy đến với chúng ta không hề dễ dàng.

TỪ SỰ NGHI NGỜ VỚI NGƯỜI THẦY MỚI…

Nếu có một suy nghĩ chung của những nhà chuyên môn và cả các cổ động viên Việt Nam vào thời điểm tháng 10/2017, khi HLV Park Hang Seo đến nhậm chức, đó chắc chắn là "sự nghi ngờ". Ông Park, 59 tuổi, từng là trợ lý của Hiddink tại World Cup 2002. Song những gì diễn ra sau đó đã khiến tất cả những ai quan tâm tới Đội tuyển quốc gia và U23 phải tự hỏi "Nếu một HLV ở trình độ ấy lại chấp nhận cầm một CLB hạng 3, thì liệu ông ta có tạo nên nổi phép màu nào ở đội bóng của chúng ta?".

Sự nghi ngờ đó tiếp tục nối dài ngay cả khi Việt Nam giành vé dự Asian Cup 2019 sau trận hòa 0-0 trên sân nhà trước Afganistan. Báo chí đã đặt một câu hỏi to đùng về năng lực của "HLV chuyên nắm các đội đẳng cấp thấp" (nguyên văn từ báo) như ông Park và cho rằng đội bóng vẫn đang vận hành nhờ dấu ấn của người thuyền trưởng cũ.

... ĐẾN NHỮNG BƯỚC NGOẶT ĐẦU TIÊN

Đâu là lối chơi của Đội tuyển Việt Nam? Đó là câu hỏi mà một tờ báo lớn đã đặt ra khi ông Park trở thành HLV trưởng. Trước đó, 9 đời thầy

ngoại và nhiều đời thầy nội đã không định hình được lối chơi, liệu ông Park sẽ làm thế nào trong khoảng thời gian ngắn ngủi? Nỗi ám ảnh về việc đội tuyển (bao gồm cả U23) thay đổi sơ đồ chiến thuật lẫn cách thức chơi bóng theo tư duy từng HLV đã khiến sự lo âu càng tăng lên.

Chỉ đến lúc chiến thắng được U23 Thái Lan tại giải M-150 – chiến thắng đầu tiên của bóng đá Việt trước bóng đá Thái sau gần 10 năm, sự lo âu đó mới tạm thời lắng xuống, dù đấy chỉ là giải giao hữu vô thưởng vô phạt. Và sự lo lắng ấy ngày một giảm sau mỗi trận đấu của U23 tại giải châu Á. Những bước ngoặt đến từ bốn điểm chính:

Thứ nhất, ông Park yêu cầu các cầu thủ phải cải thiện phần thân trên. Không phải là thể lực, bởi ông cho rằng thể lực của các học trò không hề thua kém những đội khác. Nhưng phần thân trên vốn yếu ớt của họ có thể là điểm yếu khi phải dùng sức mạnh giành giật bóng trên sân. Một tháng không phải quá nhiều nhưng cơ bắp của các cầu thủ đã được tăng cường đáng kể và đó là yếu tố quan trọng cho sự bền bỉ sau này.

Thứ hai, chiến thuật phù hợp với con người. Ông Park đã quyết định sử dụng sơ đồ 3-4-3 với biến thể 5-4-1. Chính sơ đồ này đã giúp các cầu thủ phòng ngự của chúng ta có thể chủ động trong các tình huống tấn công của đội bạn và khi cần, lập tức phát động phản công. Xuyên suốt các trận đấu của U23 tại giải, các học trò của ông Park luôn cầm bóng ít hơn đối thủ nhưng không hề lép vế, kể cả khi phải phòng ngự. Sự chủ động này khác hoàn toàn với lối đá "phá bóng thật xa khung thành" trước kia.

Thứ ba, tinh thần và ý chí thi đấu. Chưa bao giờ, một đội bóng nào của chúng ta lại thể hiện tinh thần và ý chí quật cường đến thế. Khó khăn tứ bề, đối thủ hùng mạnh, trọng tài o ép. Tất cả đều bị U23 khuất phục bằng nghị lực hiếm có. Ngay cả khi đối thủ dẫn bàn vào lúc thời gian đang đi đến hồi kết, mọi cầu thủ trên sân vẫn không hề có dấu hiệu buông xuôi. Nếu không phải có sự động viên thường xuyên từ ông Park, chưa chắc các cầu thủ có tinh thần tốt đến vậy.

Thứ tư, cách dùng người hợp lý. Ông Park chỉ sử dụng có 14 cầu thủ ở vòng bảng và gần như chỉ 1 đội hình xuất phát (Văn Toàn thay Đức Chinh đá chính ở trận cuối vòng bảng). Nhưng khi vào vòng trong, ông lập tức đánh tan nghi ngờ của giới chuyên môn khi cho Phan Văn Đức vào sân đá chính ở trận tứ kết. Ngay lập tức, cầu thủ người Nghệ An đã chơi một trận tuyệt vời. Hay như trận bán kết, ông bất ngờ tung Hồng Duy và "Pinky boss" đã làm các cầu thủ Qatar phải khổ sở đến tận phút chót. Kết quả này có được nhờ ông luôn truyền vào các học trò ý thức "sẵn sàng chiến đấu", rằng "cả 23 cầu thủ đều quan trọng". Bởi thế, mỗi một cầu thủ dự bị vào sân thay người đều thi đấu cực kỳ cố gắng khi có cơ hội được thể hiện mình.

NHƯNG MỌI THỨ ĐỀU CẦN ĐẾN NỀN MÓNG VỮNG CHẮC

Tất cả những gì mà ông Park thực hiện cho U23 đến nay đều phải dựa trên một nền tảng đã có từ rất lâu trước đó. Trở lại khoảng 10 năm về trước, bầu Đức rồi đến bầu Hiển lần lượt cho ra đời hai trung tâm đào tạo bóng đá trẻ theo mô hình và tiêu chuẩn châu Âu. Đó là Trung tâm HAGL JMG và Trung tâm Hà Nội FC, cùng với Trung tâm PVF tạo thành thế "kiềng ba chân" cho bóng đá trẻ Việt Nam.

Ba trung tâm này không chỉ thống trị những giải đấu trẻ trong nước mà còn giới thiệu các cầu thủ đầy triển vọng. Khác với lò đào tạo của SLNA chủ yếu lấy nguồn từ hai tỉnh Nghệ An – Hà Tĩnh, ba trung tâm trên săn lùng các cầu thủ trẻ trong cả nước, cố gắng đảm bảo không để sót một tài năng nào. Không chỉ có giáo trình khoa học cộng với kinh nghiệm của các HLV là những cựu danh thủ, các trung tâm còn có chế độ dinh dưỡng khoa học, riêng Trung tâm HAGL-JMG còn đảm bảo cả việc học văn hóa và ngoại ngữ cho các học viên. Nhờ đó, một thế hệ mới của bóng đá Việt Nam đã manh nha xuất hiện: đá bóng giỏi và tinh thần cùng thái độ chuyên nghiệp trên sân.

Rõ ràng, những thành công gần đây của bóng đá trẻ Việt Nam, bao gồm cả U20 (giành quyền dự World Cup U20) lẫn U23 (Á quân U23

châu Á) không thể đến trong một sớm một chiều và cũng không thể do bàn tay đơn độc của một phù thủy nào đó. Nó là một quá trình đằng đẵng kéo dài hơn 10 năm với công sức của rất nhiều người mà ông Park là chất xúc tác cuối cùng để tạo nên thành quả. Bây giờ, sau những niềm vui, chúng ta liệu có nên đặt câu hỏi: Chỉ với vài trung tâm đào tạo trẻ chất lượng, bóng đá Việt Nam đã có những thành công không nhỏ, vậy nếu tất cả các CLB chuyên nghiệp đều có riêng những lò đào tạo theo mô hình đó, chúng ta sẽ còn đi xa đến đâu?

Có Một Bí Mật Làm Nên Sự Kỳ Diệu Của U23 Việt Nam

- Nhà văn Nguyễn Quang Thiều

Tới lúc này, U23 Việt Nam là một minh chứng không gì thuyết phục hơn về một nền bóng đá sạch trong nhiều nghĩa. Họ thi đấu trong một khối thống nhất đặc biệt cùng với những yếu tố khác đã làm nên kỳ tích cho bóng đá Việt Nam.

Sau khi trận đấu giữa U23 Việt Nam và U23 Qatar kết thúc, những anh em trong nhóm Nhân sĩ Hà Đông chúng tôi đã tụ tập ở một quán cà phê và lại chìm đắm trong niềm vui. Lúc này, có lẽ bất cứ người Việt Nam nào yêu bóng đá đều trở thành nhà bình luận hấp dẫn về hai trận đấu gần đây nhất của U23 Việt Nam. Và tôi thấy, bình luận của bất cứ ai cũng đều đúng ở phía này hay phía khác. Nhưng lời bình luận của một trong những người bạn Hà Đông làm tôi suy nghĩ rất nhiều và tôi hoàn toàn đồng ý với bình luận đó. Lời bình luận ấy là gì? Là U23 Việt Nam trong giải này đã thi đấu tuyệt vời bởi nhiều yếu tố nhưng trong đó một yếu tố vô cùng quan trọng là sự "trong sạch" của một tập thể.

Nhìn ngược lại những năm tháng trước kia, chúng ta vẫn còn buồn về những sự cố trong đời sống bóng đá nước nhà. Buồn vì thi đấu không thành công và buồn hơn vì có những cầu thủ tên tuổi đã vướng vòng lao lý bởi sự không "trong sạch" của mình. Họ đã bán độ. Sức mạnh và vẻ đẹp của bóng đá là sức mạnh và vẻ đẹp của một tập thể. 11 cầu thủ là 11 bộ phận của một cỗ máy. Nếu một trong 11 bộ phận ấy hỏng hóc thì cỗ máy ấy luôn có nguy cơ trở thành vô dụng. Trong một trận đấu đỉnh cao, chỉ cần một hai người bán độ thì hiển nhiên một lỗ thủng không nhỏ đã hiện ra, là một lối đi được dọn sẵn cho đối thủ. Và có những cầu thủ không bán độ nhưng họ có thể biết hoặc cảm nhận được người bán độ.

Chính điều đó khi bước vào trận đấu, những cầu thủ không bán độ sẽ tự hỏi: Mình thi đấu hết mình để làm gì khi có những đồng đội đã bán rẻ lương tâm họ cho những đồng tiền. Tất cả những điều đó trở thành "đối thủ" nguy hiểm nhất cho chính đội bóng của họ. Nó giết chết cảm hứng thi đấu của những người trong sạch. Nó phản bội lòng tin yêu của những người hâm mộ và về chuyên môn nó phá vỡ trận đấu.

Tôi đã từng nghe một số người nói rằng: HLV Karl-Heinz Weigang đã từng gọi một hai cầu thủ trong đội tuyển của chúng ta sau trận đấu và hỏi "các cậu bán trận này được bao nhiêu?". Alfred Riedl đã từng nói: Nếu bóng đá Việt Nam là một nền bóng đá sạch thì đội tuyển Việt Nam không sợ gì các đội tuyển châu lục. Điều này tôi cũng đã được nghe HLV Alfred Riedl nói đại ý như vậy khi tôi có cuộc phỏng vấn ông lúc ông đang làm HLV cho tuyển Hải Phòng và chuẩn bị hết hợp đồng về nước. Nhưng đội tuyển chúng ta đã thi đấu quá thất thường và phải nói thẳng rằng có không ít mờ ám trong một vài trận đấu quan trọng. Có không ít những trận đấu của đội tuyển đã làm cho không ít cổ động viên Việt Nam và đặc biệt những cổ động viên rất am hiểu bóng đá không thể không nghi ngờ. Nhưng có lẽ cổ động viên Việt Nam lúc nào cũng giành giải "cổ động viên" cuồng nhiệt nhất thế giới cho dù bóng đá của chúng ta luôn lẽo đẽo theo sau không ít các đội bóng chỉ trong khu vực ASEAN hạn hẹp. Nhưng tới lúc này, U23 Việt Nam là một minh chứng không gì thuyết phục hơn về một nền bóng đá sạch trong nhiều nghĩa. Họ thi đấu trong một khối thống nhất đặc biệt cùng với những yếu tố khác đã làm nên kỳ tích cho bóng đá Việt Nam trong những ngày qua.

U23 Việt Nam lúc này là những cầu thủ được đào tạo bài bản, được giáo dục lòng tự trọng và tính kiên nhẫn. Một trong những người đã đóng góp không nhỏ làm nên một thế hệ mới của bóng đá Việt Nam là bầu Đức. Ông đã nỗ lực cùng các cộng sự của mình dạy cho những cầu thủ trẻ của chúng ta về sự trong sạch trong thi đấu cùng với lòng tự trọng của con người trước các hành động vì cộng đồng của họ. Cùng với

công đào tạo rất nhiều cầu thủ trong U23 Việt Nam, bầu Đức còn cùng với một số đồng nghiệp của mình đã tìm được cho U23 Việt Nam một ông thầy xuất sắc. Chúng ta thử hình dung rằng nếu một, hai cầu thủ U23 Việt Nam không thi đấu bằng một cái đầu hiểu biết và một trái tim trong sáng thì thế trận của HLV Park Hang Seo cho dù được bày bố tài tình như thế nào cũng chẳng thể nào giúp U23 Việt Nam làm được những điều không tưởng ấy. Bởi thế mà HLV Lê Thụy Hải, người Hà Đông của chúng tôi phải kêu lên rằng: "U23 Việt Nam là anh hùng dân tộc". Ông Hải cũng nói rõ một trong những yếu tố quan trọng làm nên sức mạnh của U23 chính là họ đã thành một khối thống nhất.

Sự trong sạch của một đội bóng cũng giống như một quốc gia, khi những "cầu thủ" sống và làm việc chỉ vì lợi ích cá nhân mình thì quốc gia ấy cũng sẽ... "vỡ trận". Và tôi hoàn toàn tin rằng: một trong những bí mật lớn nhất làm nên sự kỳ diệu của U23 là tinh thần thi đấu không vụ lợi hay gọi một cách khác là trong sạch. Họ đã thi đấu với lòng quyết tâm và tự trọng cao nhất. Họ đã không phản bội lại đồng đội và lòng tin yêu của các cổ động viên. Bởi thế, họ đã viết nên những trang huyền thoại của bóng đá Việt Nam.

Bầu Đức – "chiến Công Của U23 Việt Nam Không Phải Từ Trên Trời Rơi Xuống"

- Vũ Lê

Trước thềm trận chung kết của U23 châu Á, bầu Đức trải lòng với VnExpress về khát vọng dành cho bóng đá nước nhà và giải mã những câu chuyện sau ánh hào quang của đội U23.

– Là người lăn lộn với bóng đá nước nhà hàng chục năm qua, xin ông cho biết điều gì đã tạo nên thành công của U23 Việt Nam ngày hôm nay?

– Có nhiều yếu tố tạo nên thành công của U23 Việt Nam. Thứ nhất: các cầu thủ có trình độ đồng đều, tài năng, ứng xử đúng mực. Thứ hai: HLV Park Hang Seo đã làm rất tốt vai trò dẫn dắt, truyền cảm hứng, kinh nghiệm cũng như cải thiện các điểm hạn chế của cầu thủ. Thứ ba: bên cạnh trình độ cầu thủ đồng đều, đội tuyển có đủ nhân sự chất lượng thay thế các vị trí. Trên hàng ghế dự bị của U23 cũng là các cầu thủ tài năng, có thể xem là siêu dự bị. Thứ tư: chiến thuật linh hoạt: ông Park đã có sự thay đổi đấu pháp rất hợp lý, thậm chí gây bất ngờ cho từng đối thủ khác nhau, điều này giúp U23 Việt Nam không bị bắt bài khi gặp các đối thủ mạnh trong châu lục, tạo tiền đề tiến sâu vào vòng chung kết.

Tất nhiên phải kể đến cả việc thể lực, tâm lý thi đấu của các cầu thủ đã được cải thiện đáng kể. Các em đủ sức chạy băng băng và khuấy động hàng phòng ngự của đội bạn với phong thái tự tin ngay cả khi bị dẫn bàn trước. Yếu tố tâm lý được cởi bỏ, không còn mặc cảm tự ti. Tôi cho rằng cầu thủ U23 Việt Nam có thừa sự tự tin nhờ đã được đưa đi tập huấn quốc tế hoặc được cọ xát ở nhiều giải đấu khác nhau nên dày dạn trận mạc. Tóm lại, sự tỏa sáng của U23 Việt Nam là tổng hòa của rất nhiều yếu tố cộng hưởng lại, trong đó, cầu thủ chất lượng và huấn luyện viên giỏi là hai nhân tố quyết định thành công như hiện nay.

– Nhưng theo ông, đâu mới là yếu tố quan trọng nhất dẫn đến thành công của U23 Việt Nam?

– Nếu nhìn nhận từ gốc rễ, nguyên nhân thành công đến từ yếu tố con người. Các cầu thủ đều đã được giáo dục, rèn luyện bài bản qua các lò đào tạo trẻ chuyên nghiệp. Tôi muốn nhấn mạnh công tác đào tạo trẻ vì đây là chìa khóa thành công bền vững và thuyết phục nhất. Các chiến công vừa qua của U23 không từ trên trời rơi xuống, cũng không có chuyện ăn may mà là quả ngọt từ chặng đường dài đầu tư của các lò đào tạo trẻ. Các cầu thủ của U23 không phải là tay ngang mà đều đến lò đào tạo như học viện HAGL Arsenal JMG, PVF, Hà Nội, Viettel...

Chỉ có công tác đào tạo bài bản mới sản sinh ra những lứa cầu thủ vừa có tài năng, vừa có đạo đức, nhân cách và hành xử đúng mực đồng thời có trình độ văn hóa. Tôi tin rằng, làn sóng các lò đào tạo trẻ sẽ tiếp tục xuất hiện ngày một nhiều trên cả nước. Đây là cơ hội giúp Việt Nam đủ sức chinh phục không chỉ giải đấu châu lục mà còn tiến xa hơn ở những giải đấu thế giới trong thời gian tới.

– Chiến công của U23 Việt Nam khiến ông có suy nghĩ gì về chặng đường gian khổ cách đây hơn 10 năm, khi ông đơn thương độc mã đầu tư lò đào tạo học bóng đá trẻ chuyên nghiệp?

– Tôi đầu tư lò đào tạo trẻ chuyên nghiệp tại Việt Nam đến nay đã bước sang năm thứ 11. Chặng đường dài, nhiều thăng trầm, có những lúc kinh tế khó khăn nhưng tôi quyết theo đuổi tới cùng và không cảm thấy gian khổ chút nào. Trái lại tôi thấy vui sướng và hạnh phúc vì sau những bộn bề lo toan việc kinh doanh, mình còn có những chiều ngồi xem tụi nhỏ đá bóng.

Ngày xưa, vì tự ái dân tộc, tôi khát khao muốn đưa bóng đá Việt Nam vượt qua Thái Lan nên không ngại tốn kém. Năm 2007 lò đào tạo bóng đá trẻ theo chuẩn quốc tế HAGL Arsenal JMG ra đời. Cách tuyển học viên rất đặc biệt, các em ở độ tuổi 10-11-12 đều phải trải qua kỳ thi được chấm điểm khắt khe. Rất nhiều em có năng khiếu, kỹ thuật chơi bóng

vượt trội vẫn bị đánh rớt, đến độ tôi tiếc quá, thu nhặt về một lớp năng khiếu riêng để đào tạo cho đỡ phí nhân tài. Ngược lại, có em bị trượt ở Nghệ An lại lọt vào mắt xanh nhà tuyển trạch Arsenal JMG, Công Phượng là một ví dụ điển hình.

Giáo án giảng dạy và các bài tập của Arsenal JMG áp dụng cho học viên cũng rất linh động, được điều chỉnh, thay đổi liên tục. Các em vừa học bóng đá, vừa học văn hóa song song với học ngoại ngữ, mới mẻ hơn cả là hướng tới mục tiêu giao tiếp bằng tiếng Anh. Đây là những điều chưa từng xảy ra ở quốc gia vùng trũng bóng đá như Việt Nam. Đổ tiền đào tạo trẻ, tôi chấp nhận thực tế rằng đầu tư bóng đá mất rất nhiều thời gian. Phải mất ít nhất 7 năm mới có một lứa cầu thủ đủ độ chín như Công Phượng, Tuấn Anh, Xuân Trường… Tôi từng bị "ném đá" là chơi ngông, làm chuyện vô bổ vì đầu tư vào lò đào tạo trẻ chuyên nghiệp trong chặng đường 10 năm qua nhưng vẫn kiên trì đeo "nón cối, đội mũ bảo hiểm" để tiếp tục theo đuổi.

Ngày hôm nay, nhìn thành công U23 đạt được, tôi trộm nghĩ giá mà đầu tư đào tạo bóng đá trẻ sớm hơn, giá mà có chiến lược đào tạo bóng đá trẻ xuyên suốt ở tầm quốc gia sớm hơn, có lẽ Việt Nam đã sớm vươn lên thành con rồng châu Á trong bảng xếp hạng bóng đá, thậm chí có quyền chạm đến suất dự World Cup.

– Mục tiêu ban đầu của ông khi xây dựng học viện chủ yếu là mong Việt Nam vượt mặt Thái Lan, vô địch SEA Games. Nhưng bây giờ lứa cầu thủ này không vô địch SEA Games mà lại có thành tích tốt ở giải châu Á, ông cảm thấy thế nào?

– Thất bại tại SEA Games vừa rồi là chuyện đã qua. Thế nhưng tôi muốn khẳng định lại rằng đây là lứa cầu thủ rất tài năng, xứng đáng là niềm tự hào của bóng đá Việt Nam. Lẽ ra lứa cầu thủ này phải vô địch SEA Games mới đúng. Không chỉ đến giải U23 châu Á lần này họ mới bộc lộ tài năng của mình. Trước đó, các em đã sớm cho thấy khả năng ở lứa tuổi U19, U20. Vì thế thất bại tại SEA Games 29 diễn ra ở Malaysia

năm ngoái để lại trong tôi nỗi tiếc nuối vô cùng. Tôi nghĩ có nhiều người cũng tiếc như tôi. Tại sao tôi nói như thế, vì chính những con người đó, chính các cầu thủ và cả thủ môn dự bị thời SEA Games đó đang tỏa sáng rực rỡ ngày hôm nay tại sân chơi cao hơn ở tầm châu lục.

Với tư cách phó Chủ tịch VFF, tôi từng tuyên bố nếu U22 Việt Nam không vô địch SEA Games 29 sẽ từ chức. Tôi cũng đã nộp đơn như lời hứa lên VFF xin từ chức nhưng chưa được chấp thuận. Trong thời gian tới, dù rút khỏi VFF nhưng tôi vẫn dõi theo đội tuyển và ủng hộ đội tuyển hết mình. Bóng đá đã ăn vào máu thịt như linh hồn tôi.

– Xin ông đánh giá thêm về cơ hội vô địch của U23 bước vào trận chung kết vào thứ Bảy tuần này và mục tiêu lớn hơn cho thời gian tới của đội tuyển là gì?

– Tôi cũng như 90 triệu dân Việt Nam đặt niềm tin mãnh liệt vào chức vô địch. Tất nhiên để vô địch phải hội tụ rất nhiều yếu tố. Nhưng một khi đã vào đến chung kết thì Việt Nam không ngán bất cứ đối thủ nào. Các em sẽ đá với khát khao lớn nhất và với tinh thần không có gì để mất. Lúc này chính Uzbekistan mới là đội chịu áp lực lớn hơn. Tôi thường nhắm mắt lại, tưởng tượng ra cảnh Công Phượng, Xuân Trường, Văn Thanh, Quang Hải, Tiến Dũng, Hồng Duy và nhiều em nữa trong đội tuyển sẽ đá đấm tuyệt vời ra sao. Với tài năng của các em, không gì là không thể.

Với tư thế hiên ngang vào chung kết U23 châu Á, Việt Nam hiển nhiên được xem là đội nhất nhì châu lục và có quyền tham vọng về suất đá World Cup. Sắp tới khi suất tham dự giải thế giới mở rộng từ 4, 5 suất lên 6 suất cho châu Á thì Việt Nam hoàn toàn có thể đứng trong hàng ngũ đó. Cần phải có tham vọng lớn hơn, mục tiêu cao hơn để phấn đấu, như thế mới là tinh thần phát triển bóng đá.

– Từ thành công của U23, theo ông bóng đá Việt Nam cần phải làm gì để tiếp tục phát triển trong thời gian tới?

– Tôi khẳng định lại một lần nữa, chỉ có một con đường là đầu tư bài bản vào các lò đào tạo trẻ mới có thể giúp bóng đá Việt Nam vươn ra châu lục và thế giới. Đây là những cái nôi sinh ra các lứa cầu thủ toàn diện: có tài, có tâm, có tầm và có đạo đức, nhân cách cũng như văn hóa bóng đá chuẩn mực. Tôi tin chắc rằng với hình mẫu điển hình của U23 Việt Nam đều là quân tinh nhuệ từ các lò đào tạo trẻ, Chính phủ đã nhìn thấy được cần phải có một chiến lược quốc gia xuyên suốt để phát triển bóng đá chuyên nghiệp.

Tôi không thể giấu niềm hạnh phúc lẫn tự hào khi thấy Xuân Trường mang băng đội trưởng U23 Việt Nam xuất thân từ lò đào tạo trẻ của HAGL Arsenal JMG đã điềm tĩnh, tự tin và khiêm tốn trả lời báo chí nước ngoài bằng tiếng Anh. Tôi tin rằng tất cả các cầu thủ của lò đào tạo trẻ của Việt Nam hiện nay đều hướng tới hình mẫu này và đều có thể làm tốt như thế.

Nhiều cường quốc bóng đá đã đẩy mạnh công tác đào tạo bóng đá trẻ như Hàn Quốc, Nhật Bản và họ đã gặt hái những thành công vang dội. Việt Nam đã, đang và sẽ đi theo quỹ đạo này, tập trung nhiều hơn nữa vào việc phát triển các lò đào tạo trẻ để làm bàn đạp tiến ra sân chơi châu lục và thế giới. Nếu làm tốt điều này, tôi tin việc bóng đá Việt Nam gặt hái vinh quang cao hơn chỉ là vấn đề thời gian.

(Bài viết được đăng tải trênVnExpress ngày 26/01/2018)

Từ Câu Chuyện U23 - Tuổi Trẻ Là Những Ước Mơ, Là Những Đam Mê, Là Một Bầu Nhiệt Huyết Hừng Hực Cháy

- Vũ Hoàng

U23 Việt Nam đã không thể đi đến đích cuối cùng trong hành trình kỳ diệu tại giải U23 châu Á. Nhưng chặng đường ấy đã khiến cả một dân tộc sục sôi, tiếp thêm ngọn lửa của khát khao chinh phục những thử thách cho lớp trẻ.

Hãy nhìn vào Quang Hải! Sau khi ghi bàn san bằng tỷ số trong trận chung kết, anh hướng về phía khán đài, hai tay vung lên như muốn nói "Hãy cổ vũ mạnh mẽ lên! Chúng tôi sẽ không lùi bước dù phía trước còn rất gian nan".

Hãy nhìn vào cách mà các cầu thủ ăn mừng sau mỗi bàn thắng, nhìn vào cách họ cùng nhau dọn tuyết trên sân, chắt chiu cho quả đá phạt trực tiếp, nhìn vào cách họ bênh vực lẫn nhau khi đối thủ lao vào gây hấn! Đó là tinh thần đoàn kết của những chàng trai trẻ. Họ là một đội ngũ, là một tập thể, là một khối gắn kết. Không còn phân biệt nơi sinh ra, không còn phân biệt lò đào tạo, không còn phân biệt giữa các câu lạc bộ nữa. Chỉ còn lại một đội bóng duy nhất, một trái tim duy nhất: U23 Việt Nam!

Hãy nhìn vào cách các cầu thủ chiến đấu đến cùng ngay cả khi bị dẫn bàn trong những phút cuối, quyết không chịu buông xuôi! Phút thứ 4 hiệp phụ của trận tứ kết, Iraq vươn lên và những chàng trai áo đỏ đã đáp trả bằng 2 bàn thắng chỉ trong 5 phút. Phút 87 của trận bán kết, Qatar bất ngờ dẫn 2-1 nhưng chúng ta lại san bằng tỷ số ở thời điểm không ai có thể nghĩ tới. Và trong trận chung kết, các cầu thủ đã nỗ lực đến khi tiếng còi kết thúc vang lên mà không hề bỏ cuộc.

Hãy nhìn vào cách mà Tiến Dũng nén đau thi đấu, vào cách mà Duy Mạnh nghiến răng ở lại trên sân dù "đau đến tắc thở" (lời của HLV Park Hang Seo), vào cách mà các cầu thủ đã gần như kiệt sức vẫn không hề gục ngã! Chỉ có nhiệt huyết của tuổi trẻ mới khiến các chàng trai kiên cường đến thế.

Hãy nhìn vào cách Xuân Trường và đồng đội triển khai lối chơi! Không có trận đấu nào mà U23 Việt Nam không bị đối phương dồn ép. Nhưng toàn đội vẫn bình tĩnh, tìm ra phương án phản công và chiến thắng. Hay như khi đối diện với sức ép từ việc bị dẫn trước ở loạt luân lưu, Tiến Dũng vẫn chặn đứng đối thủ còn Xuân Trường thản nhiên ghi bàn bằng cú sút thẳng vào chính giữa khung thành.

Và hãy nhìn vào cách U23 Việt Nam bình thản đón nhận những quyết định có phần thiên vị đối phương của trọng tài mà không hề nóng giận hay cay cú ăn thua. Nghịch cảnh là thế! Khó khăn là thế! Nhưng họ sẵn sàng chấp nhận và vượt qua để rồi ngẩng cao đầu khi chiến thắng và vẫn ngẩng cao đầu khi thất bại.

Tinh thần và khát vọng, dũng cảm và kiên cường, thông minh và bình tĩnh, đoàn kết và mạnh mẽ, những gì mà U23 Việt Nam thể hiện chẳng phải là điều mà những người trẻ cần phải có để chinh phục giấc mơ của chính mình trong tương lai?

Thế giới được xây nên bởi tri thức của những người giàu kinh nghiệm nhưng cũng bởi sức mạnh, ý chí và nhiệt huyết của tuổi thanh xuân.

Năm 1777, chàng trai 20 tuổi Lafayette vượt Đại Tây Dương sang châu Mỹ, giúp đỡ những người bạn của mình giành quyền độc lập, để rồi sau này được tôn vinh là "anh hùng của hai thế giới". Năm 1905, một thanh niên 26 tuổi đã công bố "Thuyết tương đối" vĩ đại, làm đảo lộn cả giới khoa học. 70 năm sau, một chàng trai khác ở độ tuổi 21, mở công ty trong gara cũ kỹ của mình, tạo nên bước khởi đầu của đế chế Apple

ngày nay. Và còn nhiều, nhiều người trẻ khác từng bước, từng bước đã và đang làm thay đổi hoàn toàn cuộc sống.

Những người trẻ, các bạn vẫn đang thu mình trong "tổ kén" hay sẵn sàng bước ra ánh sáng để chinh phục tương lai? Các chàng trai áo đỏ đã vượt qua "ao làng" để bơi đến một cái đích xa hơn bằng trí tuệ, sức mạnh và lòng quả cảm của mình. Còn bạn, bạn đã chuẩn bị điều gì để đạt được ước mơ?

BÀI HỌC KINH NGHIỆM VÀ LỜI NHẮC NHỞ VỚI CÔNG TÁC ĐÀO TẠO

Ngẫm Nghĩ Sau Hai Trận Thua Của U23 Việt Nam

- Lê Huy Khoa

Mọi người cứ tiếp tục vui vì chúng ta đáng được vui, niềm vui của các bạn là sự cổ vũ lớn lao cho U23.

Nhưng tôi, dù có nhận được sự động viên và cổ vũ, tôi vẫn tiếc nuối. Tôi xin tổng kết những bài học từ hai trận thua của U23 trước Hàn Quốc và Uzbekistan để ứng dụng vào cuộc sống, hy vọng không ngắt mạch vui của mọi người.

1. Thành bại ăn nhau ở sự chuẩn bị. Đối thủ cũng hiểu chúng ta, cũng phân tích chúng ta chứ không phải chỉ mình chúng ta hiểu họ, họ cũng biết Công Phượng nguy hiểm nên họ bắt rất chặt, thậm chí là sẵn sàng phạm lỗi, họ cũng biết cầu thủ nào chơi chân nào thuận, chơi chân nào nghịch để hạn chế, họ biết chúng ta cao hay thấp, yếu hay mạnh điểm gì. Bóng đá ăn nhau ở chỗ phân tích đối thủ, đội Hàn Quốc có cả một đội ngũ chuyên phân tích các trận đấu nên họ biết rất rõ đối phương là ai. Muốn không thất bại phải hiểu mình hiểu người. U23 thành công vì làm rất tốt điều này.

2. Chỉ có thất bại mới chứng minh những ưu nhược điểm rõ nhất, còn trước đó chỉ là phỏng đoán. Thể lực chúng ta không hề yếu như xưa nay vẫn phân tích, nhưng độ tập trung, thói quen chơi bóng kiểu Đông Nam Á, phạm lỗi về chiến thuật là những điều cần phải rút kinh nghiệm.

3. Cần có thất bại tạm thời. Nhật đá giao hữu thua Thái, nhưng đá giải thật thì thắng, Hàn Quốc đá giải trước 2002 thua tan nát, nhưng đó là những trải nghiệm thú vị, họ giấu bài, giấu người cho đến khi cần.

4. Muốn trưởng thành, hãy thừa nhận và chúc mừng cho chiến thắng của Uzbekistan, họ thắng cả Nhật, thắng cả Hàn Quốc với hiệu số bàn

thắng khủng. Từ đó phân tích họ hơn chúng ta điểm gì để tìm cách khắc phục cho trận đấu tiếp theo.

5. Để chiến thắng, đối thủ có thể động viên cả những tiểu xảo nhỏ nhất nhưng được phép, cầu thủ Hàn Quốc sử dụng tiểu xảo chửi lẩm bẩm, gây ức chế, cầu thủ Qatar đá bóng sang sân đội khác khi tập, cổ động viên Iraq lấn lướt tinh thần ngay tại khách sạn… Đội nào không biết chơi tiểu xảo, chơi bóng đá đẹp mà thua ngây thơ thì ráng chịu thôi. Thua đẹp hơn chiến thắng bẩn chỉ là câu nói của những người hay thua trận.

6. Thành công cần phải có nhiều yếu tố hội tụ, thất bại thì chỉ cần 1 là đủ.

7. Chuẩn bị chu đáo cũng vẫn có thể thất bại, nhưng không chuẩn bị chu đáo thì chắc chắn 100% thất bại. Hãy đừng làm gì khi chưa chuẩn bị chu đáo.

8. Tâm thế sau thất bại quan trọng hơn thất bại, có kẻ bi quan, có kẻ quyết phục thù, có kẻ từ bỏ, có kẻ hận thù và quan trọng nhất là phải “Ngẩng cao đầu mà bước tiếp”.

9. Nếu thất bại không được lãng quên thì sẽ trở thành thói quen, thói quen thất bại là điều cực kỳ bi thảm cho một đời người. Trong bóng đá, tất cả các đội bóng đều có khái niệm là “kỵ giơ”, nhưng thực ra đó là thua về tâm lý, vì thế vào sân thì sẽ phải quên hết những thất bại trước đó, làm gì cũng phải như LẦN ĐẦU TIÊN ấy.

10. Sau thất bại cần tổng kết nguyên nhân. Thất bại có thể do thái độ, thất bại có thể do năng lực, thất bại có thể do rủi ro... Nhưng thất bại thảm hại nhất là thất bại không thể hiểu tại sao thất bại và thất bại vì không có mục đích cụ thể.

11. Thất bại thì học được nhiều hơn thành công, nhưng đại đa số người ta không học nên thua tiếp.

12. Không làm gì thì sẽ không bao giờ có thất bại. Thất bại cũng là một phần của cuộc sống.

13. Ai cũng nói là có nhiệt huyết sẽ thành công, nhưng đó là điều kiện đủ, điều kiện cần vẫn phải là trí tuệ.

14. Có thất bại một lần và thất bại vĩnh viễn, có thất bại cho phép và thất bại không cho phép. Hãy hiểu rõ nó trước khi hành động, có thất bại không bao giờ sửa chữa được.

15. Thất bại cũng theo nguyên tắc 80-20, giảm được 20% nguyên nhân chính thì giảm được 80% nguy cơ thất bại. Biết rõ và giảm được 80% ưu điểm của đối phương chính là thành công của U23.

16. Thiếu tự tin nên thất bại là thất bại ngu xuẩn và đáng chê trách nhất, U23 tìm được tự tin nên có chiến thắng, trận đầu thiếu tự tin nên thất bại.

17. Thất bại một lần thì do rủi ro, nhưng thất bại nhiều lần thì do năng lực.

18. Thất bại đáng chê trách nhất chính là từ bỏ. U23 không buông xuôi dù bị dẫn trước trong nhiều trận.

19. Thất bại không phải là tội ác, nhưng nó có thể là vết xước trong tâm hồn.

20. Sau thất bại sẽ biết ai là bạn là thù, thất bại thì người ta rời xa, thành công thì người ta tìm đến cũng là lẽ thường tình. Trên sân Kim Sơn, khán giả Trung Quốc cổ vũ cho… Việt Nam chứ không phải là Hàn Quốc hay các đội khác.

21. Có thời điểm cho phép thất bại, nhưng cũng có thời điểm thì tuyệt đối không, có những việc cho phép thất bại những cũng có những việc tuyệt đối không. Thất bại phút cuối trận đấu và cuối đời người là điều không nên làm. Thất bại ở trận đầu tiên với Hàn Quốc là cho phép, nhưng thất bại ở trận với Uzbekistan chính là không thể cho phép về mặt chuyên môn và giá trị cơ hội.

22. Thất bại là bắt đầu của một vòng tuần hoàn ác nghiệt, phải cắt bỏ nó ngay, vì thất bại này sẽ dẫn đến thất bại khác đấy. Nếu không có sự cổ vũ của người hâm mộ, vết thương lòng của cầu thủ sẽ lớn hơn rất nhiều.

23. Câu nói thất bại là mẹ của thành công chỉ là câu an ủi đơn thuần. Người ta đã mất hết tự tin, hoặc bỏ luôn ý định mình làm sau khi thất bại mà hiếm khi dám làm tiếp lần 1, lần 2. Vì thế đã làm gì thì nên quyết làm cho bằng được.

24. Thành công có thể có ngẫu nhiên và may mắn, nhưng thất bại thì không. Thành công của U23 có người nói là do may mắn, đúng, nhưng không ai may mắn vào đến trận chung kết.

25. Hãy phân biệt thử nghiệm thất bại và thực nghiệm thất bại. Thử nghiệm là làm thử việc chưa hoàn thiện và cho phép thất bại, còn thực nghiệm là làm thật, không cho phép thất bại.

26. Nên quên thất bại, nhưng đừng quên bài học nó để lại.

27. Bạn sẽ vô cùng đau khổ sau khi biết rằng thất bại này của mình là do thiếu tập trung. Thua ở phút 119'30'' thì có thể nói là vô cùng đáng tiếc. Họ thay người và ta thiếu tập trung 30 giây nên trả giá.

28. Chỉ có ai dũng cảm và cầu tiến mới dám nghe những lời khuyên, thậm chí là lời chê bai sau thất bại.

29. Trước khi bắt đầu nếu không đủ niềm tin 100% chiến thắng thì sẽ thất bại.

30. Cùng là thất bại, nhưng có thất bại bị soi mói, có thất bại được tung hô. Nhưng nếu chúng ta làm chuyên môn thì phải lạnh lùng và nhìn đúng sự thật. Thất bại vẫn là sự thật phải thừa nhận mà chúng ta phải nhìn thẳng vào đó để tìm lời giải.

31. Hỡi các chiến binh, thất bại lần này người hâm mộ tha thứ vì chúng ta thất bại nhưng đã tiến bộ, nhưng thất bại lần sau như thế thì chúng ta sẽ bị đưa lên thớt đấy, tỉnh dậy đi thôi nào để làm tiếp việc dở dang.

Ghi lại tâm trạng tiếc nuối sau thất bại ở trận chung kết, nhưng giờ mới kể mọi người nghe.

Hy vọng đây là bài học để chúng ta thành công hơn.

Những Bài Học Lớn Sau Kỳ Tích Của U23 Việt Nam Là Gì?

- Vũ Song Toàn

Khi người ta đã tận lực vì một điều gì đó, thành hay bại đều lan truyền năng lượng tích cực tới tất cả những người xung quanh. Một nguồn năng lượng sạch trong, thấm vào từng tế bào yêu thương, chia sẻ và đồng cảm sâu sắc.

Hậu vệ Vũ Văn Thanh khoanh tay đứng hiên ngang sau khi thực hiện thành công cú sút 11m quyết định đưa đội tuyển U23 Việt Nam vào chung kết có lẽ là hình ảnh lung linh nhất cho kỳ tích của bóng đá Việt Nam tại AFC U23 châu Á.

Đó là hình ảnh của sự kiêu hãnh, của niềm tin, khát vọng vượt qua mọi rào cản, được tích tụ và vỡ òa của tuổi trẻ Việt Nam. Một hình ảnh thực sự gây xúc động khiến bất cứ ai là người Việt xem đi xem lại nhiều lần không chán. Một hình ảnh khiến chúng ta không chỉ yêu thương mà còn như một động lực thúc giục tất cả phải nỗ lực hơn nữa để xứng đáng với trọng trách của mình.

VÌ SAO U23 VIỆT NAM ĐƯỢC "YÊU KHÔNG HỐI TIẾC"?

Ngay cả những cựu chiến binh đã ở tuổi thất thập cũng bảo rằng, chưa bao giờ có một ngày hội nào có thể sánh với lễ đón đội tuyển U23 Việt Nam về nước. Cũng chưa từng có buổi truyền hình trực tiếp nào trên đài truyền hình quốc gia lại kéo dài và kịch bản bị phá sản hoàn toàn như thế.

Không chỉ tại Thủ đô, khắp các hang cùng ngõ hẻm trên dải đất hình chữ S và trên thế giới, nơi có sự hiện diện của người Việt, hàng triệu con tim dường như hòa cùng nhịp đập. Hình ảnh cụ bà 95 tuổi khuôn mặt đầy vết chân chim, những em bé mặt búng ra sữa đều dán lá cờ tổ quốc

trên má, đứng hàng tiếng đồng hồ trong giá rét, háo hức mong chờ các chàng trai bằng xương thịt dù chỉ thoáng qua... thực sự gây xúc động mạnh.

Có lẽ phải yêu lắm người ta mới có thể xả thân như vậy. Bởi chỉ xét ngay mỗi người chúng ta thôi, nếu bị người yêu "bỏ bom" 1 tiếng đồng hồ là chắc chắn có chuyện rồi. Vậy mà biển người cứ chờ, cứ mong, không một ai than van, không một lời oán thán. Tất cả đều hướng về những người hùng của mình như những người thân yêu xa cách lâu ngày, với một tình yêu không hối tiếc.

Bí quyết nào khiến ông thầy Park Hang Seo và các học trò chinh phục hoàn toàn tình yêu của người hâm mộ đến thế?

Trước hết là sự TẬN LỰC vì màu cờ sắc áo. Bên cạnh hình ảnh lung linh của Vũ Văn Thanh, có không ít những khoảnh khắc đã lay động trái tim của tất cả chúng ta.

Đó là trung vệ Bùi Tiến Dũng, trong những phút đầu của hiệp phụ thứ 2 trận chung kết, miệng toe toét máu sau pha va chạm với đối phương, vẫn nhất quyết không chịu rời sân để bác sĩ chăm sóc. Ông trọng tài Oman phải rất kiên quyết Dũng mới vội vàng chạy ra, vừa chạy vừa ngoái lại với một tâm trạng lo lắng tột độ. Sau vài giây được bác sĩ cầm máu, anh vội vàng lao ngay về vị trí.

Đó là Duy Mạnh, ở những phút cuối trận bán kết gặp Qatar hứng trọn quả tạt bóng vào mặt khiến máu mũi chảy ròng ròng. Trận đấu phải tạm dừng ít phút để các bác sĩ vào chăm sóc cho anh. Gượng dậy với chiếc bông dài ở mũi, Mạnh tiếp tục xả thân cho đến khi hiệp 2 trôi qua được 20 phút, HLV Park Hang Seo quyết định rút ra để thay đổi chiến thuật và giữ an toàn cho anh.

Đó là Quang Hải, sau khi ghi bàn thắng để đời vào lưới Australia, anh đã hôn vào lá cờ đỏ sao vàng trên ngực áo, ôm mặt và chỉ tay lên trời bật khóc – những giọt nước mắt của niềm hạnh phúc vô biên, của sự nỗ lực vượt ngưỡng.

Đó là khi trọng tài nổi hồi còi kết thúc 120 phút của trận chung kết, những đôi chân đỏ vững vàng quỵ xuống thảm tuyết trắng. Nước mắt lăn dài trên khuôn mặt những người đàn ông mạnh mẽ, buồn nao lòng vì bị "tước đoạt" chiến quả vào những phút cuối. Các cầu thủ rơi nước mắt, hàng triệu người hâm mộ cũng rơi nước mắt. Hơn cả sự tiếc nuối, ấy là sự đồng cảm về sự may rủi phải chấp nhận trong bóng đá.

Khi người ta đã tận lực vì một điều gì đó, thành hay bại đều lan truyền năng lượng tích cực tới tất cả những người xung quanh. Một nguồn năng lượng sạch trong, thấm vào từng tế bào yêu thương, chia sẻ và đồng cảm sâu sắc.

Sự ĐỒNG LÒNG là yếu tố tiếp theo mà đội quân của Park Hang Seo tạo dựng được trong lòng người hâm mộ.

Trong cuộc trò chuyện với VTV6 tối 29/1, Xuân Trường tiết lộ, sau trận ra quân thất bại 1-2 trước Hàn Quốc, anh và đồng đội đã nhận ra một điều gì đó phải làm. Thế là buổi tối hôm ấy, chỉ có các cầu thủ ngồi lại với nhau, không ai bảo ai, tất cả đều thống nhất một ý chí: chúng ta đến đây không phải "cọ xát, học hỏi" nữa, mà phải quyết tâm làm được hơn thế, phải tin rằng chúng ta làm được hơn thế. Đó chính là buổi tối quyết định, buổi tối đặt nền móng cho cú sút cháy lưới Australia của Quang Hải và mở ra con đường lịch sử của đội tuyển U23 Việt Nam tại Thường Châu.

Muốn làm nên điều khác biệt, đầu tiên phải xuất phát từ suy nghĩ khác biệt. Vâng, nếu như Xuân Trường và đồng đội cứ để cái buổi tối hôm ấy trôi đi như thường lệ mà không tập hợp nhau lại, hối thúc tinh thần, sự tự ái nghề nghiệp, và xa hơn là niềm tự hào dân tộc… thì liệu chiến công có thể đến? Nhưng một vấn đề nữa đặt ra: nếu người đội trưởng không đủ năng lực, phẩm chất, uy tín như Xuân Trường thì liệu anh ta có thể tập hợp được đồng đội của mình, cùng nhau nhìn về một hướng?

Hãy nghe Xuân Trường trả lời một nhà báo nước ngoài khi được hỏi "Theo anh, ai là ngôi sao của đội tuyển U23 Việt Nam?": "U23 Việt Nam không có ngôi sao. Ngôi sao duy nhất chúng tôi có nằm ở bên ngực trái của mình". Một câu trả lời khiến tất cả phải rung động. Nó thể hiện toàn bộ tư chất của một thủ lĩnh. Một người đội trưởng như thế, làm sao các đồng đội của anh có thể không đồng lòng?

ĐỘNG LỰC ĐỂ TỈNH THỨC?

"Sự thành công được tạo nên không từ bất cứ bí mật nào. Đó chỉ là kết quả của sự chuẩn bị, làm việc hết sức mình và rút ra kinh nghiệm từ những thất bại". Câu nói của cựu ngoại trưởng Mỹ Colin Powell có lẽ đã lột tả đầy đủ chiến tích của thầy trò HLV Park Hang Seo tại giải U23 châu Á.

Đã có rất nhiều bài báo phân tích về nguyên nhân tạo nên kỳ tích của thầy trò HLV Park Hang Seo tại giải này mà trong đó yếu tố may mắn cũng được nhấn mạnh. Tuy nhiên, may mắn sẽ không thể tìm đến nếu chúng ta không lao động nghiêm túc, dành toàn bộ tâm trí và sức lực cho công việc với một tinh thần bất vụ lợi.

Xét ngay trong lĩnh vực bóng đá, chưa bao giờ tính từ khi bóng đá Việt Nam hội nhập trở lại với quốc tế (1991), chúng ta có một dàn cầu thủ mà từng hơi thở, từng bước chạy của họ đều được tin tưởng tuyệt đối về sự trong sạch.

Ngay cả thế hệ được xem là "vàng" (nhưng chưa từng vô địch Đông Nam Á) như Hồng Sơn, Huỳnh Đức, Công Minh…, hay thế hệ "vàng" thật (đem về 1 chức vô địch AFF năm 2008) như Công Vinh, Minh Phương, Tài Em… cũng bị đặt không ít dấu hỏi sau mỗi thất bại "lãng xẹt". Bên cạnh đó, một thế hệ đong đầy kỳ vọng như Văn Quyến, Quốc Vượng, Quốc Anh, Bật Hiếu… thực sự đã tạo nên một vết nhơ tại SEA Games 2005 và là nguyên nhân lớn, góp phần khiến người hâm mộ tẩy chay bóng đá nước nhà. Thất bại của họ nhận nhiều oán trách hơn cảm thông, bởi họ đã không thực sự tận lực và dấn thân.

Ngoài việc làm tấm gương cho đồng nghiệp, ông Park và các học trò còn giúp Liên đoàn bóng đá Việt Nam "ngộ" ra điều gì đó chăng? Nếu thực sự cầu thị, các quan chức của VFF cần xem thành công của U23 Việt Nam là cơ hội vàng để họ ngồi lại với nhau một cách nghiêm túc, phân tích thật kỹ lưỡng và căn cơ tiềm năng phát triển của bóng đá nước nhà để rồi có một chương trình hành động thực sự hiệu quả. Và điều quan trọng nhất, họ phải là một tập thể đoàn kết chứ không phải tập hợp những cá nhân rời rạc, chỉ biết lo cho lợi lạc của bản thân.

Và không chỉ bóng đá. Trong cuộc tiếp đón các tuyển thủ trẻ tại phòng họp Diên Hồng chiều 29/1, Chủ tịch quốc hội Nguyễn Thị Kim Ngân nhấn mạnh, "giải Á quân mà U23 giành được đã cho thấy dân tộc Việt Nam có thể làm được nhiều điều to lớn trên các lĩnh vực. Thành công đó có giá trị thúc đẩy thế hệ trẻ Việt Nam tiếp tục rèn luyện, phấn đấu giành được những thành tựu lớn hơn nữa cho đất nước".

Quả là thành công của đội tuyển U23 Việt Nam đã đi quá xa so với nhiều lĩnh vực của đất nước.

Chúng ta có cảm thấy hổ thẹn không khi cho đến bây giờ Việt Nam vẫn chưa có tên trong top 300 trường đại học hàng đầu châu Á? Những người làm cha mẹ có thực sự an tâm ở công sở khi thỉnh thoảng lại xuất hiện những clip học sinh bị bạn bạo hành?

Chúng ta có đau lòng không khi liên tục có những sự cố y tế sơ đẳng khiến biết bao gia đình phải mất người thân? Vấn nạn vệ sinh an toàn thực phẩm thì luôn thời sự và nhức nhối hằng ngày.

Hai lĩnh vực giáo dục, y tế là nền móng, là chỉ số căn bản phản ánh sự phát triển của một đất nước và hạnh phúc của người dân.

Con số tăng trưởng GDP 2017 vượt dự kiến hết sức đáng ghi nhận và vui mừng. Nhưng chỉ có thể nói là thành công nếu các doanh nghiệp không còn phải khổ sở vì nạn "tham nhũng vặt", bớt đi sự lo toan bởi những chính sách thay đổi bất thình lình. "Trên rải thảm, dưới rải đinh"

– câu nói nổi tiếng của một đại biểu quốc hội phản ánh chính xác thực trạng hoạt động kinh doanh của các doanh nghiệp tư nhân, được chính phủ xác định là động lực của nền kinh tế, hiện nay.

Kỳ tích của U23 Việt Nam không chỉ làm nức lòng hơn 90 triệu người dân, mà nó còn vô cùng ý nghĩa khi diễn ra vào thời điểm chúng ta đang chuẩn bị đón mùa xuân mới. Làn gió ấm áp của học trò HLV Park Hang Seo sẽ là nguồn cảm hứng lớn, khiến tất cả chúng ta như tỉnh thức, cùng đồng lòng lập nên kỳ tích trên mọi lĩnh vực, xứng danh con Rồng cháu Tiên?

(Bài viết đăng trên Báo Tuổi trẻ Đời sống ngày 1/02/2018)

Công Thức, Bài Học Nào Để Tiếp Tục Đưa Nền Bóng Đá Việt Phất Lên?

- Phan Đăng

Mặc dù thua nghiệt ngã trong những khoảnh khắc cuối cùng của trận đấu cuối cùng – trận chung kết, nhưng rõ ràng những gì mà lứa U23 làm được tại Vòng chung kết U23 châu Á không khác gì một câu chuyện trong mơ. Giấc mơ ấy, rất nhiều thế hệ đàn anh của họ (tính từ năm 1995) đã từng mơ, nhưng không bao giờ chạm đến. Vậy thì rốt cuộc công thức nào và bài học nào từ một giải đấu trong mơ cần phải rút tỉa để có thể tiếp tục đưa cả một nền bóng đá phất lên?

BÀI HỌC THỨ NHẤT: PHẢI SẠCH HÓA BẢN THÂN MÌNH

Chưa bao giờ bóng đá Việt Nam có một lứa cầu thủ mà niềm tin vào sự trong trẻo sạch sẽ lại lớn đến như thế. Với thế hệ vàng trước đây, trận thua đau Singapore 0-1 ở chung kết Tiger Cup 1998 (tiền thân của AFF Cup bây giờ) vẫn là một dấu hỏi lớn, vì có khá nhiều thành viên của trận thua ấy chơi thân với giới giang hồ, và cũng vì trước đó, tại Tiger Cup 1996, thầy ngoại Weigang từng chỉ thẳng mặt 4 cầu thủ và hỏi: Các cậu đã bán trận này bao nhiêu? Thế hệ ấy bây giờ có người giải nghệ, có người chuyển sang công tác huấn luyện.

Sau đó là đến “thế hệ bạc” của đầu những năm 2000 – thế hệ gắn liền với trận thua lạ Thân Hoa Thượng Hải trong ngày khai mạc sân Mỹ Đình, cũng là thế hệ mà sát sạt thời điểm SEA Games năm 2003 còn tạo ra nghi án bán độ tại giải giao hữu quốc tế JVC Cup. Đến năm 2005, khi 7 cầu thủ trong thế hệ này chính thức làm độ tại SEA Games thì những người hiểu làng bóng đều bảo “điều phải đến rốt cuộc cũng đến, không thể nào khác được”.

Nếu hai thế hệ này cách xa chúng ta quá thì chỉ 4 năm trước thôi, khi Đội tuyển Việt Nam thua sốc Malaysia 2-4 trong trận lượt về trận bán kết AFF Suzuki Cup thì chính ông chủ tịch VFF Lê Hùng Dũng phải thốt lên: "Có vấn đề gì không?". Với bóng đá Việt Nam, từ nhiều năm nay luôn luôn là những dấu hỏi, những nghi kỵ kiểu như vậy, và thực tế là tất cả những nghi kỵ đều có lý do của nó.

Nhưng đến thế hệ của những Quang Hải, Công Phượng, Tiến Dũng, Duy Mạnh... ngày hôm nay thì tuyệt nhiên không ai nghi kỵ cả. Ngay cả ở SEA Games 29 khi thế hệ này thua Thái Lan 0-3 và bị loại ngay sau vòng bảng, khi mà chính một số tờ báo Đông Nam Á cũng đặt vấn đề về "một tỷ lệ cá độ rất khả nghi" xuất hiện trước trận đấu thì chúng ta tuyệt nhiên cũng không nghi ngờ. Bởi phần lớn những con người này đều lớn lên từ những lò đào tạo bóng đá chuyên nghiệp như HAGL hay PVF – những lò đào tạo bóng đá luôn đặt tiêu chí số 1 là: "Phải trở thành người tốt, trước khi trở thành cầu thủ tốt". Sự sạch sẽ, trong trẻo theo chúng tôi là tiền đề đầu tiên, quan trọng nhất làm nên mọi chiến thắng. Vậy nên từ thành công của lứa U23 tại giải U23 châu Á năm nay bài học về việc phải "sạch hóa bản thân" – "sạch hóa nền bóng đá" càng phải được thực hiện một cách rốt ráo, triệt để hơn.

BÀI HỌC THỨ HAI: PHẢI TÌM RA CÔNG THỨC CHIẾN THẮNG TRƯỚC CÁC ĐỘI MẠNH

Ở trong cái ao Đông Nam Á, ngoại trừ những đội như Lào, Campuchia, Đông Timor, Brunei..., tất cả các đội còn lại đều có trình độ từ ngang ngửa (Malaysia, Singapore, Indonesia, Myanmar) đến nhỉnh hơn chúng ta (Thái Lan). Ra tới biển châu lục thì khỏi nói, tất cả các đại diện của Đông Á, Tây Á, Trung Á đều có thực lực mạnh hơn chúng ta rất nhiều. Vậy thì vấn đề quan trọng nhất là phải tìm ra một công thức vận hành – công thức chiến thắng trước những đối thủ mạnh hơn.

HLV Park Hang Seo đã làm được điều này. Sau 4 tháng ở Việt Nam, ông đã mạnh dạn thử nghiệm khá nhiều đội hình, từ 3-4-3 đến 5-2-3 và

cuối cùng chốt lại đội hình cơ bản là 5-4-1. Đội hình ấy luôn chủ động đổ kín người trên nửa sân nhà mình rồi chờ cơ hội phản công nhanh. Đấy không phải là kiểu phản công phất bóng dài từ tuyến dưới lên trên giống thời ông Toshiya Miura, mà là phản công trong đoạn ngắn, dựa trên kỹ thuật, tốc độ của từng nhóm nhỏ 2-3 người. Công thức này được áp dụng ngay từ trận ra quân gặp Hàn Quốc đến trận cuối cùng gặp Uzbekistan, và cho thấy nó là một công thức không thể hợp lý hơn.

Đã có một thời lứa U19 HAGL của thầy Pháp Graechen Guillaume tin rằng mình có thể đôi công sòng phẳng trước những đội mạnh, và thực tế là cũng đã đôi công thành công trước những AS Roma (Italia), Tottenham (Anh)... tại giải giao hữu quốc tế Nutifood năm 2014 trên sân Thống Nhất (TP. Hồ Chí Minh), nhưng vào đến những giải đấu chính thức như Vòng chung kết U19 châu Á thì lối chơi ấy phá sản nghiêm trọng. Rõ ràng với thể hình thể lực thất thế so với đối phương, và với những đầu tư chân để đi sau đối phương cả một thế kỷ, bóng đá Việt Nam không thể áp dụng lối chơi này.

Không thể phòng ngự phản công theo kiểu phất bóng dài như thời Miura, cũng không thể tấn công ồ ạt như thời U19 HAGL vừa xuất hiện, rõ ràng thứ bóng đá phòng ngự – phản công với những pha phối hợp trong đoạn ngắn mà Park Hang Seo bây giờ đưa ra là phù hợp hơn tất cả. Và đến lúc này thì công thức chiến thắng này không chỉ là câu chuyện riêng của cá nhân ông Park cùng các tuyển thủ.

Hội đồng HLV Quốc gia, các bộ phận chuyên môn của VFF cần ngồi lại với nhau, mổ xẻ, đúc kết lối chơi này để biến nó trở thành một chiến lược chơi bóng của các đội tuyển Việt Nam trong tương lai.

BÀI HỌC THỨ BA: PHẢI LUÔN DUY TRÌ MỘT TRẠNG THÁI TỰ TIN CAO NHẤT

Những thế hệ trước đây của bóng đá Việt Nam từng xảy ra chuyện: Cứ gặp Thái là run, cứ gặp Tây là... hoảng. Thế nên cựu danh thủ Nguyễn Hồng Sơn mới tổng kết một câu rất chí lý rằng: Trong các trận bóng đá

quốc tế lớn, đối thủ lớn nhất của chúng ta là... chính chúng ta. Với Đội tuyển U23 Việt Nam tại Vòng chung kết U23 châu Á năm nay, điều này tuyệt nhiên không lặp lại. Ngay cả trận thua Hàn Quốc 1-2, trận đấu mà ông Park cho rằng: "Có thể tự tin hơn nữa" thì chúng ta cũng không ở vào mức hoảng sợ. Và nhìn cái cách những Quang Hải, Công Phượng, Văn Thanh, Văn Hậu, Phan Văn Đức... dám đi bóng trước hàng loạt những cầu thủ Australia, Iraq, Qatar... cao to hơn mình, chúng ta thấy sự tự tin của họ là cực lớn.

VẤN ĐỀ LÀ LÀM SAO ĐỂ CÓ NIỀM TIN LỚN ĐẾN NHƯ THẾ?

Thứ nhất, phần lớn các cầu thủ này được được đào tạo cơ bản rất tốt, nên kỹ năng xử lý bóng cơ bản là rất nhuyễn. Thứ hai, họ đã trải qua 2, 3 mùa chơi V-League cùng hàng loạt các giải bóng đá trẻ quốc tế những năm qua, và quá trình cọ xát ấy thực sự giúp họ vượt lên chính bản thân mình. Và thứ ba, quan trọng nhất là ông thầy của họ – HLV Park Hang Seo là một con người đầy máu lửa và khát vọng. Đằng sau cái vẻ ngoài hiền lành, trái tim ông Park thực sự là một trái tim rực lửa. Ngay từ đầu giải, khi VFF thậm chí không dám đặt ra bất cứ mục tiêu nào thì ông đã nói với các cầu thủ về việc "chúng ta có thể làm được một điều gì đó", và trong suốt hành trình đi tìm "điều gì đó", cứ sau mỗi bàn thắng ông lại nhảy lên ăn mừng quyết liệt. Cũng giống như ông Calisto trước đây, ông Park thực sự là một "chuyên gia thổi lửa" cho các học trò.

VĨ THANH

Những thành công trong cuộc đời này hoặc là sản phẩm của một quá trình đầu tư bài bản, kéo dài từ chân đế, hoặc là sản phẩm của những toan tính nhất thời kết hợp với sự ủng hộ của vận may. Theo chúng tôi đặt trong bối cảnh một giải bóng đá trẻ (xét cho cùng thì U23 vẫn chỉ là một giải trẻ, chứ chưa phải cấp độ Đội tuyển Quốc gia), nơi mà những đội như Nhật Bản thậm chí chỉ cử đội U20 tham dự thì thành công của U23 Việt Nam đến từ cả yếu tố "đầu tư chân đế" với biểu hiện rõ nhất là sự ra đời của hàng loạt trung tâm bóng đá trẻ chất lượng cao lẫn yếu tố

"toan tính nhất thời" cùng vận may, nhưng yếu tố sau có phần nhỉnh hơn yếu tố đầu.

Thành thử, sau chiến thắng mang tính động lực ở giải bóng đá trẻ này, VFF nhất thiết phải tổng kết, đúc rút những bài học lớn để đến một lúc nào đó Đội tuyển Quốc gia (chứ không chỉ là Đội tuyển U23) cũng có thể đạt được thành công tương tự, và đấy là một thành công bền bỉ, có giá trị lâu dài, chứ không chỉ là "một phút lóe lên rồi chợt tắt".

Những "lùm Xùm" Hay Là Câu Chuyện Hậu Thành Công Của U23

- Trương Anh Ngọc

Trong suy nghĩ của rất nhiều người, các cầu thủ trẻ là hiện thân của những gì ngây thơ và đẹp đẽ, trong sáng, là đại diện cho một thế hệ trẻ tài năng mà phải rất lâu nữa nền bóng đá này mới có thể sản sinh, và thành công của họ trong giải đấu trên đất Trung Quốc là một câu chuyện kết hợp nhiều yếu tố kỳ diệu và phi thường.

Cư dân mạng đã dậy sóng vào ngày mà đội tuyển trở về. Những tấm ảnh bung ra trên mạng cho thấy đội tuyển về nước trên chuyến bay của một hãng hàng không giá rẻ. Chuyến bay ấy thực ra chẳng có vấn đề gì, ngoài việc những tấm ảnh cho thấy điều mà không ít người cho là vô cùng phản cảm: một cô người mẫu không xinh cũng chẳng xấu, không béo cũng chẳng gầy và ăn mặc không-thực-sự-phù-hợp-khung-cảnh-lắm bá vai bá cổ với một vài cầu thủ trẻ. Người ta nhìn thấy rõ sự tương phản: cô người mẫu đang cười rất tươi, còn các cầu thủ được "tiếp cận" thì hoặc nhìn đi chỗ khác, hoặc cũng cười, nhưng ngượng.

Thật khó có thể tìm ra được những ý nghĩa thực sự tích cực từ những hình ảnh ấy, khi có lẽ, không ít người tin rằng, người ta đang cố tình làm vấy bẩn hình ảnh đẹp đẽ mà họ đã có từ những chàng trai đáng yêu của đội U23. Trong suy nghĩ của rất nhiều người, các cầu thủ trẻ là hiện thân của những gì ngây thơ và đẹp đẽ, trong sáng, là đại diện cho một thế hệ trẻ tài năng mà phải rất lâu nữa nền bóng đá này mới có thể sản sinh, và thành công của họ trong giải đấu trên đất Trung Quốc là một câu chuyện kết hợp nhiều yếu tố kỳ diệu và phi thường. Điều đã xảy ra trong chuyến bay trở về, với sự có mặt của nhiều quan chức, và sau đó được các nhà tổ chức lý giải theo hướng là một sự cố không đáng có, giống như một

hiện thực tàn nhẫn mà ngay tức khắc các cầu thủ U23 phải đối mặt khi chiến thắng trở về và câu chuyện cổ tích của họ được đối xử theo một cách không thể vụ lợi hơn: đấy là cách người ta sẽ khai thác tối đa hình ảnh và tên tuổi của họ.

Những gì đã diễn ra trong hơn một tuần sau khi hành trình ở Thường Châu kết thúc không làm ngỡ ngàng một ai. Đội bóng trẻ ấy không khác gì một cái bánh ngon mà mỗi người đều muốn xin một mảnh, có mảnh lớn, có mảnh nhỏ, có khi chỉ là mảnh vụn, khi người người nhà nhà đều muốn. Tâm lý được nhìn, được sờ, được xin chữ ký, được bày tỏ sự yêu mến với họ của người hâm mộ là hoàn toàn dễ hiểu. Họ là những người hùng lớn lao của hàng triệu người yêu bóng đá và cả không yêu bóng đá. Nhưng cái cách mà người ta khai thác họ tối đa trong suốt cả một quãng thời gian ngắn sau khi đội trở về cho thấy sự khao khát của không ít các doanh nghiệp và cá nhân muốn gắn một mảnh vinh quang của đội bóng trên áo mình. Và như thế, đội bóng như một gánh xiếc đi hết nơi này đến nơi kia, trong những buổi vinh danh hết ở thành phố lại đến địa phương, với nội dung na ná giống nhau, có lẽ còn đem lại sự mệt mỏi còn hơn cả các trận đấu của giải.

Có không ít điều gợi lên nhiều suy nghĩ từ những gì ta đã thấy, không chỉ ở cái cách mà người ta ồn ào và háo hức tổ chức vinh danh họ cũng như đẩy họ vào những tình huống dở khóc dở cười như trên máy bay trong chuyến trở về. Sau những chiến thắng nức lòng là người người nhà nhà "xuống tiền" trong một cơn mưa lời hứa tặng tiền thưởng. Vấn đề không chỉ nằm ở chỗ không phải lúc nào những lời hứa tiền tỉ ấy cũng được thực hiện ngay (và nhiều trường hợp, báo chí đã phải lên tiếng để yêu cầu các Mạnh Thường Quân vui tính ấy thực hiện lời hứa) mà ở cái gọi là "văn hóa thưởng". Chuyện thưởng ở bóng đá nước ngoài không phải là hiếm, nhưng không hề có hình thức "sướng lên" rồi thưởng như ở ta, một phần có lẽ là vì ở ta, người ta đã quen với những chiến thắng theo kiểu nhất thời và từ đó "đánh đu" theo cảm hứng của

số đông, vung tiền theo kiểu trọc phú để thưởng cho các cầu thủ, trong khi số tiền có thực sự đến với họ không và là bao nhiêu chẳng mấy ai được biết. Câu chuyện về việc "xem thấy sướng là thưởng" và sử dụng những chiến thắng của đội bóng, không chỉ U23 lần này, để đánh bóng tên tuổi, là một thứ văn hóa ăn theo các hiện tượng bóng đá khá thịnh hành ở ta trong những năm qua, chụp giật, khả ố và đầy vụ lợi.

Có người nói với tôi rằng, văn hóa ấy tồn tại bởi cái phông văn hóa trong cách hành xử của không ít người, không ít doanh nghiệp còn quá thấp, quá thiếu sự chân thành. Đúng là thế, và sợ rằng, cái phông văn hóa trong cách hành xử ấy sẽ còn như thế mãi, không đổi, trong một thời gian dài nữa…

Bài Học Giáo Dục Từ U23 Việt Nam

- Hoài Nam

Sự kiện đội tuyển U23 Việt Nam vào tới trận Chung kết U23 châu Á đã truyền cảm hứng cho hàng triệu trái tim. Vậy nhưng, đó không chỉ là thể thao mà còn mang rất nhiều thông điệp ý nghĩa về giáo dục.

Thành công, nỗ lực của các chàng trai U23 Việt Nam làm sáng tỏ hơn lúc nào hết không phải cứ học Toán, Lý, Hóa; không phải cứ vào bằng được đại học thì mới thành công, mới có thể nuôi sống bản thân, cống hiến cho xã hội…

Lâu nay, biết bao gia đình đổi đánh đổi, hy sinh tất cả miễn sao con phải vào bằng được đại học mà không cần biết ước mơ, sở thích của con. Vì tấm bằng đại học, rất nhiều đứa trẻ bị bố mẹ bóp nghẹt, chôn vùi những ước mơ, hoài bão.

Mỗi đứa trẻ là một cá thể với năng lực riêng, đam mê riêng… Thể thao, hay cụ thể là bóng đá chỉ là một trong vô số các năng khiếu, sở trường. Vậy nhưng, môi trường giáo dục trong nhà trường hiện nay còn bó hẹp trong việc học kiến thức, nặng các môn học cơ bản. Các môn thể thao, năng khiếu bị xem nhẹ, nếu không muốn nói là bị rẻ rúng. Môn Thể dục trong nhà trường chỉ tồn tại ở diện "cho có".

Cách đây khá lâu, một nhóm học sinh THPT ở TP. HCM nổi tiếng khắp cộng đồng mạng khi sản xuất một bộ phim dài tập về đời sống học trò vô cùng sinh động. Khi đó, phó hiệu trưởng nhà trường đã chua chát chia sẻ, môi trường giáo dục của chúng ta quá hạn hẹp so với năng lực của học trò. Giáo dục nặng về kiến thức, đánh giá học sinh về điểm số, thiếu không gian có thể làm thui chột các khả năng này.

Người hâm mộ cả nước yêu mến, dành mọi tình cảm cho đội tuyển U23 không chỉ vì lần đầu tiên họ làm nên lịch sử, không chỉ vì Huy

chương bạc của một giải đấu châu lục. Mà hơn thế, người hâm hộ nhìn thấy ở họ là một thế hệ cầu thủ được đào tạo một cách nghiêm túc không chỉ về chuyên môn và còn được rèn luyện một cách nghiêm túc về mọi mặt.

Trong đội tuyển, có những cầu thủ có thể trả lời phỏng vấn truyền thông quốc tế lưu loát bằng tiếng Anh. Các em trình diễn những trận đấu đẹp, thăng hoa chứ không cay cú hay thắng thua; ở họ là họ tinh thần thượng võ, ý chí, sự bền bỉ, dốc hết sức mình vì màu cờ sắc áo.

Người ta nghẹn lòng bởi chia sẻ của Xuân Trường: Ở đội chỉ một ngôi sao duy nhất là ngôi sao năm cánh trên áo đấu. Hay như thủ môn Tiến Dũng, khi được hỏi về đồng môn Quang Hải, cậu đã thốt lên mình hạnh phúc vì được đá bóng cùng cùng Hải.

Chưa hết, bài học giáo dục lớn nhất từ thành tích của đội tuyển U23 phải nhắc đến là vai trò của người thầy. Không thể phủ nhận, bóng đá Việt Nam đã thay đổi tư duy, triết lý với sự dẫn dắt của ông Park Hang Seo.

Chỉ vài tháng làm việc ở Việt Nam, ông thổi vào từng cầu thủ, thổi vào đội tuyển sự tự tin, biết phát huy những điểm mạnh của mình, những điểm yếu cũng được khai thác để biến thành lợi thế. Chỉ đến thời của thầy Park Hang Seo, chúng ta mới thấy đôi chân của các cầu thủ Việt với nụ cười của họ, ý chí của họ tự tin theo từng vòng bóng lăn như có phép thuật, bất kể đối thủ trước mắt là ai.

Đã có vô số nhà giáo dục nhấn mạnh, giáo dục quan trọng nhất là trao cho trẻ sự tự tin vào bản thân. Thầy trò U23 Việt Nam đã chứng minh điều này một các rõ ràng và chân thực nhất. Chỉ khi tích cực, tự tin thì các năng lực của mỗi người mới được thể hiện một cách tốt nhất.

Vậy nhưng, giáo dục của chúng ta chưa thật sự coi trọng vai trò của người thầy. Và chính những người thầy chưa thấy hết giá trị của mình đối với học trò. Thay vì trao cho học sinh tự tin, cá tính, nhìn vào thế

mạnh của mình thì rất nhiều giáo viên chỉ mang đến cho các em nỗi sợ hãi, tự ti, yếu đuối…

Tư duy bóng đã Việt Nam đã ít nhiều thay đổi. Hơn bất cứ lĩnh vực nào, tư duy giáo dục cũng cần phải thay đổi!

Nếu có một môi trường giáo dục, rèn luyện tốt với những người thầy giỏi, chúng ta sẽ có rất nhiều những Tiến Dũng, Quang Hải, Văn Thanh, Xuân Trường, Công Phượng… ở mọi lĩnh vực.

Từ Kỳ Tích U23 Việt Nam, Nghĩ Đến Triết Lý Giáo Dục Để Phát Triển Bền Vững

- Nguyễn Sóng Hiền*(NCS chuyên ngành giáo dục - thành viên hiệp hội các nhà giáo dục quốc tế (NAFSA) - Đại học Newcastle, Australia)*

Khi một nền giáo dục được sự quan tâm và động viên của toàn xã hội, ắt hẳn sẽ có những biến chuyển tích cực. Và khi nền giáo dục được xã hội hóa và nhận được sự ủng hộ tối đa và vô điều kiện của xã hội thì chắc chắn nền giáo dục đó sẽ phát triển bền vững.

Kết quả tuyệt vời của đội tuyển bóng đá U23 Việt Nam đã trở thành nguồn cảm hứng mạnh mẽ cho tinh thần tự tôn dân tộc, cho bản lĩnh và ý chí kiên cường của thế hệ trẻ. Nhưng đó không phải là kết quả "từ trên trời rơi xuống", nó là cả một quá trình rèn luyện, phấn đấu và thậm chí là sự trả giá bằng mồ hôi, xương máu của của các cầu thủ.

Nhưng trên tất thảy một phần trong đó là nhờ vào sự đầu tư và tầm nhìn chiến lược của những nhà đào tạo và những câu lạc bộ bóng đá tư nhân vì nền bóng đá nước nhà. Họ đã có công lớn trong việc ươm mầm và phát triển những tài năng bóng đá. Đó là việc phát hiện và tuyển chọn các tài năng bóng đá không quan trọng nguồn gốc, hoàn cảnh hay dân tộc, miễn là các em có đam mê, có năng khiếu với bóng đá.

Đó là sự đầu tư xây dựng cơ sở vật chất phục vụ cho công tác đào tạo tốt nhất để tạo điều kiện phát huy hết khả năng của các em.

Đó là việc bỏ ra những khoản kinh phí lớn để lựa chọn HLV tốt nhất thậm chí là các HLV ngoại giỏi để có thể giúp các em phát triển hoàn thiện các kỹ năng chơi bóng ở cấp độ quốc tế.

Đó là các chính sách lương thưởng và chế độ đãi ngộ HLV cũng như các cầu thủ.

Và hơn hết đó là sự định hình rõ ràng triết lý bóng đá "fair play" mang đậm bản sắc Việt Nam. Chơi đẹp không có nghĩa là không quan tâm đến hiệu quả – chơi đẹp biểu trưng cho một lối chơi mà ngay cả khi ta thua đối thủ cũng phải cúi mình kính phục. Và U23 chúng ta đã chứng minh được triết lý đó.

Một thực tế phải khẳng định rằng nếu không có những người làm bóng đá tâm huyết hẳn gì đã có thế hệ U23 như hôm nay, hẳn gì có được kỳ tích khơi gợi nguồn cảm hứng đẹp đẽ của cả một dân tộc? Từ kỳ tích của U23 Việt Nam, nhiều bài học đã được chiêm nghiệm và đúc rút. Vậy liệu chăng trong triết lý bóng đá đã làm nên kỳ tích cho lịch sử thể thao Việt Nam ấy chúng ta có thể rút ra bài học gì đó cho riêng bối cảnh giáo dục nước nhà?

HÃY GIÚP CÁC EM THEO ĐUỔI ĐAM MÊ CỦA MÌNH

Từ câu chuyện theo đuổi đam mê bóng đá của thủ môn Bùi Tiến Dũng, nhà nghèo không có tiền mua bóng phải nướng quả bưởi cho mềm lại để làm thành trái bóng, hay câu chuyện của tiền đạo Công Phượng phải học lại lớp 4 vì quá mê bóng đá, hay tiền vệ Quang Hải đi làm con nuôi từ năm 9 tuổi để được theo đuổi nghiệp quần đùi áo số..., chúng ta nhận ra rằng để phát huy năng lực của trẻ, điều quan trọng nhất là phải nhận ra những gì các em đam mê và theo đuổi.

Các em chỉ thật sự phát huy được hết năng lực của mình khi để cho các em theo đuổi sở thích, đam mê của chính các em. Giáo dục phải quan tâm tới sở thích và đam mê riêng của trẻ. Mỗi em đều sở hữu trong mình một năng lực riêng không ai giống ai. Sẽ có em học rất kém toán nhưng các em có thể vẽ rất đẹp, hoặc có những em không thể viết nổi một câu văn tả cảnh nhưng các em có thể là một người rất giỏi về sửa chữa máy móc. Điều quan trọng, những nhà giáo dục phải nhìn ra và tạo điều kiện để các em theo đuổi những đam mê và sở thích riêng của mình.

Nghịch lý là nền giáo dục hiện tại của chúng ta lại đang chú trọng thành tích, thậm chí chạy đua thành tích mà quên đi vai trò quan trọng nhất của mình là định hướng và phát triển khả năng riêng của mỗi em. Chưa có đất nước nào mà dạy thêm, học thêm trở thành một "vấn nạn" của quốc gia như chúng ta hiện nay. Trẻ bị nhồi nhét kiến thức và học chỉ mang tính đối phó cho các kỳ thi.

VAI TRÒ GIÁO DỤC CỦA GIA ĐÌNH

Câu chuyện mẹ của Phạm Xuân Mạnh đưa con trai của mình từ miền quê xa xôi tìm xuống thành phố để cho con thi vào đội tuyển bóng đá khi hai mẹ con chỉ có vỏn vẹn 10 nghìn đồng trong tay, hay mẹ Công Phượng dành tiền bán lúa để mua trái bóng cho con cho thấy rằng điều quan trọng nhất là cha mẹ phải đóng vai trò là người ủng hộ tối đa cho đam mê và sở thích của con. Thay vì áp đặt con theo suy nghĩ của người lớn thì cha mẹ cần phải thấu hiểu, chia sẻ và tôn trọng quyết định của con cái.

Nghịch lý là hiện nay rất nhiều phụ huynh lại gây áp lực cho con em mình để theo đuổi những nghề nghiệp mà phụ huynh mong muốn. Họ hoàn toàn không quan tâm việc con mình có khả năng hay không, có yêu thích nghề đó hay không. Kêt quả chúng ta cũng đã thấy là rất nhiều sinh viên ra trường thất nghiệp. Dường như quan niệm trọng bằng cấp và học để làm quan từ thời phong kiến còn ăn sâu vào tiềm thức của các phụ huynh và trở thành một thứ định kiến của xã hội.

Thực tế ở những quốc gia phát triển như Singapore, Đức, hay Australia, học sinh tốt nghiệp cấp 2 đã được định hình để lựa chọn những nghề các em yêu thích và có khả năng. Việc theo đuổi con đường học thuật chỉ chiếm một tỷ lệ rất nhỏ. Giáo dục nghề nghiệp ở những quốc gia này không phải dành cho những học sinh học lực yếu kém và các quốc gia này cũng không xem giáo dục nghề nghiệp là dành cho những học sinh như vậy mà nó là sự phân hóa nghề theo sở thích và khả năng của các em.

Có những em thích nấu ăn có thể học nấu ăn và trở thành những đầu bếp chuyên nghiệp, hay có những em thích hát có thể theo đuổi con đường ca hát để trở thành ca sĩ chuyên nghiệp. Tất cả mọi nghề nghiệp là bình đẳng như nhau và không nhất thiết phải học để trở thành tiến sĩ hay giáo sư bởi đó cũng chỉ là một nghề – nghề nghiên cứu khoa học như các nghề khác.

VAI TRÒ CỦA NGƯỜI "LÁI ĐÒ"

Hình ảnh HLV Park Hang Seo ôm cầu thủ ngủ, thơm má cầu thủ sau mỗi trận đấu, hay cùng trò chuyện và tâm sự với cầu thủ như những người bạn, người anh... – điều đó cho thấy khoảng cách giữa HLV và cầu thủ dường như không có. Chính điều này đã khiến cho cầu thủ cảm nhận được sự yêu thương, gần gũi và bình đẳng. Học trò cảm nhận được sự tôn trọng từ HLV vì vậy dễ dàng có thể chia sẻ với thầy của mình. Học trò trở nên tự tin hơn, mạnh mẽ hơn và bản lĩnh hơn. Đó cũng là một trong những yếu tố tạo nên chất xúc tác cho thành công của đội tuyển.

Trong giáo dục, khi mà thầy cô luôn tự tạo ra khoảng cách với học sinh, tự xem mình là người có quyền năng quan trọng hơn cả thì chúng ta chỉ tạo ra một thế hệ trẻ sợ hãi và bạc nhược. Các em không dám nói lên tiếng nói của mình, không đủ tự tin để đưa ra những quan điểm và ý kiến của mình. Sự sáng tạo bị bóp chết thay vào đó là sự tuân lệnh một cách vô điều kiện và giáo dục thúc đẩy tư duy phản biện, sáng tạo được biến thành lối giáo dục hà khắc, bắt chước và làm theo. Trong cuốn "Dân chủ và giáo dục" nhà giáo dục vĩ đại John Dewey cho rằng một nền giáo dục dân chủ và khai phóng thầy cô chỉ đóng vai trò như là một người hướng dẫn hay như là một HLV.

VAI TRÒ CỦA XÃ HỘI

Người hâm mộ bóng đá đã cháy hết mình vì đội tuyển, bất chấp cả thời tiết khắc nghiệt họ vẫn sát cánh và cổ vũ cuồng nhiệt cho các tuyển thủ. Nếu không có tinh thần cuồng nhiệt ấy ắt hẳn không thể tạo nên hiệu ứng kỳ diệu cho tinh thần bóng đá của một dân tộc như vừa qua.

Khi một nền giáo dục được sự quan tâm và động viên của toàn xã hội, ắt hẳn sẽ có những biến chuyển tích cực. Và khi nền giáo dục được xã hội hóa và nhận được sự ủng hộ tối đa và vô điều kiện của xã hội thì chắc chắn nền giáo dục đó sẽ phát triển bền vững.

VÀ TRIẾT LÝ CHO GIÁO DỤC VIỆT NAM?

"Fair play" là tinh thần/triết lý của bóng đá Việt hiện nay, nó đã góp phần đưa nền bóng đá Việt Nam dần vượt khỏi tầm khu vực và trở thành hiện tượng mới nổi của nền bóng đá châu lục. Một nền giáo dục không có một triết lý làm nền tảng không khác gì chúng ta đang lái một con tàu không có la bàn định hướng và kết quả mọi cải cách giáo dục chỉ mang tính tạm bợ, nửa vời. Nó sẽ không thể giải quyết hết mọi căn cơ của nền giáo dục nước nhà hiện nay.

Vì vậy, nền giáo dục Việt Nam hiện nay cần phải minh định cho mình một triết lý giáo dục rõ ràng để từ đó tạo tiền đề và nguồn cảm hứng cho công cuộc đổi mới nền giáo dục nước nhà bắt kịp với những tiến bộ không ngừng của nền khoa học, kỹ thuật, công nghệ của thế giới cũng như của các quốc gia phát triển khác. Một nền giáo dục tiến bộ là nền giáo dục phải vì sự phát triển của trẻ chứ không phải là nền giáo dục phục vụ cho những mong muốn của người lớn.

U23 Và Lời Nhắc Nhở Về Công Tác Đào Tạo Thế Hệ Trẻ

- Nguyễn Cảnh Bình

Câu chuyện về U23 Việt Nam thôi thúc những người như tôi, và khiến nhiều người khác cần tự hỏi, mình có thể làm được gì cho đất nước, cho thế hệ trẻ ngoài những lời hô hào, cổ vũ?

Tôi không có mặt ở Việt Nam để xem trận bán kết và chung kết của U23 Việt Nam cùng các đồng nghiệp và bạn bè, không hòa mình vào không khí náo nhiệt và hạnh phúc của hàng triệu người trên khắp đất nước nhưng tôi cảm nhận được những điều tuyệt vời mà các em U23 đã thể hiện và cống hiến. Chúng ta không có chức vô địch nhưng trong lòng người hâm mộ bóng đá nước nhà, đội tuyển U23 vẫn là những người chiến thắng.

Không phải ngẫu nhiên và tự nhiên mà đội tuyển U23 có chiến thắng này mặc dù trong bóng đá, may mắn là điều không thể phủ nhận. Tuy nhiên, tôi nghĩ rằng sự thành công của đội tuyển U23 Việt Nam lần này là kết quả của những nỗ lực, cố gắng không ngừng nghỉ của nhiều người tâm huyết với bóng đá Việt Nam, những người vẫn luôn kiên trì hiện thực hóa dần dần ước mơ của hàng chục triệu người hâm mộ. Các đội tuyển của chúng ta cũng đã thất bại và gây thất vọng nhiều lần trước đó. Thất bại tại các kỳ SEA Games, thất bại trước nhiều đội bóng, thất bại trước Thái Lan và cũng từng làm nản lòng hàng triệu người hâm mộ.

Nguy hiểm hơn, thất bại của U23, của các đội tuyển và của bóng đá Việt Nam nói chung trong suốt nhiều năm không chỉ khiến người hâm mộ thất vọng mà còn khiến những người tâm huyết thấy cay đắng, khiến bao nhiêu người khác hoài nghi và chán nản. Nhưng có lẽ vẫn có những người kiên trì và không bao giờ bỏ cuộc. Chính các cầu thủ U23

của chúng ta hôm nay cũng đã từng thất bại nhiều lần trước đó nhưng các em vẫn kiên trì tiến bước, không đầu hàng, không bỏ cuộc.

Tôi nhớ câu nói của Wilson Churchill, cựu Thủ tướng Anh, rằng: “Thành công là sự kiên trì chấp nhận thất bại hết lần này đến lần khác mà không hề bỏ cuộc”. Thái độ trước thất bại hôm nay là điều cực kỳ quan trọng quyết định cơ hội thành công của chúng ta trong tương lai.

Câu chuyện về U23 Việt Nam cũng thôi thúc những người như tôi, và khiến nhiều người khác cần tự hỏi, mình có thể làm được gì cho đất nước, cho thế hệ trẻ ngoài những lời hô hào, cổ vũ.

Tôi mong muốn những nhà lãnh đạo, những doanh nhân, những học giả trong phạm vi của mình suy nghĩ và học tập cách thức phát triển, đào tạo và ươm mầm những hạt giống bóng đá một cách bài bản, có tầm nhìn và đầy tâm huyết như Bầu Đức, Bầu Hiển…

Tôi luôn mong chúng ta sẽ có nhiều chương trình như vậy, không phải chỉ bóng đá, không chỉ trong thể thao, hãy nhìn rộng ra khắp những lĩnh vực khác, các ngành khác. Chúng ta cần những thành tựu trong y học, trong khoa học, trong quản trị, trong tư duy và tư tưởng…

Sự thành công của U23, giống như những nỗ lực bền bỉ của nhiều cá nhân khác càng giúp chúng ta có niềm tin rằng, người Việt có thể làm được, có thể phát triển được, có thể trở thành một quốc gia mạnh về thể thao, về khoa học và xa hơn nữa, chúng ta cần có niềm tin rằng đất nước và dân tộc có thể trở thành một quốc gia/dân tộc văn minh, tiến bộ và hiện đại nếu chúng ta biết hợp tác cùng nhau, biết kiên trì và nỗ lực, biết đầu tư xứng đáng cho thế hệ trẻ.

Điều đó không chỉ là trách nhiệm của nhà nước mà luôn có phần trách nhiệm và nỗ lực đóng góp của mỗi cá nhân chúng ta. Khi hàng triệu người cùng chung tay, sức mạnh của chúng ta là cực kỳ to lớn.

Trong hơn 5 năm qua, tôi cùng một số người bạn vẫn nỗ lực duy trì và phát triển Chương trình Lãnh đạo trẻ ABG với niềm tin 10 năm, hay

20 năm nữa, những hạt giống lãnh đạo mà hôm nay chúng tôi đang góp sức nuôi dưỡng vun trồng sẽ trưởng thành và đóng góp cho sự phát triển của xã hội, của đất nước.

Chúng tôi chưa có đủ nguồn lực để thực hiện chương trình với quy mô lớn nhưng ở trong khả năng của mình, chúng tôi vẫn bền bỉ và không bỏ cuộc. Chiến thắng của đội tuyển U23 Việt Nam đã tiếp thêm cho những người sáng lập như chúng tôi rất nhiều cảm hứng và niềm tin vào sự thành công của công việc mình đang theo đuổi.

Niềm tin là sự khởi đầu, nhưng hành động và sự quyết tâm là những gì chúng ta cần làm tiếp theo để xây dựng và phát triển một quốc gia hùng mạnh, tiến bộ và văn minh.

ĐỂ KỲ TÍCH KHÔNG SỚM NỞ TỐI TÀN

Hãy Hiểu Thế Nào Là "cú Sốc Thời Gian"

- Võ Văn Thành

Khi ta không tận dụng được cơ hội ghi bàn của cuộc đời mình, cú sốc thời gian sẽ là rất lớn.

Sau những ngày thi đấu kiên cường tại giải U23 châu Á và được hàng triệu người hâm mộ đón tiếp trong sự cuồng nhiệt, các cầu thủ trẻ lần lượt trở về với quê nhà và cha mẹ.

Dõi theo hành trình của các tuyển thủ sẽ thấy đa số họ xuất thân từ các miền quê nghèo. Anh em thủ thành Bùi Tiến Dũng trở về huyện Ngọc Lặc (Thanh Hóa), nơi người dân sống chủ yếu bằng nghề nông. Tương tự là hậu vệ Bùi Tiến Dũng (Hà Tĩnh), hậu vệ Xuân Mạnh, tiền vệ Phan Văn Đức (Nghệ An)… Tấm hình Xuân Mạnh ngồi bên ngôi nhà cũ nát của gia đình anh, khoác trên người chiếc áo đội tuyển có chữ ký của các đồng đội đang được chia sẻ nhiều trên mạng xã hội.

Xuân Mạnh đầu quân cho Sông Lam Nghệ An, nhưng phải đến khi lên được đội một, anh mới có thể giúp bố mẹ xây căn nhà mới, thay cho ngôi nhà cũ kỹ, dột nát. Có nhà mới nhưng gần như toàn bộ tiền xây đều phải đi vay nợ và Mạnh chính là người có khả năng trả nợ duy nhất trong gia đình.

Từ nỗ lực vươn lên của Mạnh và ý nghĩa mà con đường bóng đá mang lại cho các em, có thể nói không quá rằng với nhiều đôi chân trần đi ra từ các miền quê nghèo, bóng đá là tất cả.

Tuổi nghề của một cầu thủ chỉ trên dưới chục năm, vì vậy cơ hội đổi đời phụ thuộc nhiều vào những năm tháng thanh xuân này. Câu chuyện chia thưởng trước mắt và sự quan tâm của xã hội về lâu dài có ý nghĩa cực lớn. Không chỉ là tiền bạc, sự quan tâm còn nằm ở chỗ làm sao vun vén và giữ gìn cùng các em.

Lớn lên bên cạnh nơi đóng quân của đội bóng Sông Lam, tôi đã chứng kiến nhiều thế hệ cầu thủ giã từ sự nghiệp mà không tận dụng được “cơ hội vàng” trong cuộc đời mình. Không ít người xếp giày với hai bàn tay trắng. Một phần do thời trước thu nhập của cầu thủ ở mặt bằng khiêm tốn. Phần khác, do lối sống phung phí của chính họ.

Mười mấy năm trước, bên cạnh con đường dẫn vào sân Vinh có một bức tường lớn vẽ chân dung Văn Quyến tươi tắn trong sắc áo vàng – niềm tự hào xứ Nghệ và cả nước. Một cái chớp mắt của thời gian. Bây giờ thì tuổi đời của Quyến chưa nhiều nhưng tuổi nghề đã xếp vào hàng “lão tướng”.

Khi ta không tận dụng được cơ hội ghi bàn của cuộc đời mình, cú sốc thời gian sẽ là rất lớn.

“Cú sốc thời gian” là chữ tôi mượn của giáo sư Trần Văn Thọ, trong nghiên cứu của ông về trường hợp một quốc gia có cùng điểm xuất phát hoặc hơn kém một chút so với nhiều nước khác, nhưng cuối cùng đã bị tụt lại trong cuộc đua phát triển. Tụt hẳn trong so sánh về quy mô nền kinh tế, thu nhập đầu người và sau vài mươi năm nhìn lại sẽ thấy choáng váng với cú sốc thời gian.

Theo giáo sư Thọ, nếu không bị níu kéo bởi những tư tưởng lỗi thời và nhóm lợi ích tiêu cực, một quốc gia có thể xoay chuyển vận mệnh trong 15-20 năm. Con đường hóa hổ, hóa rồng của nhiều nước ở châu Á đã cho thấy điều đó. Và ngược lại, nếu bỏ lỡ cơ hội phát triển trong giai đoạn dân số vàng, bỏ lỡ cơ hội đưa đất nước giàu lên trước khi cơ cấu dân số thay đổi, thì chắc chắn đa số người dân sẽ đối mặt với bi kịch chưa giàu đã già. Cú sốc thời gian ở phương diện này sẽ rất trầm trọng.

Việt Nam đang ở giai đoạn dân số vàng và được dự báo giai đoạn này cũng chỉ kéo dài khoảng trên dưới 10 năm nữa. Với năng lượng khổng lồ mà mọi người đã chứng kiến trên đường phố trong “những ngày U23” vừa qua, với khát khao tự tôn dân tộc đã được thể hiện qua đó và

với một thế hệ trẻ đầy sức sống, phía trước có lẽ là trận bóng mang tính quyết định của thế hệ dân số vàng.

Việt Nam đã tiến hành đổi mới hơn 30 năm và thời gian để tận dụng cơ hội dân số vàng không còn bao nhiêu nữa. Nói như nguyên Bộ trưởng Kế hoạch và Đầu tư Bùi Quang Vinh, lúc này với những thuận lợi ở giữa dòng chảy của tư bản, công nghệ, tri thức kinh doanh tại vùng năng động nhất thế giới, nếu Việt Nam không tạo được kỳ tích phát triển thì là một điều mà mỗi người dân sẽ không khỏi thấy bùi ngùi, đau xót.

Cho dù những thống kê về năng suất lao động đang gợi những tín hiệu xấu, chúng ta vẫn đủ thời gian để tránh một “cú sốc thời gian”.

Thư Gửi Các Tuyển Thủ U23 Việt Nam

- Phan Đăng

Chiến thắng bằng đôi chân của mình đã là một điều gian khó, mà giữ được đôi chân ấy trên mặt đất lại là điều khó khăn hơn nhiều.

Phải đến hôm nay tôi mới viết những lời này, trình bày tất cả cảm xúc của tôi – cảm xúc của một người hâm mộ, một nhà báo, một người cũng từng là một người trẻ đầy khát vọng về những gì mà Đội tuyển U23 Việt Nam làm được tại Vòng chung kết U23 châu Á năm nay. Vì trước đó, tôi không muốn đưa thêm một lời khen vào cả một rừng khen ngợi, tung hô, trong đó có cả khen ngợi tung hô thực chất mà có cả những khen ngợi, tung hô mà tôi biết chắc là mang nặng tính "ăn theo".

XEM CÁC BẠN ĐÁ, TÔI NGHĨ ĐẾN ĐIỀU GÌ CÁC BẠN BIẾT KHÔNG?

Tôi nghĩ đến chính tôi. Tôi cũng từng là một người trẻ đầy hoài bão, và ngay từ thuở từ giã trường đại học bước vào đời sống cũng luôn tự nhủ là phải thực hiện những hoài bão ấy bằng chính đôi chân của mình. Nhưng đến bây giờ tôi tự thấy, chỉ với đôi chân của mình, những hoài bão ấy không thành sự thực. Nhưng các bạn thì khác. Các bạn đá bóng bằng đúng những đôi chân của các bạn, vượt qua hàng loạt đối thủ lớn bằng chính đôi chân của các bạn, và xác lập một chiến công đi vào lịch sử nền bóng đá bằng chính những đôi chân ấy.

Có lẽ các bạn chưa đủ trải nghiệm trong cuộc sống để thấy, đi được bằng đôi chân của mình, và thành công chỉ bằng đôi chân ấy (chứ không phải bằng những đôi chân hỗ trợ khác) là một điều vô cùng đáng quý. Tôi đã thấy những người đi lên không bằng phải đôi chân của họ, mà bằng đầu gối, bằng tiền, bằng quan hệ, hoặc bằng vô vàn những công cụ hỗ trợ khác mà với "trí khôn siêu việt" của mình, họ có thể nghĩ ra. Thế nên khi xem các bạn đá bóng, thực sự tôi không nghĩ quá nhiều tới bóng

đá. Mà tôi thầm nghĩ và thầm cảm phục những con người làm mọi thứ bằng đôi chân thuần túy – đôi chân đúng nghĩa của mình. Và tôi cũng nghĩ, những người trẻ hôm nay, hoặc những người đã từng là người trẻ như tôi khi nhìn vào những đôi chân chính trực ấy sẽ có thêm rất nhiều động lực để sống, để tin vào cái đẹp và hy vọng.

Nhưng các bạn ạ, chiến thắng bằng đôi chân của mình đã là một điều gian khó, mà giữ được đôi chân ấy trên mặt đất lại là điều khó khăn hơn nhiều.

Đã có một biển trời tung hô các bạn, không biết bao nhiêu doanh nghiệp, bao nhiêu người nổi tiếng vin vào các bạn, tung hô các bạn vừa vì ngưỡng mộ các bạn, vừa để đánh bóng thương hiệu của mình. Cũng có cả những người mà tôi biết là đã tung hô các bạn đơn giản vì tất cả những người xung quanh mình đều đã và đang tung hô như thế. Trận Việt Nam – Qatar, ở cái quán cà phê mà tôi hay xem bóng đá, khi Qatar ghi bàn mở tỷ số thì một cô gái đã gào thét lên. Khi những người xung quanh nhìn cô kinh ngạc thì cô giải thích: "Em tưởng Việt Nam mình luôn mặc áo đỏ" (hôm đó Qatar áo đỏ mà). Và sau trận đấu ấy, khi đội bóng áo trắng chiến thắng thì cũng cô gái đó lại là người gào thét kinh khủng nhất, khóc thét dữ dội nhất, và có lẽ khi đêm về sẽ viết những lời tung hô kỳ vĩ nhất.

Kể câu chuyện này không phải để bôi xấu một cô gái (cái việc tối kỵ nhất của một người đàn ông), cũng chẳng phải để từ câu chuyện của một cô gái mà tổng kết, quy chụp về cả một rừng tung hô "ăn theo", tung hô "thiếu hiểu biết" nào đó (cá nhân tôi không bao giờ dám động chạm tới những điều đó), kể lại những điều này để thấy rằng: bên cạnh những lời ca ngợi lý tính có không ít những lời ca ngợi cảm tính. Và nếu không phân biệt được một cách rạch ròi mà cứ chìm đắm vào một biển trời tung hô, cứ bị mê hoặc bởi những biệt hiệu như "Facebook nóng nhất", "cầu thủ được nhiều cô gái yêu thích nhất"... thì sợ rằng các bạn sẽ quên mất mình đang ở đâu, và từ đó đánh mất mình.

RỐT CUỘC THÌ MÌNH ĐANG Ở ĐÂU, CÁC BẠN BIẾT KHÔNG?

Cá nhân tôi, trong tư cách một người theo dõi bóng đá nhiều năm nghĩ rằng chúng ta mới chỉ thắng những Australia, Iraq, Qatar... trong những trận đánh cụ thể, chứ đẳng cấp nền bóng đá của chúng ta vẫn không thể so được với Australia, Iraq, Qatar. Nó cũng giống y hệt như AFF Suzuki Cup 2008, sau khi Việt Nam thắng Thái Lan để lên ngôi vô địch thì ông Calisto từng bảo: "Đẳng cấp của nền bóng đá Việt Nam vẫn thua xa Thái Lan". Rất nhiều quan chức VFF có thể không thích câu nói ấy, nhưng những gì diễn ra sau đó chứng minh ông "Tô" nói đúng.

Hãy thực tế, sau một phút lóe sáng, chúng ta thực chất vẫn chỉ là một đội bóng trung bình châu lục, và cuối năm nay, trong cái giải đấu thuần khu vực Đông Nam Á là AFF Suzuki Cup, tôi nghĩ mọi thứ không dễ dàng như một bộ phận dư luận nào đó đang ảo tưởng. Hôm qua, trên Facebook, tôi thấy một nhân vật nào đó bảo rằng, đã vào chung kết châu lục thì không có lý do gì không vô địch Đông Nam Á.

Lầm! Lầm to, phải không khác bạn? Vì bóng đá không có tính chất bắc cầu theo kiểu A thắng B, B thắng C thì A nhất định phải thắng C như trong toán học. Và cũng vì như đã nói, chúng ta mới chỉ thắng từng trận đánh cụ thể, chứ chưa thắng trên phương diện đẳng cấp nền bóng đá – cái điều kiện chân đế mang tính căn cốt để tạo nên những thành công bền vững.

Thế nên, sau một phút lóe sáng, sau một phút ngất ngây trong tư cách "người hùng", tôi tin rằng các bạn sẽ sớm để đôi chân đặt trên mặt đất. Bởi nếu không để đôi chân trên mặt đất, không bình tĩnh và tỉnh táo nhận diện chính xác giá trị của mình thì hôm nay có thể là người hùng, ngày mai có thể thành tội đồ, hôm nay có thể là đối tượng của vô vàn tung hô, ngày mai có thể là đối tượng của vô vàn chỉ trích. Những gì diễn ra trong bóng đá Việt Nam và cả xã hội Việt Nam cho thấy như thế. Tôi không muốn nhắc lại những câu chuyện như thế, nhưng tôi tin những

người thầy bên cạnh các bạn đã và sẽ nhắc lại để các bạn có thể hiểu mình – hiểu người – hiểu đời cho thấu đáo.

Hãy tạm quên cái phút lóe sáng kia đi, ít nhất là trong khoảng thời gian này, hãy trở lại với công việc hằng ngày của mình, và cố gắng làm công việc ấy cho thật tốt. Nếu mỗi một người, một thành tố trong một đời sống bóng đá đều ý thức phải làm tốt, làm tử tế, làm trong sáng, làm không vụ lợi công việc của mình thì chắc chắn một lúc nào đó đẳng cấp của cả một nền bóng đá sẽ đi lên.

Như đã nói ngay từ đầu bức thư này, tôi ngưỡng mộ những người đã xác lập chiến công bằng chính đôi chân của mình như các bạn. Và tôi vẫn muốn nhấn mạnh lại, trong cuộc sống này, không phải ai cũng dám đi, và đi thành công trên đôi chân mình như thế. Nhưng trước mắt những người trẻ đầy tài năng và khát vọng như các bạn vẫn là những con đường mênh mang với những mục tiêu chinh phục mênh mang nữa.

Thành thử, giờ là lúc phải tập trung trở lại vào công việc của mình, để thành công hôm nay nhất định không phải là thành công sau cuối!

Để Kỳ Tích U23 Việt Nam Không "sớm Nở Tối Tàn"

- Vũ Song Toàn

Cùng với niềm vui về những con số tăng trưởng GDP, thị trường chứng khoán…, kỳ tích của đội tuyển U23 tại Trung Quốc như khiến toàn thể người dân Việt Nam đón một năm mới tưng bừng chưa từng có. Nhưng trong men say của niềm hân hoan chiến thắng và sự thăng hoa cảm xúc, vẫn cần phải lắng lại. Để chiến thắng không thể biện minh cho tất cả. Kỳ tích cần phải bền vững chứ không chỉ "sớm nở tối tàn"…

ĐÚNG LÀ KỲ TÍCH

Trong số 8 cái tên lọt vào tứ kết giải U23 châu Á năm nay, U23 Việt Nam có lẽ là đội bóng được đánh giá thấp nhất. Không những "nghèo" về thành tích, Việt Nam còn nghèo gần nhất về thu nhập bình quân trên đầu người. Mức thu nhập bình quân đầu người của Việt Nam chỉ khoảng 2.500 đô la Mỹ/năm, thua xa các anh nhà giàu Qatar 33 lần, Nhật Bản 18 lần, Hàn Quốc 13 lần. Với nước láng giềng Malaysia, Việt Nam vẫn kém đến 5 lần. So với Iraq (gần 7 nghìn đô), ta vẫn đuối hơn một chút, chỉ tương đương với Uzbekistan và Palestine – một vùng lãnh thổ quanh năm nội chiến – không ai có thể yên tâm phát triển kinh tế.

Và ngay cả so với 8 đội bóng đã bị loại sau vòng bảng, U23 Việt Nam vẫn cứ là một trong số đội bóng "nghèo toàn diện". Kể từ ngày bóng đá Việt Nam trở lại hội nhập khu vực (năm 1991), chúng ta mới chỉ có duy nhất 1 AFF Cup (2008) cùng 1 lần về nhì. Trong khi đó, "ông kẹ" của khu vực – Thái Lan – đã có đến 5 cúp và Singapore, một quốc đảo dân số chỉ bằng 1 quận của Hà Nội vô địch tới 4 lần. Đấu trường SEA Games càng hẩm hiu, toàn là "giấc mơ dang dở". Riêng sân chơi châu Á thì luôn được xem là quá tầm, mỗi lần xuất ngoại mục tiêu đặt ra chỉ là "cơ hội cọ xát học hỏi kinh nghiệm".

Bởi vậy, nếu đứng ở bình diện khu vực mà nhìn vào sân chơi U23 năm nay, người ta sẽ phải đặt kỳ vọng vào đương kim vô địch và á quân SEA Games 2017, Thái Lan và Malaysia, thay vì Việt Nam – đội đã bị loại từ vòng bảng. Ngay cả với người hâm mộ nhiều mộng mơ nhất cũng không ai dám nghĩ đến, đội bóng chơi trận cuối cùng của AFC U23 Cup 2018 lại là Việt Nam. Điều đó chỉ có thể gọi là KỲ TÍCH – một kỳ tích khiến những trái tim yêu bóng đá nước nhà nổ tung, còn ban tổ chức giải đấu cũng có một kịch bản hấp dẫn ngoài dự tính.

ĐIỀU GÌ LÀM NÊN KỲ TÍCH?

Không cần do dự, cả giới chuyên môn lẫn người hâm mộ đều thống nhất câu trả lời: Hạt nhân tạo nên kỳ tích đó chính là ông thầy người Hàn Quốc Park Hang Seo.

Chính thức ra mắt ngày 11/10/2017, chỉ trong vòng 100 ngày, ông đã biến những chàng trai vừa thất bại ê chề ở SEA Games 5 tháng trước lột xác hoàn toàn. Cơ bản vẫn là những con người đó, mà sao họ chạy như "không phổi"? Vẫn thành phần lực lượng đó, mà sao cả cầu thủ chính thức và dự bị khi được vào sân đều phát huy trên 100% năng lực? Vẫn những gương mặt đó, mà sao không hề biết sợ sệt, nao núng trước bất cứ đối thủ nào?

Thế mới càng thấm câu thành ngữ "Ba quân dễ kiếm, một tướng khó tìm". Hãy xem cách Park Hang Seo sử dụng nhân sự: Ông dành ưu tiên lớn nhất củng cố hàng thủ mà tử huyệt là vị trí thủ môn. Chắc hẳn HLV này đã xem lại rất kỹ băng hình cả một quá trình trước đó của đội tuyển Việt Nam cũng như đội tuyển U23 và phát hiện ra rằng những "cái chết" đau đớn của bóng đá Việt Nam phần lớn do thủ môn. Gần nhất là SEA Games 29, người hâm mộ Việt Nam đã không hiểu Phí Minh Long diễn trò gì trong trận quyết định với Thái Lan. Bùi Tiến Dũng hồi đó cũng nằm trong danh sách, đã có một giải U19 châu Á và U20 thế giới đầy ấn tượng trước đó nhưng không được trọng dụng.

Tiếp đến là hàng hậu vệ, Park luôn sử dụng 5 hậu vệ, trong đó 1 người có thiên hướng "thòng" là Đình Trọng. Ông kéo hẳn Duy Mạnh (trước đó chơi giao thoa trung vệ – tiền vệ trụ) dứt điểm về chơi bên cạnh Tiến Dũng với nhiệm vụ trung vệ "dập". Đình Trọng là một trong số 5 cầu thủ chơi trọn vẹn cả 5 trận đấu vừa qua, trong khi "chuyên gia kèm Tây" này chỉ được sử dụng vài chục phút ở SEA Games, khiến không ít HLV V-League tỏ ra tiếc nuối. Ở khu trung tuyến, ông cũng di Đức Huy vào giữa, bên cạnh Xuân Trường làm một cặp tiền vệ trung tâm, so với vị trí sở trường của Huy là chạy cánh trước đây. "Siêu dị" Quang Hải thì khỏi phải nói, đương nhiên phải là ngòi nổ, phải là hy vọng lớn nhất – điều mà 5 tháng trước Hải không có được.

Ba thay đổi quan trọng về nhân sự là thủ môn Tiến Dũng, trung vệ Đình Trọng, tiền vệ sáng tạo Quang Hải chính là những nhân tố đã mang đến sự khác biệt vượt trội.

Nhưng thay đổi nhân sự chỉ là yếu tố cần, để giành chiến thắng trước những đối thủ như Australia, Iraq, Qatar còn phải là sự vượt ngưỡng về chuyên môn. Hãy xem cái cách đội quân của Park di chuyển và giữ cự ly đội hình. Các vị trí luôn giữ khoảng cách tối đa 5-6m để bọc lót và hỗ trợ khi phòng ngự. Mỗi khi có bóng tấn công hoặc phản công, nhân sự luôn được lấp đầy nhanh chóng trên phần sân đối phương chỉ trong vòng 2-3 giây. Điều này đã khiến cả Australia, Iraq, Qatar cực khó để thi triển lối chơi sở trường như mong muốn.

Để đạt được trạng thái thể lực như thế, ngay cả các chuyên gia gạo cội và đội ngũ HLV V-League cũng phải thốt lên "Không hiểu ông ấy huấn luyện thể lực kiểu gì mà cầu thủ có thể chạy 'như điên' được thế!". Chúng ta chưa từng thấy một đội tuyển U23 hay đội tuyển quốc gia có một nền thể lực sung mãn như U23 Việt Nam tại giải lần này. Thậm chí ban tổ chức giải cũng hoài nghi và kiểm tra doping sau mỗi trận đấu. OK, kiểm tra thì kiểm tra. Kết quả: No doping. Thật kinh ngạc!

Tuy nhiên, dù thể lực của các cầu thủ Việt Nam có được cải thiện đến đâu thì so với các đối thủ chúng ta cũng vẫn thua thiệt không ít. Vậy mà trong 5 trận đấu, trong đó 2 trận chơi đến 120 phút, chỉ duy nhất Đức Huy bị "vọp bẻ" lúc gần cuối hiệp phụ thứ 2 trận bán kết với Qatar. Đôi chân các cầu thủ luôn ở trạng thái sung mãn, mà bàn thắng của Quang Hải ở phút 89 là minh chứng cho sự thăng hoa toàn diện. Bí quyết ở đâu nữa?

Trong cuối sách best seller Nhân tố enzym của Ts. Hiromi Shinya, ông khẳng định tinh thần luôn là một trụ cột quan trọng nhất trong việc trị liệu và chiến thắng bệnh tật. Khi ta được trút bỏ hoàn toàn gánh nặng tâm lý và hạnh phúc với những việc mình làm, cơ thể sẽ tiết ra những enzym diệu kỳ giúp ta đạt được những điều không tưởng trong cuộc sống. Rất nhiều người đã chiến thắng được cả căn bệnh ung thư nhờ tinh thần lạc quan. U23 của Park Hang Seo cũng vậy, các cầu thủ và cả đội ngũ trợ tá kể rằng, ông và đội quân của ông là một gia đình. Ông như một người cha, luôn quan tâm và thấu hiểu, ông luôn biết cho đi mà không vụ lợi. Điều gì phát đi từ trái tim thì sẽ nhận lại được từ trái tim. Đó là quy luật!

ĐỂ KỲ TÍCH KHÔNG "SỚM NỞ TỐI TÀN"

Trước mắt đội tuyển U23 vẫn còn một trận chung kết trước Uzbekistan – một đối thủ đã vượt qua cả đương kim vô địch và đương kim á quân Nhật, Hàn "dễ như đi dạo". Lẽ đương nhiên, chúng ta luôn mơ về một giấc mơ đẹp nhất, nhưng kỳ tích lọt vào trận chung kết của thầy trò HLV Park Hang Seo cũng đã ghi dấu lịch sử.

Cuộc vui nào rồi cũng phải kết thúc. Dư âm của nó chính là tư liệu vô cùng quý báu, một điểm tựa để những nhà quản lý và chuyên môn có sự mổ xẻ sâu sắc, nhằm hoạch định đúng đắn tiềm năng phát triển của bóng đá nước nhà. Nếu hàm số để xác định thành quả trong kinh tế học bao gồm các yếu tố đầu vào là nhân lực, tiền vốn và công nghệ, chúng ta

cũng có thể đi tìm một hàm số để xác định thành quả cho bóng đá, nhưng thay cho yếu tố công nghệ là trình độ tổ chức và niềm đam mê.

Rõ ràng, về nhân lực bóng đá Việt Nam không hề thiếu nhân tài. Nếu so với chủ nhà Trung Quốc hơn 1 tỷ dân, thành công của bóng đá Việt Nam khiến người bạn láng giềng không khỏi hổ thẹn. Về niềm đam mê, chúng ta không thua kém bất cứ một quốc gia nào trên thế giới. Có lẽ không một quốc gia nào trong châu lục này ăn mừng chiến thắng của một đội bóng đá chẳng khác gì ngày giải phóng dân tộc. Chỉ vài tiếng đồng hồ sau trận thắng nức lòng trước Qatar, số tiền thưởng của U23 đã lên tới 20 tỷ đồng và danh sách vẫn tiếp tục dài ra… Đó là một yếu tố hậu thuẫn cực kỳ lớn lao!

Vậy, vấn đề còn lại chỉ là trình độ tổ chức, trong đó nhân sự lãnh đạo và sự chuyên nghiệp là 2 thành tố then chốt?

Chúng ta cần đặt câu hỏi, tại sao bóng đá Việt Nam chỉ thành công với các HLV ngoại? Phải chăng bên cạnh năng lực chuyên môn vượt trội, HLV ngoại đã giải tỏa hoàn toàn tâm lý cho các cầu thủ về sự công tâm trong lựa chọn lực lượng, luôn đặt yếu tố chuyên môn lên trên hết? Họ cũng là những bậc thầy về tâm lý, biết úy lạo tinh thần học trò đúng lúc, giúp họ luôn phát huy trên 100% năng lực của mình?

Đội tuyển quốc gia và giải Vô địch quốc gia chính là bộ mặt của cả một nền bóng đá. Nhưng giải Vô địch quốc gia kể từ khi mang tên chuyên nghiệp đã qua 17 năm mà không mùa giải nào không ngập chìm trong bê bối, khiến uy tín của VFF chiếm tỷ lệ cực nhỏ trong chỉ số niềm tin của giới chuyên môn và người hâm mộ. Cuộc hội thảo bóng đá Việt Nam do Phó Thủ tướng Vũ Đức Đam chủ trì ngày 13/1 vừa qua đã phơi bày hàng loạt bất cập, yếu kém của VFF mà cốt tử vẫn là nhân sự và trình độ tổ chức. Các luật sư có mặt đã chỉ ra VFF đang vi phạm quy định nhà nước ở các vị trí nhân sự cấp cao. Bên cạnh đó, một loạt CLB chuyên nghiệp được “gật đầu” cho hoạt động khi chưa đáp ứng được tiêu chí mà chính VFF đặt ra…

Bởi vậy, nếu không muốn kỳ tích của U23 Việt Nam tại Trung Quốc chỉ là bất ngờ lịch sử “một lần rồi thôi”, các nhà lãnh đạo VFF cần phải ngồi lại với nhau trong một tinh thần cầu thị, kỹ lưỡng và một trái tim trọn vẹn hướng về sự phát triển của bóng đá nước nhà.

Chúng ta phải khẳng định một điều: Đội tuyển U23 đã tạo nên kỳ tích, song đó là sự bất ngờ được tạo nên bởi Park Hang Seo. Đó phải được xem là một điểm tựa, một nguồn cảm hứng để VFF tìm được một vị Chủ tịch như Park Hang Seo của Đội tuyển U23 – một vị chủ tịch có đủ tâm và tầm để giải được trọn vẹn cái hàm số hướng đến những kỳ tích bền vững trong tương lai…

(Bài viết đăng trên VietNamNet ngày 24/01/2018)

Sau Chiến Công Của U23 Việt Nam, Rồi Sao?

- Hồng Ngọc

Chúng ta đang say sưa tận hưởng thành tích của đội tuyển U23 nước nhà tại giải U23 châu Á. Nhưng bóng đá Việt Nam phải làm gì để thành công đó không phải là bất chợt?

Câu nói kinh điển của huấn luyện viên Alfred Rield được những người làm bóng đá Việt Nam thường xuyên nhắc tới: bóng đá Việt Nam đang xây nhà từ nóc.

Đó là khi cả nền bóng đá, từ người hâm mộ đến các quan chức, tập trung vào xây dựng đội tuyển quốc gia. Tuy nhiên, chưa có ai hỏi thêm Riedl rằng phải xây ngôi nhà bóng đá Việt Nam như thế nào mới là đúng.

KHÔNG CÒN XÂY NHÀ TỪ NÓC, NHƯNG CHƯA ĐỦ

Liên đoàn bóng đá Việt Nam (VFF) cho rằng phải xây nhà theo cách khác, bằng cách tổ chức lại giải vô địch quốc gia theo hướng chuyên nghiệp hóa, và V-League ra đời. Nhưng nếu gọi đội tuyển là nóc, V-League chỉ như tường nhà. Gần 2 thập kỷ "chuyên nghiệp hóa" cũng không giúp giải vô địch quốc gia hấp dẫn khán giả hơn, dù đời sống cầu thủ có khá hơn, và từng bước loại bỏ dần sự can thiệp của các quan chức thể thao, nạn móc ngoặc và bán độ.

Hầu hết người hâm mộ bóng đá và làm bóng đá chân chính đều cho rằng phải chú trọng vào đào tạo bóng đá trẻ. Sau nửa thập kỷ làm bóng đá chuyên nghiệp, bầu Đức cũng hiểu vai trò quan trọng của đào tạo trẻ, có đủ động lực và kiên trì để thực hiện nó, và Học viện bóng đá HAGL Arsenal JMG ra đời.

Sau 7 năm đào tạo, lứa thứ nhất mới giới thiệu được "sản phẩm" dưới dạng đội U19. Hơn 1 năm sau đó, họ mới bắt đầu tham dự bóng đá

đỉnh cao, khi đồng loạt được đưa lên đội một dự V-League.

Bầu Hiển nhìn xa sớm hơn tính từ lúc bắt đầu làm bóng đá. Khi thành lập đội TT Hà Nội (nay là Hà Nội FC), ông xây dựng từ một tập hợp cầu thủ trẻ, bắt đầu từ hạng đấu thấp nhất (hạng ba). Lứa cầu thủ gồm những Quang Hải, Duy Mạnh, Đình Trọng, Đức Huy, Văn Hậu cũng chính là thế hệ mà bầu Hiển đầu tư đào tạo bài bản, bắt đầu ngay từ lúc TT Hà Nội mới lên V-League.

Nhưng tất cả trung tâm đào tạo bóng đá trẻ hướng tới đỉnh cao đều không thực hiện việc dạy bóng đá từ lớp vỡ lòng. Các cầu thủ trẻ trở thành “đầu vào” cho các trung tâm đào tạo trẻ chuyên nghiệp đều đã bộc lộ rất rõ tài năng bóng đá ở tuổi 10-12.

Tất nhiên, chẳng có chuyên gia săn tài năng nào nhìn hình dáng một đứa trẻ mà thấy được họ là tài năng bóng đá tiềm ẩn cả, dù trong bơi lội có thể thấy được điều đó. Chỉ có xem đứa trẻ chơi bóng, thi đấu thì mới thấy được. Nhưng để lọt được vào mắt xanh của các trung tâm đào tạo chuyên nghiệp, trước đó là hành trình dài mà đứa trẻ và có thể cả cha mẹ chúng đã trải qua.

Các trung tâm đào tạo bóng đá trẻ chuyên nghiệp vẫn chưa phải là cái móng của ngôi nhà bóng đá. Nó có thể chỉ được xem như cái nền nhà mà thôi.

TÀI NĂNG TRẺ TỪ ĐÂU TỚI?

Học viện bóng đá HAGL Arsenal JMG đang được chúng ta tôn vinh là hình mẫu, nhờ cả mô hình nhập khẩu, đầu tư bài bản, giáo dục toàn diện, và triết lý bóng đá. Nó cũng đã cho ra lò những sản phẩm tốt, đóng góp quan trọng vào đội tuyển U23 ở giải đấu vừa qua.

Không nhập khẩu mô hình, cũng không rõ về mức độ giáo dục toàn diện hay triết lý bóng đá, nhưng lò đào tạo của TT Hà Nội cũng cho ra những “sản phẩm” rất tốt, mà số lượng (toàn bộ danh sách lẫn số cầu

thủ thường xuyên đá chính) và vai trò của họ trong đội tuyển U23 còn nhỉnh hơn cả Học viện HAGL.

Cả hai đều tuyển cầu thủ vào hệ thống đào tạo của mình sớm nhất là từ 11 tuổi, khi các cầu thủ trẻ đã bộc lộ mạnh mẽ tài năng bóng đá.

Học viện HAGL được truyền thông rầm rộ hơn, xuất phát trước, đã tuyển được một loạt tinh hoa bóng đá mầm non trên toàn quốc ở khóa đầu tiên. Đó là lứa của những Xuân Trường (Tuyên Quang), Công Phượng (Nghệ An), Tuấn Anh (Thái Bình), Hồng Duy (Bình Phước), Đông Triều (Quảng Nam)… từng bùng nổ khi mới “xuống núi” năm 2014. Không có cầu thủ nào của khóa 1 sinh ra ở Gia Lai.

Nhưng câu chuyện đã khác đi từ khóa 2 của học viện HAGL. Vẫn tuyển sinh trên toàn quốc (chỉ có một cầu thủ địa phương là Ksor Úc), nhưng nguồn lực đầu vào đã bị hạn chế đi nhiều, do bị cạnh tranh bởi các trung tâm đào tạo khác. Cả khóa 2 và 3, Học viện HAGL Arsenal JMG không tuyển được cầu thủ Nghệ An, Hà Nội và Thái Bình nào. Ở Nghệ An, trung tâm đào tạo của SLNA đã biết giữ chân các tài năng địa phương hơn trước. Còn trung tâm đào tạo của TT Hà Nội đã giữ chân các cầu thủ sinh trưởng tại Hà Nội và Thái Bình.

Đó là lý do khóa 2 chỉ giới thiệu được hai gương mặt đáng kể là Văn Toàn và Văn Thanh (thật ra đều từ khóa 1 chuyển xuống). “Con cá” mà HAGL câu hụt đáng tiếc nhất chính là Quang Hải, khi cầu thủ ở huyện Đông Anh, ngoại thành Hà Nội chọn vào trung tâm đào tạo của TT Hà Nội mà từ chối HAGL dù được tuyển vào khóa 2.

Cùng lứa tuổi, trong khi khóa 2 của HAGL chỉ giới thiệu thành công hai cầu thủ nói trên, thì trung tâm của TT Hà Nội giới thiệu thành công hàng loạt cầu thủ: Quang Hải, Duy Mạnh, Đình Trọng, Đức Huy, thậm chí cả cầu thủ tương ứng với khóa 3 của HAGL là Đoàn Văn Hậu, người cùng với Quang Hải có thể đạt đẳng cấp châu Á.

Cùng lúc, SLNA cũng giới thiệu thành công Phan Văn Đức và Phạm Xuân Mạnh. Ở mức độ thành công khiêm tốn hơn, Viettel và PVF cũng

giới thiệu mỗi trung tâm hai cầu thủ cho đội tuyển U23, dù chỉ có một người được thường xuyên ra sân.

Sơ kết đến đây, chúng ta chợt nhận ra rằng chẳng phải là Học viện HAGL đã tạo ra các tài năng, mà chỉ là phát triển các tài năng mà họ tuyển được từ đầu vào. Khi tuyển được thì họ phát triển được, như với khóa 1 (và 2 cầu thủ đưa từ khóa 1 xuống khóa 2), còn khi bị các trung tâm đào tạo khác nẫng mất thì thua!

AI ƯƠM MẦM CHO CÁC TÀI NĂNG?

Để chơi bóng đá giỏi, cầu thủ không chỉ tập luyện chuyên cần, đúng phương pháp, có môi trường phát triển tốt, mà trước hết là họ phải có năng khiếu.

Năng khiếu đó là một loại trí thông minh. Trong 7 loại hình thông minh mà Thomas Armstrong phân loại, có thể bóng đá cần đến ít nhất 2 loại hình trí thông minh, là trí thông minh về không gian và trí thông minh về cơ thể. Trong khi để giỏi toán và khoa học tự nhiên, có thể bạn chỉ cần đến một loại trí thông minh về logic toán.

Bạn chẳng thể test được trí thông minh đó của đứa trẻ, mà chỉ nhận ra được khi chúng chơi bóng. Nhưng giống như với tất cả các kỹ năng khác, con người cần phải được tập luyện nhiều mới trở nên thuần thục. Chẳng hạn năng khiếu tốt thì tập 100 lần có thể thuần thục và chính xác một động tác đơn giản, năng khiếu thấp hơn có thể phải mất 1.000 lần, còn kém năng khiếu thì có thể tập luyện đến… cuối đời vẫn không thể hoàn thiện.

Nhưng để chơi bóng tốt thì cần vô số các kỹ năng, mà chẳng có kỹ năng nào đơn giản, nên cần có năng khiếu và cũng phải tập luyện và chơi bóng đủ nhiều mới có thể lọt được vào mắt những nhà tuyển trạch tài năng trẻ.

Ai giúp trẻ nhỏ làm việc đó? Chẳng có trung tâm đào tạo chuyên nghiệp nào làm cả, không chỉ ở Việt Nam mà cả trên thế giới. Cho trẻ em

dưới 11 tuổi tập luyện và chơi bóng đá là vấn đề của phong trào: bóng đá học đường và bóng đá cộng đồng.

ĐIỀU KIỆN CẦN CHO TRẺ NHỎ CHƠI BÓNG LÀ GÌ?

Quan trọng nhất và khó nhất là ý thức của cha mẹ hướng trẻ nhỏ vào tập luyện thể thao, thay vì ném cho chúng một thiết bị công nghệ hay cho chúng ngồi trước màn hình vô tuyến. Khó nhất, bởi từ sâu trong tiềm thức của chúng ta, sự đói ăn ám ảnh nên dành thời gian và năng lượng cho chơi thể thao là điều xa xỉ.

Khó nhất, bởi nó ngốn thời gian bố mẹ chơi với chúng, hoặc đưa đón chúng đến các trung tâm, tốn cả thời gian và tiền bạc. Để thay đổi nhận thức của cha mẹ hiện tại thì cần chương trình vận động quốc gia, còn thay đổi nhận thức của cha mẹ tương lai thì dễ hơn: đề cao giáo dục thể chất ở trường học.

Điều kiện quan trọng thứ hai là thời gian của trẻ. Nếu chúng phải "học văn hóa" tối ngày thì làm sao có thời gian để tập luyện bóng đá hay các môn thể thao, nghệ thuật khác? Đó lại không phải là việc mà ngành thể thao tự quyết được, mà quyết định nằm ở chiến lược giáo dục quốc gia. Thay cho việc bòn rút thời gian bắt trẻ phải giải toán hay làm văn theo mẫu thật điêu luyện, trẻ cần được giải phóng thời gian để học tập những thứ khác như thể thao, nghệ thuật trong chiến lược giáo dục toàn diện.

Sân chơi là điều kiện tiếp theo, hiện là vấn đề với các khu đô thị, khi mọi khoảng trống đều được chiếm lĩnh để xây nhà. Mặt bằng không phải là vấn đề lớn với vùng nông thôn, nhưng tình trạng quản lý kém đã biến các sân cỏ thường có ở các xã trước đây thành bãi cỏ thả trâu. Để thay đổi thực trạng này thì cần đến tư duy về quy hoạch, không chỉ ở thành thị mà cả ở nông thôn.

Nếu các khu dân cư từ cấp thôn ấp, các trường học từ bậc tiểu học trở lên đều có sân có thể chơi bóng đá (bậc nhỏ thì sân 5-7, bậc lớn thì sân 9-11 người) mới thay đổi bộ mặt phong trào bóng đá. Để học sinh,

sinh viên có thể chơi bóng trong giờ rỗi ở trường, và về nhà thì chúng cùng người lớn có thể chơi bóng đá ngoài giờ.

"Phong trào" là một khái niệm tuy mơ hồ nhưng rất quan trọng. Cần có những người yêu thể thao, nhiệt tình xây dựng mới có thể gây dựng và phát triển phong trào ở mọi nơi, vì họ giúp kết nối người chơi, kết nối các nguồn lực, và khai thông các trở ngại. Điều lý tưởng là bóng đá đỉnh cao dẫn dắt các phong trào đó theo mô hình CLB như tại châu Âu, để tạo ra cộng đồng người chơi, người hâm mộ cho đội bóng bền vững, chứ không phải chỉ khi vui mới vỗ tay vào.

Nó cũng giúp các CLB chuyên nghiệp định hướng chương trình tập luyện và tạo sân chơi thi đấu cho bóng đá trường học, như SLNA đã gây dựng từ khi ông Nguyễn Hồng Thanh làm trưởng đoàn bóng đá. Đó là lý do Nghệ An luôn là nơi cung cấp tài năng trẻ số 1 cho bóng đá Việt Nam, dù mức độ đầu tư bài bản và thứ bóng đá được dạy ở lò đào tạo SLNA còn xa mới là chuẩn mực cho đào tạo.

Nếu làm tốt những điều này, bất chấp hạn chế thể hình và kinh tế, đẳng cấp châu Á là trong tầm tay với bóng đá Việt Nam, chứ đâu phải chỉ là thành công bất chợt với đội tuyển U23!